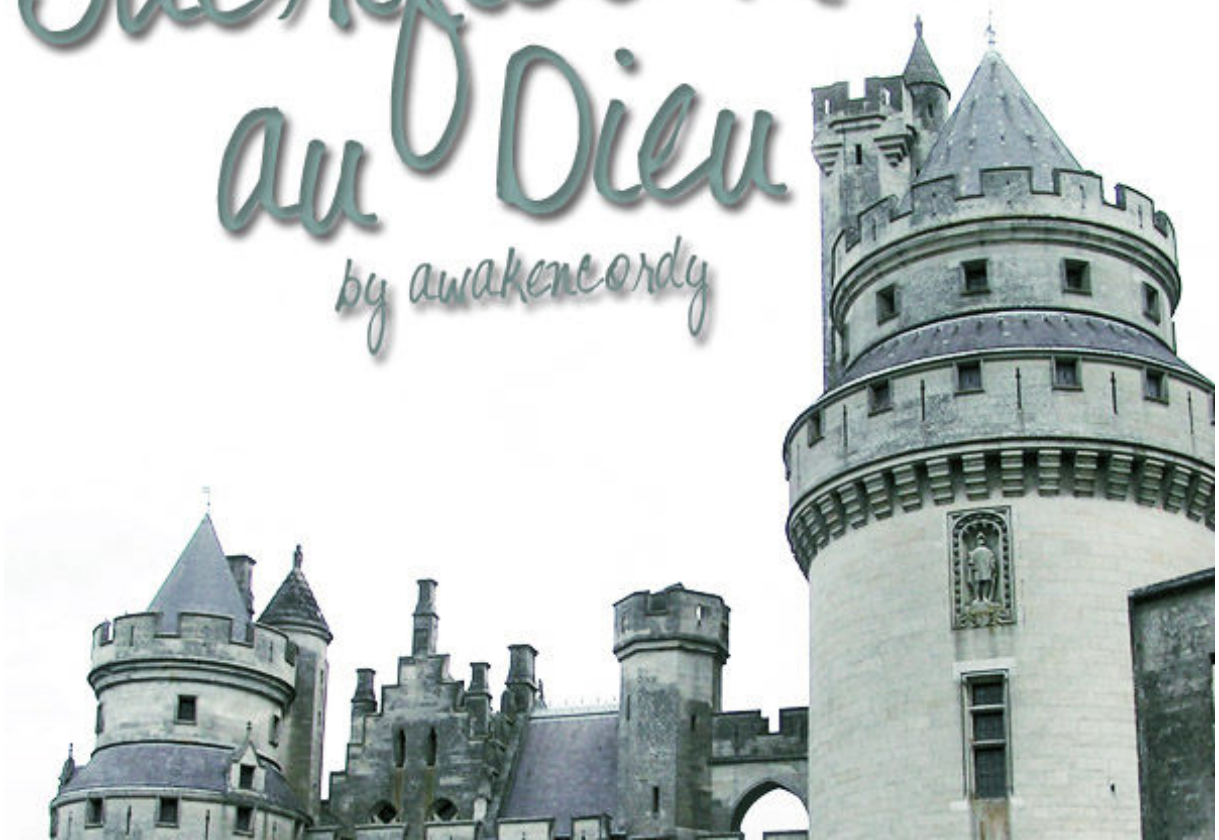

Sacrifice-moi
au Dieu
by awakencordy

Sacrifice-moi au Dieu

Fandom: Merlin

Çift: Arthur/Merlin

Derece: NC-18 (18 yaş)

Konu: 1x10'dan sonra (*Grubun Merlin'in köyüne gidip köyü kurtardıkları bölüm*) Merlin'in büyücü olduğunu köydeki olaylar sırasında anlayan Arthur kızgınlığından Merlin'i yanlarından kovar, Merlin de eve döner. Arthur onun gerçekten gittiğini anladığında peşinden Ealdor'a gider, Merlin'i yarı yolda yakaladıktan sonra onu sorguya çekerken ikisi arasındaki en büyük güven oyunu başlar, prens hayatını büyücünün ellerine teslim etmek zorunda kalır.

Not: Bu senaryoyu ben 2008'de yazdım ancak Verankton'da yayınlamadım. Senaryolarım arasında gezinirken Merlin dalında bunu da Bigbang'e sokma kararı aldım, bunu hak edecek kadar sevdiğim bir senaryo bu. İncelikle işlediğim, her anını severek yazdığım ve bana göre kaliteli bir senaryo. Umarım yanlış bir karar vermemişimdir :)

Sacrifice-moi au Dieu

"You lied to me."

1x10'dan sonra.

Gece..

Dörtlü, Merlin'in köyünden Camelot'a gidiyorken Albion'un toprakları gecenin karanlığında bir sürü şey barındırıyor, sarışın prens kılıcını her an çekebileceği bir şekilde taşıyorken Merlin'in kaldırdığı kandil önlerini aydınlatıyordu..

İkisi yola koyulduklarından beri hiç konuşmamışlar, Morgana ve Gwen ilk başlarda arayı yumuşatmaya çalışsalar da bir işe yaramamışken Merlin devamlı acı çekiyor gibi duruyor, Arthur ise ifadesi sert, şu anda kızlara bir şey olmadan saraya dönmeyi öncelikli olarak düşünüyorken konuya girmiyordu..

Merlin o konunun ne olduğunu tahmin bile edemiyorken ilk defa Arthur'u böyle görüyor, daha önceki ilk şeyler hep coşku dolu birer bulmaca olmuşken şimdi bu hal onu korkutuyor, genç büyücü ne yapması gerektiğini bilmiyorken sessizliği bozmuyordu..

"Arthur, artık inemez miyiz? Sırtım çok ağrıdı.."

Arthur başını sallar, çevreye bakarak atından inerken Merlin de atlıyordur, leydiye ilerlerken elini uzatır, genç kadın teşekkür ederek ona tutunur ve inerken Gwen de inmiş, bohçaları düz bir yere çekiyordur, Arthur iki atı tutarak uzaklaştırır, bağlamaya götürürken Merlin diğer bohçaları alıp Gwen'in yanına götürür, sonra kalkıp diğer iki atı götürmeye giderken Morgana oturuyordur, fısıldar

"Konuşmuyorlar.."

Battaniyeleri çıkartan Gwen başını sallarken endişeli, cevaplar

"Ne olacak bilmiyorum, Arthur onu atar mı?"

Morgana bilmiyor, kollarını bacaklarına sarıyorken mırıldanır

"Arthur her şeyi kabul eder, ama yalanı kaldıramaz.. Pendragonların hepsinin ayrı bir hassas noktası var.. Uther sihri kaldıramıyor, Arthur da bunu.."

"Merlin bir şey yapmış sayılmaz-"

"Arthur ona sormuş, bir şey var mı diye.. O da yok demiş.."

Gwen iç çekerken bir şey diyemez, kaliteli battaniyeyi ona uzatırken Morgana teşekkür ederek alır..

Arthur atları bağlamış, kalkarken Merlin bekliyordur, prens onu geçer ve kızların yanına giderken konuşur

"Morgana, siz uyuyun, ben nöbette olacağım-"

"Dün de sen nöbetteydin Arthur, bu gece Merlin kalabilir-" Merlin atılırken cevaplar

"Evet, ben iyiyim, ben tutarım-"

"Hayır, ben yaparım.. Güvенеceğim bir göze ihtiyacım var, o da sadece bende var.."

Ve yere eğilip bir battaniye alır, sonra diğer tarafa giderek uygun bir yere otururken Merlin onu izliyor, sessiz, diğerlerine döner, Gwen iç çekerek ona battaniye uzatırken Merlin alır, dönerek kızlardan uzak bir yere gider..

Merlin rahatsız uykusunda dönerken gözlerini açar, sönmeye yüz tutmuş ateşin kalıntılarına bakarken mavi bakışları ateşten kalkar, diğer yöne dönerken efendisini izler..

Arthur elinde kılıcı, toprağa bir şeyler çiziyorken yüzü düşünceli, ifadesi okunamayan bir durumdadır, Merlin iç çekerken kulakları keskin prens o tarafa döner, Merlin daha gözlerini kapatmadan onunla göz göze gelirken Arthur bir süre onu izler, sonra sanki görmemiş gibi önüne dönerken Merlin'e en çok *bu* koyar..

Merlin atların adımlarına uyanırken irkilerek dikleşir, Morgana atına çıkıyor, gülerken konuşur

"Günaydın Merlin-" Merlin fırlar, altındaki battaniyeyi katlarken sorar
"Niye uyandırmadınız, ben toplardım-" Gwen sessiz, gözleriyle Arthur'u gösterir, battaniyeyi alarak atın terkesine koyar, Merlin iç çekerken elini saçlarından geçiriyordur, o sırada Arthur diğer iki atı da getirmiş, Merlin'in atının iplerini öylece bırakır, kendi atına çıkarken Merlin kendi atına ilerler, diğer üç at fırlarken genç büyücü bir an kampın ortasında durur, buradan sonra yolu biliyor, sessizce atını bırakır, yere otururken kahverengi at onu bekler..

Camelot'un surları görüldüğünde Arthur atını döndürür, bir an Merlin'i göremeyince kaşlarını çatarken sorar

"Merlin nerede?"

Morgana sessiz, cevaplar

"Gelmedi-"

"Ne demek *gelmedi*-"

"Gelmedi.. Kampta kaldı.."

"3 saattir ilerliyoruz ve Merlin orada mı kaldı?!"

Morgana ona bakıyor, cevap vermezken Arthur Gwen'e bakar, Morgana konuşur

"Umursamadığınızı düşünmüştük Majeste.."

Arthur dönerek ona şimşek mavisi bir bakışla bakarken cevaplar

"Surlar orada.. Dört nala gidin.."

Ve onları geçer, gerisingeri giderken Morgana iç çekerek atını hızlandırır, Gwen de onu takip eder..

Merlin çalıların arasında ilerliyor, atı da usul usul onu takip ediyorken birden dört nala yaklaşan bir atın sesini duyar, irkilerek dönerken atı da durmuştur, genç adam kılıcını çekerken şu anda en kıymetli şeyi atı, gerisi para etmiyor, atın önünde durarak geleni beklerken rüzgar bir süre sonra yolcusunu getirir, Arthur görünürken Merlin onu görünce kılıcı indirir, atı tekrar tutar ve dönerek yürümeye başlarken Arthur atını durdurmuş, konuşur

"Eve Merlin.."

Merlin yürüyor, şu anda sırtına bir kılıç saplansa da umrunda değil, cevaplar

"Eve gidiyorum zaten.."

Arthur derin bir nefes alırken Merlin adımlarına devam eder, atı çekerken Arthur atını tekrar yürütmeye başlayarak konuşur

"Sana gidebileceğini söylemedim-"

"Sabah neredeyse öyle bir durum oldu efendim-"

"Etrafı toplamana gerek yoktu, yorgundun.."

Merlin durarak ona dönerken Arthur konuşur

"Bak, kızgınız,-"

"Siz kızgınsınız-"

"Evet, ben kızgınım.. Ama bunu burada tartışmak istemiyorum.. Eve gidelim, orada-"

"Hayır Arthur.."

Arthur kaşlarını çatarken atı bir adım daha atar, üzerindeki dik prens sorar

"Efendim?"

Merlin çenesi sıkı, başını sallarken cevaplar

"Hayır.. Camelot senin, oraya gittiğimizde esip kükreyeceksin-"

"Ve?"

"Ve ben bunu istemiyorum.. Ne olduysa orada oldu, sadece biz ikimiz varken oldu.. Camelot'a bunu taşıdığımızda herkes işin içine girecek-"

"Merlin, burası tehlikeye açık-"

"Ben tehlikede değilim!"

Arthur ona bakıyor, nefesini yutarken Merlin kolları havada, sinirden gülererek devam eder

"Ben tehlikede değilim! Nasıl biri olduğumu bilmiyorsun! Neler yaptım bilmiyorsun! Kimse bana saldıramaz! Kimse beni kolay kolay öldüremez! Ben tehlikede değilim! Git kendini koru, çünkü artık ben seni korumayacağım!"

Merlin dönerek atına tırmanır, sonra hayvanı dürterken kahverengi at hızlanır, Merlin fırlarken Arthur şokla arkasından bakıyor, kıpırdayamaz..

Merlin gözleri yanıyor, dişleri sıkılı, atını ilerletiyorken bir an sonra diğer atın sesi yanına düşer, Merlin ona bakmazken Arthur hızlanarak daha da ilerler, atını döndürürken Merlin ipleri çekmek zorunda kalır, Arthur bağırır

"Oraya dönemeyiz-"

"Orası benim evim!"

"Benim değil-"

"Benim insanlarımı kurtardın! Elbette sana yer verirler, istediğin oysa-"

"Merlin, lütfen-"

"Hayır! Ben sana hiçbir şey yapmadım-"

"BANA YALAN SÖYLEDİN!"

Merlin irkilirken Arthur da kızmış, devam eder

"Bana yalan söyledin! Nasıl sana güvenmemi bekliyorsun-"

"Söyleyecektim-"

"Will'den bahsetmiyorum! Neden bahsettiğimi biliyorsun!"

Merlin ona bakarken yanına gelmiş atının üzerinde öfkeden neredeyse ayağa kalkacak kadar dik duran adama bakarken Arthur mavi gözleri öfkeyle parlıyor, ona atılmak için bir cevap arıyorken Merlin kanının akmadığını hissederek sorar

“Neden bahsediyorsun-“ Arthur *argh* larken cevap verecek olur, ama o anda bir yabancının sesi duyulurken Merlin bağırır

“Arthur!” Arthur o tarafa dönerken Merlin onu tüm gücüyle yere iter, prens toprağa yapışırken Merlin koluna saplanan okun acısını duyarak inler..

“Merlin-*Merlin!* Salak, tehlikede değilmiş-uyan!”

Merlin yediği tokatla yüzünü buruştururken Arthur sorar

“İyi misin?”

“Hayır..”

Arthur iç çeker, Merlin gözlerini açarken gökyüzünü görür, sonrasında başını çevirdiğinde atları görürken sorar

“Ne oldu?”

“Hırsızlar..”

“Gittiler mi?”

Arthur buna cevap vermez, Merlin yavaşça dikleşirken başını çevirir, o sırada ayağının bir halatla sarılı olduğunu, ve diğer ucunun ilerdeki bir adamın eline bağlı olduğunu görürken ‘oh’lar..

Merlin onun bağlı bileklerine bakıyorken mırıldanır

“Üzgünüm-“

“Ben görmedim.. Ayrıca hayatımı kurtardın, ok sırtıma hedeflenmişti..”

Merlin başını sallar, Arthur şu anda bir prens gibi durmuyor, el ve ayak bilekleri bağlı, adamları izliyorken mırıldanır

“Artık beni kurtarmayacağını sanıyordum..”

Ona dönerken Merlin başını eğerek, Arthur sorar

"Daha önce nerede kurtardın?"

Merlin başını iki yana sallar, cevaplar

"Burada değil-"

"Camelot'ta değil, evinde değil, *nerede*-" Merlin başını kaldırarak ona bakar, onu izleyen adamı bulurken Arthur konuşur

"Sana hala güvenemiyorum.. En çok da *bu* koyuyor Merlin.."

Merlin gözleri dolu, başını sallarken Arthur mırıldanır

"Sana güvenebileceğimi söylemiştin-"

"Güvenebilirsin-"

"Artık olmaz.. Bana yalan söyledin.."

Merlin sessiz, önüne dönerken dengesini değiştirince kolunun acısıyla yüzünü buruşturur, Arthur konuşur

"Ok zehirli değilmiş.. Çıkartmalarına izin vermedim ama ucunu ben kırdım-" Merlin hafifçe gülümser, teşekkür ederken onun göremeyeceği tarafa eğilir ve yüzünü buruşturarak gözlerini yumar, okun ucunu tutuyor, içinden kelimeler geçiyorken okun ucundan şifa çıkartarak tahtayı geri çeker, nefesini bırakarak kanlı çubuğu yere fırlatırken derin nefesler alarak onun tarafına döner..

Arthur onu izliyor, kıpırdamıyorken Merlin de bir şey söylemez, dönerek hırsızları izlerken Arthur sessiz, nefesini bırakır..

Birkaç dakika sonra adamlardan biri gelmiş, ayılmış Merlin'i diğer ağaca götürerek bağlamış, Arthur'u da başka bir adam diğer ağaca ilıstirmişken sarışın adam bir şey söylememiştir, Merlin onun prens olduğu anlaşılırsa her şeyin biteceğini biliyorken konuşur

"Biz para etmeyiz, bırakın gidelim-" Arthur ona bakarken Merlin onun konuşmamasından memnun olur, kendi sınıfında adamlara bakarken adam cevaplar

"Paranı isteyen kim evlat, atını alıyorum-"

"Tamam, alın, öbürünü de alın, ama bizi bırakın-" adam güler, ona bakarken konuşur

"Onu yapacağımdan emin ol.. Ama önce-" adam arka cebinden bir hançer çıkartırken

Arthur geride 'hayır!' diye bağırır, Merlin bağırır

"Arthur, kapa çeneni!"

Arthur şokla ona dönerken adam bıçağı elinde çeviriyor, mırıldanır

"Arkadaşın haklı evlat.. Kapa çeneni.. Yoksa ben kapatırım.."

Arthur burnundan nefes alıyor, ona bakarken adam tekrar Merlin'e dönerek konuşur

"Sizi yavaşlatmamız gerek evlat-" Merlin başını sallar, elbette derken cevaplar

"Kan olmasın, lütfen, size yetişemeyiz zaten-"

"Ne masum şeysin sen öyle-"

"Öyleyim, lütfen.."

Adam eğilerek onu çenesinden yakalar, yüzüne bakarken mırıldanır

"Gözlerin de pek güzel.. Seni oğlan olarak satabilirim aslında.."

Merlin ona bakıyor, konuşmazken adam devam eder

"Bembeyazsın, sana çok para verecekler çıkacaktır.. Saraylara bile satabilirim-"

"Ben para etmem, her yanımda kırık çıkık dolu, kimse beni almaz-"

"Ama çok tatlısın?"

Merlin ona bakarken derin bir nefes alıyor, cevaplar

"Tatlılık artık para etmiyor, değil mi?"

Adam *maalesef* diyerek kalkarken Merlin nefesini bırakır, Arthur onu izliyor, konuşmuyorken adam konuşur

"Ama bu hem yakışıklı hem güçlü.. O para eder mi-"

"Etmez!"

Adam dönerek ona bakar, Merlin panik, cevaplar

"Onun hastalığı var-"

"Hadi canım-"

"Var! Frengi, dokunma-"

"*Bu mu frengi?*"

Adam ilgiyle sarışına ilerlerken Arthur ağaca geriliyordur, adam hançeri elinde çevirirken onun pantolonuna bir kesik açar, Arthur hizmetkarına bir bakış attığında onun gözlerinin sapsarı olduğunu görünce gözleri büyür, o sırada önündeki adam irkilerek gerilerken elini pantolonuna sürterek yere tükürür, dönerken konuşur

"Geberin kalın burada-" Merlin'in böğrüne bir tekme atar, Arthur dudağının içini ısırıyor, bağırılmamak için tüm gücüyle dişlerini sıkarken Merlin inleyerek başını öne eğer, kendinden geçerken adam diğerlerine toplanmalarını çağırır, birkaç dakika içinde ikisi ormanın bilinmeyen bir yerinde kalırlarken Arthur nefesini bırakır..

"Merlin.."

Arthur iç çekerek başını geri, ağaca dayarken Merlin başı önüne düşmüş, hala baygın, onu duymuyordur, sarışın adam mavi gözleriyle etrafı izliyor, panik olmamaya çalışırken bir yandan da olanları düşünüyordur..

Şüpheler sorulara, sorular yalanlara, yalanlarsa gerçeklere dönmüşken artık her şey kelimelerin ucunda, sarışın adam ne düşünmesi gerektiğini bile bilmiyorken siyah saçlarının kıpırdandığını görünce atılır

"Merlin! Uyan, uyan, bana bak-" Merlin mızırdanarak başını dikleştirir, sonra da ağaca dayarken Arthur devam eder

"Bağlıyız, ağaca! Kurtulmamız lazım, biri gelirse mahvoluruz-" Merlin gözlerini açarak ona bakarken Arthur da ona bakıyordu, konuşur

"Kurtulmamız lazım Merlin-"

"Kurtulmamız için ne gerektiğini biliyorsun.."

Arthur ona bakıyor, yutkunurken adamın çok güzel dediği, pahalıya satmayı düşündüğü mavi gözler ona bakıyordu, Arthur başını diğer tarafa çevirirken Merlin sorar

"O kadar zor mu?"

Prens tekrar ona dönerken cevaplar

"Zor.. Bu her şeye ters Merlin, inandığım her şeye-"

"Bana inanmıyor musun? Hiç mi inanmadın?"

Arthur ona bakıyor, onun sesindeki kırgınlığı duyuyorken konuşur

"Ben *benim* Merlin'ime inandım.. Yanımdaki o şapşala.. '*Bana güvenebilirsin!*' diye bağırana.."

Merlin ona bakıyor, başı ağaca dayanmış, ikisi de bağlı, belki de bunu konuşmak için en uygun haldelerken Merlin cevaplar

"Bana hala güvenebilirsin-"

"Ama nasıl? Sen kimsin, bilmiyorum bile.. Bir gece benim ya da babamın boğazını kesmeyeceğini nereden bileceğim-"

"Arthur, elim bıçak tuttuğu sürece bunu zaten yapabilirdim-"

"Ama o Merlin yapmazdı! O Merlin beni seviyordu, beni önemsiyordu-"

"Bu Merlin yapmıyor mu?"

Arthur gözlerinin dolduğuna inanamıyor, yıllardır ağlamamış, başını yukarı kaldırırken yapraklara, kararan havaya bakar, gözlerini kırıştırıyor, cevap vermezken Merlin konuşur

"Senin için öldüm Arthur.."

Arthur başını indirip ona bakarken Merlin başı ağaçta, ona bakıyordur, tekrarlar

"Tek nefeste.. Düşünmeden.. Senin için o kadehi içtim Arthur.. Çaresi olmadığını bile bile.."

Arthur sessiz, ona bakıyorken Merlin hafifçe gülümsüyor, konuşur

"Sana ışık yolladım.. Çiçeği alma, dışarı çık diye-"

"Sendin-"

"Elbette bendim.. Kim seni *orada bile* takip edebilirdi?"

Arthur yutkunurken kendi başını geri dayar, ona bakıyor, fısıldar

"Bana söylemeyecektin.."

"En çok da o koyuyor olmalı.."

Arthur başını sallar, Merlin hafifçe gülümserken cevaplar

"Söyleyecektim.."

Arthur ona bakar, Merlin de onun gözlerine bakıyorken bir süre konuşmaz..

Orman..

Karanlık çöküyor, iki adam karşılıklı iki ağaca bağlanmış, bitkin, başlarını dayamışlarken siyah saçlı olan konuşur

"Köye çıkmadan önce.. Söyleyecektim.. Annem söylememem için, yapmamam için yalvardı.. Anlamayacağını söyledi, baban gibi olduğunu söyledi.."

Arthur ona bakıyorken Merlin'in gözlerini artık net göremiyor, ama sesi açıkça duyuluyorken genç adam devam ediyordur

"Ama ben söyleyecektim.. Anneme seni savundum.. Öyle bir adam olmadığını, gerçekten arkadaş olduğumuzu söyledim.. Buraya benim için geldiğini.. Ben üzüldüğüm için, ben tehlikeye gireceğim için geldiğini.."

Arthur başını çevirirken Merlin yorgun, Merlin ruhsuz, Merlin artık *umursamıyor*, bir kayaya bakarak devam eder

"Ve sabah, ellerim titriyordu.. Bütün gece uyumadım, sen arkamdaydın.. Öyle son gecemiz olabilirdi, yarın başımın kesilmesi için, ya da yakılmam için beni Camelot'a sürükleyebilirdin.. Riskti, hiçbir şey belli değildi, ve ben uyumadım.. Uyuyamadım Arthur.."

Arthur bir nefes alırken Merlin başını ona çevirerek konuşur

“Söylemeye çalıştım.. El sıkıştığımızda.. Ama olmadı.. Kader sana söylemememi istiyordu belki, ama ben sana inanıyordum, yine de büyüü yaptım.. Görebileceğini bilerek..”

Merlin onun gözlerine bakıyor, onun güçlü gözleri onu görüyorken devam eder

“Ben *zaten* sana söyledim.. Sen de duydun.. Şimdi ise kavga ediyoruz..”

Arthur cevap vermezken Merlin konuşur

“Seni çözeceğim.. Ve gerisini sana bırakacağım..”

Arthur hızla başını ona çevirirken Merlin karanlıkta, devam eder

“Beni Camelot’a götürürsen sesimi çıkartmayacağım.. Uther’ın önüne atarsan da inkar etmeyeceğim.. Ben sihrimi sadece senin için kullandım, hep öyle kullanmaya da devam edeceğim.. İyilikten başka bir şey yapmadım Arthur Pendragon, ama bu ülkenin kralı bir gün sen olacaksın.. İstemediğin bir şeyi yapamam.. Sana olmaz..”

Sarışın adam onun susuşunu dinlerken gece kuşları öter, Arthur o anda ellerinin serbest kaldığını hissederken elini gözlerine götürür, burun kemiğini sıkarken elinin altında boğuk bir ses çıkartır..

Merlin gergin, kalbi deli gibi çarpıyor, bekliyorken Arthur’un kalktığını duyar, yapraklar ezilirken genç büyücü şu anda tüm iplerini çözüp onu yere yıkabilir, her şeyi yapabilirken yine de kendini tutuyor, nefesi hızlı, bekliyorken karanlık korkutucudur, yaklaşan adımlar ona gelirken Merlin yutkunarak bekler, bekler, Arthur onu geçerek uzaklaşırken Merlin başını ağaca dayar..

Adımlar ilerliyor, dümdüz bir şekilde ondan uzaklaşıyorken Merlin gözlerini yumarak en azından öldürülmediğini düşünmeye çalışır, bu da bir çeşit iyi yandır, ama genç adam nasıl bir yan olduğunu bilmiyorken bir daha Camelot’a gidemeyecek, Gaius’u göremeyecek, Arthur’la konuşamayacaktır, Arthur’un başı derde girdiğinde Merlin orada olmayacaktır-

Merlin derin bir nefes daha alırken o anda geri dönen ve ilerleyen adımları duyar, başını o tarafa çevirirken adımlar gidişten daha sert ve kararlı, oraya yürür, ağacın arkasına çökerken Merlin umutlanmaya korkuyor, elleri yumruk, anlamaya çalışıyorken Arthur onu

serbest bırakır, sonra onun yanına geçerken onu göğsünden yakalar, kumaşı sıkıyorken Merlin gözleri dolu, kıpırdamaz, ikisinin nefesleri karışıyor, soğuk havayı deliyorlarken Arthur fısıldar

"Benim Merlin'im olacağını söyle, kötü bir adam değilsin-" Merlin o anda gözlerini kapatırken tuttuğunu bilmediği yaşlar akar, başını sallarken cevaplar

"Değilim, değilim Arthur-"

"Söz ver- söz ver, kalbinle-" Merlin gözlerini açıyor, onun göğsüne elleriyle tırmanır, parmakları asılıyor, cevabını fısıldarken Arthur onun elleri altında titriyor, bir an sonra onun saçlarını yakalar, dudaklarını örterken Merlin onun omzuna asılır, sonra ikisi kopar ve sarılırlarken Merlin onu sımsıkı tutuyor, ağlıyor, teşekkür ediyorken Arthur onu tüm gücüyle sıkar..

Merlin titriyor, vücudu onu geçmiş, ruhu sonunda rahatlıyorken Arthur onun alnını öper, geri çekilirken etrafa bakıyor, fısıldar

"Bir yer bulmalıyız.. Burası yol.. Kalkabilecek misin-" Merlin 'hayır' derken Arthur gülerek onu kalkması için ittirerek cevaplar

"Hadi oğlan güzeli,-" Merlin gülümseyerek başını kaldırır, konuşur

"Sen benden daha güzelsin, ama ayaklarım bağlı-" Arthur 'oh'lar ve dönerek uzanır, onun ayaklarına dolanan halatları açarken Merlin ağaca dayanıyor, derin bir nefesle gözlerini kapatır, elleri onu bırakmıyor, kumaşları tutuyorken Arthur işini bitirince ona döner, serin sesiyle konuşur

"Kalk hadi-" Merlin başını sallar, ona tutunarak kalkarken Arthur fısıldar

"Lanet karanlık, sabah yakalansak olmaz mıydı-" Arthur bir anda karşısındaki adamın elinden çıkan alevlere bakarken geriler, Merlin ayakta, ona bakıyor, konuşmazken Arthur sessiz, onu izleyerek durur..

Merlin onu izliyor, konuşmuyorken elindeki alevler çevrelerini aydınlatıyor, Arthur'u ısıtıyordur, ama sarışın prens kıpırdamadan onun eline bakıyorken bir süre sonra başını kaldırarak sorar

"Acıyor mu?"

Merlin gülümserken ilerde ona geri döndüğünde aşık olduğunu, bunu sorduğunda ise kendini geri dönülmez biçimde ona bıraktığını söyleyecekken cevaplar

"Hayır.. Sadece azıcık gıdıklıyor.."

Arthur kaşlarını kaldırır, elini kaldırarak ona uzatırken alevin sıcaklığını hisseder, o elini yaklaştırdıkça Merlin dereceyi biraz düşürürken Arthur bir an sonra parmaklarını onun parmaklarından geçirir, ellerini kenetlerken Merlin nefesi kesilerek ellerine bakar, yakmayan alevler Arthur'un eli üzerinde dönerken prens bakışlarını ona kaldırır, Merlin o anda bir adım atarak dudaklarını ona kapatırken ateşler içindeki elleri aşağı iner, Arthur başını ona kaldırırken Merlin kolunu onun boynuna dolar..

İkisi öpüşmüyorlar, dudakları birbirine geçmiş, duruyorlarken sanki bu normal, sanki bu vücutlarına yetmeyen o duygunun tek simgesi, Merlin yavaşça çekilir, fısıldar

"Elini çek Arthur-"

"Acımıyor-"

"Duygularım devamlı değişiyor, canını yakabilirim.."

Arthur sessiz, parmaklarını ondan çekerken sorar

"Kendini kontrol edemiyor musun?"

"Çoğunlukla ediyorum.. Ama duygularım beni çok zorladığında biraz zor oluyor.. Kendimi ve sihrimi tutabiliyorum, onda bir problemim yok, ama sihrime elini sokman riskli olabilir.."

Arthur başını sallar, bakışlarını onun elinden gözlerine çıkartırken sorar

"Merlin, bir kere soracağım.. Bir daha da asla sormayacağım, yemin ederim-"

"Hayır, sana zarar vermem.. Asla.."

Arthur ona bakıyor, daha fazla konuşmazken Merlin ciddidir, konuşur

"Bana bunu verdin.. Hiçbir şekilde şu anı benden geri alamayacaksın.."

Arthur yanaklarının hafifçe ısındığını hissederken muhtemelen aptal alevler buna sebep oluyordur, sarışın prens dönerken konuşur

"Yürü hadi, kandil.."

Merlin gülümseyerek onu takip ederken Arthur demin gittiği yola tekrar, bu sefer kandiliyle çıkar..

“Hiç *bana* sihir yaptın mı?”

Merlin buna gülümserken Arthur feryat ederek ona döner, Merlin gülerken cevaplar

“Bir kere-”

“Ne zaman!?”

“Bir ses duymuştun, çıkır çıkır bir şey-”

“*Merlin!* Kulaklarım bozuldu sandım!”

Merlin gülüyor, bildiğini söylerken Arthur onu ittirir, genç adam beklemiyor, sendeleyerek savrulurken Arthur gözlerini devirerek onu yine yakalar, yürümeye devam ederken Merlin gülümsüyor, onunla birlikte yürür..

Merlin esnerken Arthur iki gecedir adam gibi uyumamış *büyücüye* dönerken konuşur

“Oturalım-”

“Saray merak eder-”

“Saray merak etseydi buralar *çoktan* dolardı.. Morgana hepsini kandırmış olmalı, avlanmaya gittiğimizi falan söylemiştir..”

Merlin iç çeker ve bu sefer serbestçe esnerken Arthur burası iyi der, otururken Merlin ondaki zerafete sahip değil, yere çöker, Arthur çalılarını çırpılları topluyor, belindeki kemerden taş çıkartırken Merlin gözlerini devirir, ama bir yandan da Arthur’un elinde alev taşıyan hizmetkarına alışmasına sevinirken Arthur da tam o anda hatırlayarak ona bakar, Merlin gülümserken uzanarak çalılara elini bastırır, Arthur kalkıp biraz daha çerçöp toplar..

Merlin daha önce sihir yapmaktan hiç bu kadar korkmamış, yanlış bir şey yapmak istemiyorken gözlerini yumar, daha önce çok biçim değiştirme yapmamışken tüm iradesiyle dilediğinde elindeki hırka değişir, genç adam memnun, battaniyeyi kaldırırken Arthur oraya geliyordur, konuşur

“Evet, faydalısın..”

Merlin gülümser, ona bakarken Arthur çalılarını ateşe bırakır, battaniyeyi onun elinden kaparken Merlin heyler, Arthur konuşur

“Bir tane daha yap-”

“Tek kumaşım o! Sen demir giyiyorsun-” Arthur ona bakar, iç çekerken Merlin konuşur

“Biraz daha büyütürsem sorun olmaz, daha dün beraber yatıyorduk-”

“Biz beraber *yatmadık* Merlin-” Merlin aldırmadan battaniyeyi ondan alır, boynundaki şeyi çıkartıp ikisini birleştirmeye çalışırken bir an sonra battaniye kırmızı puantiyeli bir şeye dönüşerek genişler, Arthur gülerken Merlin ona bir bakış atar..

Merlin ateşi izliyor, ateşe dönük uyursa onu daha iyi kontrol edeceğini söylemiş, Arthur karşı çıkmamışken genç adam onu arkasında hiss ediyor, aynı battaniyede yatıyorlar, Merlin yorgun gözleriyle alevlerin dansını izliyorken arkasındaki adam yorgunlukla uykuya daldığında büyücü gülümser..

Arthur ona güveniyor, tekrar güveniyor, uyuyorken Merlin başının altındaki kollarına gülümsemesini bastırır, o sırada arkasındaki şımarık prens kendini yatağında sanmış olacak, dönerek kendini ona sarar, kolunu onun belinden dolarken Merlin kaşlarını kaldırır, Arthur rahatını bulmuş, tekrar uykusuna dönerken Merlin de bir süre sonra gözlerinin kapandığını hisseder..

Arthur ılık bedene gözlerini açarken gün ağarmış, çiğ düşmüştür, genç adam derin bir nefes alırken önündeki siyah saçları havalandırır, Merlin’in ensesi görünürken Arthur onu izliyor, ya hayatının hatasını yapmış, ya da şimdiye kadar yaptığı en iyi şeyi yapmışken o sırada kolunu saran kolu hiss eder, ardından da kolunun nerede olduğunu hiss ederken Merlin baş parmağıyla onun kolunu okşuyordur, Arthur onun uyanık olduğunu anlarken yine yüzü kızarır, gökyüzüne bakarken hafifçe kıpırdanır, yeni uyanmış gibi bir ses çıkartırken el hızla kolunu bırakır..

Arthur gerinerek diğer tarafa dönüyorken konuşur

“Hala yaşıyorum-” Merlin bunu duyunca ona döner ve bir bakış atarken Arthur ona göz kırpar, sonra kalkarken Merlin de onun ardından kalkar, konuşur

"Arthur, orada-" Arthur ona dönüyorken battaniyeyi kaldırıp ona verir, kocaman kumaş daha hizmetkarın eline değdiği an yelek ve fular olurken Merlin lafına devam ediyordur, ona bakarak konuşur

"Hayatım senin elinde.. Biliyorsun, değil mi?"

Arthur ona bakıyor, cevap vermezken Merlin cevap istiyordur, Arthur konuşur

"Seni teslim edersem itiraz etmeyeceğini söyledin.."

Karşısındaki adamın rengi çekilirken Arthur dün kendi yaşıdığı her şeyi şu anda ona da yaşatmış, devam eder

"Artık benimsin.. Ve ben seni ölüme yollamam.. Sen beni yollamadıkça.."

Merlin gülümser, rahatlariken başını sallar, Arthur konuşur

"Bu bu konu hakkında son soru olsun.. Ben seni ortaya çıkartmayacağım, ama sen de beni tehlikeye sokmayacaksın-"

"Arthur, şimdiye kadar haberin yoktu-"

"Doğru, ve öyle de devam edecek.. Biri öğrenirse, babam öğrenirse, ben bilmiyorum.."

Merlin sessiz, başını sallar, Arthur ona bakıyorken cevaplar

"Babam öğrenirse, ben bilmiyorum Merlin.. Ama akşam zindanının kilidini ben açacağım.."

Mavi gözler kalkarak ona bakar, Arthur devam eder

"O anahtara uzanacak sebepim hep olmalı, anladın mı? O anahtarı benden alırsan, kimse seni oradan çıkartamaz.."

Merlin başını sallar, cevaplar

"Bir gün başım derde girerse, bana inan.. Biri öğrenip beni sana ihbar ederse, *bana* inan.."

Arthur dikleşiyor, ona bakarken Merlin ona bir adım atar, konuşur

“Yaptıysam, söyleyeceğim.. Yemin ediyorum.. Bir kere karşında ölüme gitmeyi kabul ettim, yine yaparım.. Ama bana inanacağına yemin et..”

Arthur başını sallar, elini uzatırken Merlin de gülümser ve elini ona verir, iki adam birbirlerinin kollarını sıkarken Merlin derin bir nefes alarak konuşur

“Buradan-” ve dönerek bir yöne giderken Arthur sorar
“Nereden biliyorsun?!”

Onu takip ederken ikisi yeşilliklere dalarlar..

Camelot’un kuleleri görüldüğünde vakit öğleye yaklaşıyor, Arthur üç gün banyodan çıkmayacağını söylüyorken Merlin itiraz etmiyordur..

İkili saraya yaklaştıklarında askerler çevrelerine üşüşür, prenslerini alıp onu neredeyse yaka paça saraya götürürlerken kimse hizmetkarla ilgilenmez, Merlin yavaş adımlarla Gaius’un yanına gider..

Merlin yatakta yatıyor, Gaius onun karnındaki, böğründeki morluklara merhem sürüyorken Merlin tavanı izliyordur, yaşlı adam bunların nasıl olduğunu öğrenmiş, gerisine karışmamışken bir süre sonra Merlin mırıldanır

“Arthur çok cesur davrandı-”

“Şüphe etmediğim gibi..”

“Hayır, adamla ben konuştum, ve o sustu.. Onun için zor olmalıydı..”

Gaius hafifçe gülümserken şişeyi tekrar eline çevirir, cevaplar

“Sana güveniyor Merlin.. Şanslısın..”

Merlin hafifçe gülümser, bir şey söylemezken aşağıda bahsi geçen prensin sesi duyulur

“Gaius?”

Gaius tabureyi iter, kalkıp oraya giderken Merlin derin bir nefesle gözlerini kapatır..

Merlin onların seslerini duyuyor ama kelimeleri seçemiyorken birkaç dakika sonra genç adamlar basamakları tırmanır ve kapıyı vurmaya gerek kalmadan içeri girerken konuşur

"Nerede benim oğlan güzelim-" onun halini görünce dururken Merlin başını ona çeviriyor, cevaplar

"Burada.. Yıkandın mı?"

Arthur dalgın, yürürken öylesine cevaplar

"Hazırla diye gelmişim, bunları o adam mı yaptı?"

Merlin onun neye takıldığını anlarken dönerek üstünü almaya uzanır, cevaplar

"İyiyim Arthur-"

"Belli oluyor-" Arthur atılarak onun uzandığı üstü ondan önce yakalarken Merlin ona bakar, sarışın konuşur

"Canın yanıyor mu?"

Merlin sessiz, onu ikna etmeye çalışan bir gülümsemeyle cevaplarırken içerde Gaius merhemi bıraktığını söyler, ardından kapı sesi duyulurken Merlin konuşur

"Hayır, iyiyim dedim-" Arthur atılarak onun morluklarına bastırır, Merlin inleyerek bükülürken Arthur onun başını tutarak onu tekrar yatırır, ifadesi sert, üstü onun kucağına bırakır, dönerek yürür ve çıkarken Merlin arkasından doğrularak sorar

"Nereye gidiyorsun-" Arthur bir saniye sonra geri dönerken merhem elinde, konuşur

"Neden kendini iyileştirmiyorsun?"

Merlin iç çekerek merheme uzanırken Arthur kapağı açar, kendi eline dökerken Merlin ona bakar, Arthur cevaplar

"Morlukları nasıl tedavi edeceğini daha iyi biliyorum.. Uzan.."

Merlin sessiz, uzanırken gergince ona bakar, Arthur kapıyı ayağıyla iter, sonra yürür ve tabureye otururken aynı soruyu tekrar sorar, Merlin iç çekerek cevaplar

"Kendime büyü yapmak daha zor-"

"Ama oku çıkarttın.."

Merlin onu izliyorken güçlü parmaklar tenine bastırıyor, yarayı ovuyorken Merlin'in canı yanmıyor, ama sızlıyordur, Arthur dikkatli, onun cevabını da bekliyorken Merlin konuşur

"Oku çıkartırken düşünmedim.. Refleksti.. Ama bu farklı.. *Olmuş* bir yara, *geçmiş* bir yara, o anda yapmalıydım.."

"Aptal.."

Merlin gülümser, bir şey söylemezken Arthur biraz daha merhem alır, bir an ona bakış atarken güzel gözlü adam gülümser, Arthur konuşur

"İyi para ederdin aslında.."

Merlin gülerken tavana bakarken Arthur da sırtarak işine döner..

"Başın sıkışırsa beni satarsın.."

"İyi fikir.. Yollarda aç kalırsam iyi olur.."

"Olur.."

Arthur gülümsüyor, onun göğsünü ovuyorken bir süre sessizlik olur, sonrasında prens konuşur

"Seni alıp götürseydi.."

Merlin tavanı izliyorken bunu duyunca ona döner, mavi gözlü prensin parmakları yavaşlamış, düşünceleri öne geçmişken dudakları konuşur

"Bir şekilde o halatları kopartırdım.. Eminim.."

Merlin bunu duyunca içinin ısınmasını engelleyemezken bu her sihirden daha farklı, daha güçlüdür, genç adam ona bakarken cevaplar

"Seni alıp götürseydi.."

Arthur bakışlarını ona çevirirken Merlin gülümser

"Biraz imkansızdı gerçi,-" Arthur gülerken Merlin de gülümser, devam eder

"Ama başarabilseydi.."

Prens eli onun göğsünde, ona bakıyorken Merlin cevaplar

"O orman yanardı.. Son fidanına kadar.."

Arthur sessiz, bir nefes alarak döner ve dudaklarını birbirine bastırarak onun göğsünü izler, sonra tekrar ovmaya başlarken Merlin de konuşmaz, birkaç dakika öyle geçtikten sonra Arthur elini çeker ve kavanozu kapatır, kalkarken konuşur

"Bugün gelmene gerek yok.. Sarayda olmayacağım-"

"Nereye-"

"Babam görev verdi.. Yarın sabah dönerim, o zaman gelirsin.."

Ve onun cevap vermesine fırsat bırakmadan döner, kapıyı açıp çıkıp giderken Merlin şaşkın, arkasından bakar..

Merlin ertesi sabah saraya girdiğinde her yerde bir koşuşturmaca var, herkes bir şeyler fıırdaşıyorken ona bakıyor, o geldikçe lafı kesip yanından uzaklaşıyorken Merlin ne halt döndüğünü anlamamış, Arthur'un odalarına gider, prensin çoktan Camelot'a geri döndüğünü ve şimdi aşağıda olduğunu öğrenirken tekrar oraya döner, şövalyelerin eğitim sahasına gitmek için meydana çıkarken gördüğüyle donar..

Şehir meydanında beş darağacı var, her birinden bir adam sallanıyorken Merlin ortadaki adamı tanıyor, ağzı açık, öylece bakmaktan başka bir şey *yapamıyorken* yanında bir sesi duyar, irkilerek dönerken oduncunun oğlu Samuel konuşur

"Sabah geldiler.. Çığlık çığlığa.. Arthur'u hiç o kadar kızgın görmemiştim-"

"Arthur mu getirdi? O mu yakalamış-"

"Evet.. Sizi yakaladıklarında adamlar o uyuyor sanıp nereye gideceklerini söylemişler.. Arthur da dün gece sessizce tüm takımıyla gidip o köyü basmış, sabah döndüler.."

Merlin ağzı açık, tekrar darağaçlarına dönerken Samuel devam eder

"Arthur tıpkı ilerde olacağı kral gibiydi.. Ona ve onun hizmetindekilere kalkacak elin sonunun bu olduğunu söyledi, acımadan şu dördünü tek seferde astırdı, ortadakine de izletti.. Arthur nasıl kızgın bağıırıyordu görmem lazım.."

Merlin sessiz, yutkunurken Samuel fısıldar

"Esas sonra, o ortadaki adamı sırtından yakaladı, sanki çocuk tutuyormuş gibi güçlüydü Merlin, onu alıp fırlattı, şövalyeler onu ipe geçirdiler, Arthur onun önünde duruyordu, benim anlamadığım bir şey söyledi.."

Merlin korksa da bilmeye ihtiyacı var, sorar

"Nedir?"

Samuel diğer yana bakar, sanki sadece kendisi duymuş gibi, en önden izlemiş, cevaplar

"*Bu oğlan güzeli için*' dedi.. '*Ona dokunmasaydın gelmeyebilirdim*' dedi.. Kim oğlan güzeli? Sizin köyde biri mi? Çocuk falan?"

Merlin şok içerisinde, başını sallarken başka bir şey söylemez, dönerek ortadaki adama bir daha bakarken derin bir nefes alır..

Merlin şövalyelerin çalışma alanına gelmiş, hala kafasını toplayamamışken başını silkeler ve toparlanarak adımlarını sıklaştırır, yokuşu inerek alana geçerken Arthur hepsine sırayla savurmalarını bağıriyordu, sıra sıra şövalye adayı kılıçlarını savurmaya devam ederken Merlin her zamanki izleme noktasına gelir, dönerek çalışanlara bakarken Arthur bir şövalyenin omuzlarını düzeltiyordu, tekrar yapmasını söyleyerek gerilerken konuşur

"Kılıcım-" Onun geldiğini gören asker kıpırdamazken Merlin zaten fırlamıştır, yürüyerek kılıcı götürür, Arthur ona dönüp alacakken yüz yüze geldiğinde durur, Merlin de ona bakarken mavi gözlü prens bir an bir şey diyemez, Merlin zaten kelimelerini kaybetmiş, öylece ona bakarken Arthur diğerlerine dönerek konuşur

"İkili gruplar-" hepsi sıra sıra dağılırken Arthur dönerek kılıcını onun elinden alır, sorar "Nasıl oldun?"

Merlin gülümsüyor, iyi olduğunu söylerken Arthur kılıcını kınından çıkartmış, kını ona uzatır, Merlin alırken bir an parmakları değer, Merlin konuşur

"Sağol.."

Arthur ona bir bakış atarken kılıcını göstererek cevaplar

"Sen de.."

Ve dönüp diğerlerine giderken Merlin ışıl ışıl, kını havada zıplatıp yakalar, dönerek izleme noktasına giderken Arthur 'savunmalar!' diye bağırarak hizaya geçirtir..

Arthur işini bitirmiş, serbest saatine girmişken kapıyı itiyor, konuşur

"*Banyo-yatak-banyo-hayır yatak-*" Merlin gülerken kapıyı kapatıyor, cevaplar

"Arthur-"

"*Banyo-*" Merlin onu omuzlarından tutar ve kendine çevirir, Arthur gözleri kapalı, şimdiden uyumaya başlamışken Merlin onun önünü çözer, koruma zırhını çıkartır, geri bırakır ve sonra onu yatağa ittirirken Arthur gözlerini açarak konuşur

"*Banyo-*" Merlin elini onun saçlarına sokar, Arthur bir an irkilse de kaçmazken Merlin onun saçlarından elini geçiriyor, Arthur hissettiği serinlikle gözlerini kapatırken Merlin onun boynuna geçer, eli göğsünden iner, belini tutarken Arthur her yanına yayılan temizliği hissediyor, mırıldanır

"Evet, şu anda tacımdan vazgeçip seni kral yapmaya karar verdim-" Merlin gülerken onu tekrar ittirir, Arthur itiraz etmeden geriler ve yatağa düşerken Merlin eğilerek onun botlarını açmaya başlar..

Arthur kurtulmuş, dönerek yatağına serilirken inler, Merlin perdeleri çekmeye gidiyor, odayı güneşin bordosuyla doldururken Arthur yine inler, hizmetkarı gülümsüyor, sorar

"2 gün sonra uyandırmaya geleyim mi?"

Arthur yine aynı sesi çıkartır, Merlin gülümseyerek kapıya giderken prensi konuşur

"Merlin-" Merlin dönerek ona bakar, sarışın yavaş yavaş, lütfederek başını çevirirken ona bakar..

Prese bakan büyücü sessiz, bir anda ilerleyerek yatağa gelmeye başlarken sanki biri ona emretmiş gibidir, yüksek yatağa çıkar, diziyile bastırarak ona eğilirken dudaklarını güneşin ışıklarına bastırır, Arthur derin bir nefes alırken dengesi, diğer yarısı burnundan nefesini bırakıyor, onun saçlarını öperek çekilir, fısıldar

"Burdayım.. Uyanana kadar.."

"Sonra da.."

Merlin gülümsüyor, sessiz, onun yanına uzanırken yan dönmüş, onu izlerken cevaplar

"Sonra da.. Sonuna kadar.."

Mavi gözler açılarak ona bakarken Merlin bağı kopartmaz, ikisi birbirlerine bakarlarken Arthur konuşur

"Yatağa yat demedim-" Merlin gülümserken döner, Arthur gayet onu tekmeler ve yere atarken yatağına yayılır, Merlin yerde gülüyorken prens de ona göstermeden gülümser, ve tatlı uykusuna dalar..

Merlin yerde oturuyor, başını yatağa dayamış, gökyüzünü izliyorken Arthur gerisinde düzgün nefeslerle uyuyordur, o sırada kapı vurulurken Merlin kalkarak kapıya gider ve açar, Morgana görünürken Merlin gülümser ve dışarı çıkar, kapıyı arkasından çekerken Morgana sorar

"Nasıl? Uyuyor mu?"

Merlin başını sallar, güzeller güzeli Leydi'ye bakarken cevaplar

"Teşekkür ederim Morgana.."

Yeşil gözlü güzel kadın hafifçe gülümser, neden diye sormazken mırıldanır

"Aranızın bozuk olması tüm krallığı etkiliyor-"

"O kadar büyük olmuyor ama-"

"*Oluyor* Merlin, inan.."

Merlin ona bakar, Morgana başını sallarken devam eder

"Seni tekrar işe almasına sevindim Merlin.. Burası sensiz aynı olmazdı.."

Çok para eden mavi bakışlar alçılır, genç adam utanmış, gülümserken Morgana da ona gülümser, sonra dönerek uzaklaşırken Merlin iç çekerek döner, odaya girip kapıyı yavaşça kapatır ve yatağa dönerken onun açık gözlerini görünce durur..

Arthur onu izliyor, yatakta yan dönmüş, ılık ve rahat görünüyorken konuşur

"Gitme demiştim.."

"Gitmedim, Morgana geldi, kapının önündeydim.. Seni uyandırmak istemedim-"

"Ne istiyormuş?"

"Bir şey istemiyormuş, nasılsın diye bakmaya gelmiş.. Seni çok önemsiyor, farkında değilsen.."

Arthur gözlerini kapatır, yatakta gerinerek sırt üstü yatarken cevaplar

"Beni herkes önemsiyor Merlin, buradakilerin yemek yemek ve su içmek gibi bir işi o da-"
"Öyle diyemezsin.."

Arthur dönerek gözlerini açar, ona bakarken Merlin yatağın ayak ucundaki sütununa dayanmış, ona bakarak devam eder

"Sana gerçekten önem verenler var Arthur.. Sırf prens olduğun için değil.. *Sen* olduğun için-"

"Say."

Merlin gülümser, bu basit emri yerine getirirken parmaklarını açarak sayar

"Uther, adam senin baban-"

"O da beni tacım için sevip kolluyor-"

"Arthur! Sana bir şey olmasın diye baban o şovalyeyle dövüştü! Bu kadar nankör de olamazsın!"

Arthur sessiz, ona bakarken Merlin gözlerini kapatır, sonra açarak devam eder

"Morgana. Gwen."

İtiraz var mı diye bakar, gelmeyince bir parmak daha indirir

"Gaius."

Yine itiraz gelmez, Merlin gülümserken devam eder

“Benim köyümdeki herkes, hepsi, birer birer..”

Arthur hafifçe gülümser, gözlerini devirerek tavana dönerken Merlin doğal olarak o kadar kişiyi parmakla sayamaz, ellerini indirirken yatağın diğer yanına geçer, oradaki sütundan sarkarak onun yüzüne bakarken konuşur

“Ben..”

Arthur bakışlarını ona çevirirken Merlin kaşını kaldırır, Arthur cevaplar

“Sen de beni tahtım için önemsiyorsun-”

“Hiç de bile!”

“Elbette, ben kral olunca sen refaha kavuşacaksın, en büyük hizmetkar falan olacaksın-”

“Arthur salaksın-”

“Benimle öyle konuşamazsın demiştim-”

“Asil bir salaksın demiştim ben de, ben seni sen olduğun için seviyorum.. Saçma sapan konuşma lütfen..”

Arthur sessiz, ona bakıyorken Merlin yine kaşlarını kaldırır, cevap alamazken memnun, gülümseyerek sorar

“Banyo? Yemek? İçecek?”

Arthur elini sallar, gitmesini işaret ederken Merlin iç çekerek döner, sonra odadan çıkarken hala fark etmemiş, ama prens gayet duymuşken kapıya bakar..

Ben seni sen olduğun için *seviyorum*.

Arthur giyinmiş, babasının yanına giriyorken Uther kadehini indiriyor, onu görünce konuşur

“Arthur..”

Arthur babasına selam vererek ilerler, uzun arkalıklı iskemlelerden birine tutunurken Uther da arkasına yaslanıyor, mırıldanır

"Artık Camelot'a geri döndüğünü düşünebilir miyim?"

Arthur hafifçe gülümser, başını sallarken cevaplar

"Döndüm.. Bu konuda bana esnek davrandığın için teşekkür ederim baba.."

"Elbette.. Karışacak değildim.. Vaktini bekledim, o sırada beni hayal kırıklığına uğratmadın.."

Arthur gülümser, Uther başını diğer yana yatırırken konuşur

"Ama karışma vaktim geldi, sorayım.. Hizmetkarın nerede?"

"Merlin? Yemek yiyordur.. Çağırayım mı?"

"Gerek yok, yesin.. Son saray yemeği olacak nasılsa.."

Arthur bunu duyunca ona dönerken Uther bakışları sert, oğluna bakmaya devam eder..

Merlin efendisinin kralı görmeye gittiğini öğrenmiş, oraya yürüyorken içerde kopan patırtıları uyunca gözleri büyür, askerler de dönmüş dinliyorlarken Merlin onların arkasına gelir, o da dinler..

Uther ve Arthur birbirlerine bağıyorlar, ve bu konuda oldukça da ciddi gibi duruyorlarken Arthur bağıırır

"O *benim* kölem baba!"

"Onu oraya *ben* koydum-"

"Beni *kurtardığı* için! Nasıl bir mantığın var-"

"Nasıl bir mantığım mı var? Arthur, bir köle için babanı reddedip oraya gittin! TEK BAŞINA!"

Merlin korkuyla yutkunurken Uther devam ediyordur, bitirmeye de niyeti yoktur

"O adam seni sorumsuz yapıyor! O geldiğinden beri bu kaçınıcı beni reddedişin! Sen *kral* olacaksın, anlamıyor musun? Canını riske atmaman gerekiyor-"

"Ben senin gibi sarayda pinekleyemem, bana ihtiyacı olanlar var-"

“Sen onları buraya geçince koruyacaksın-”

“Sen oradan korumazken ben *buradan* koruyorum-”

“YETER!”

Arthur susmuşken Uther devam eder

“Merlin senin için bir hizmetkardan daha önemli bir yere gelmiş Arthur-”

“Ve bu kötü mü? Niye kötü-”

“Onu bugün saraydan yaka paça kaçırsalar, ülkeyi ateşe vereceksin! O sadece bir *köle!*”

Merlin içeri girip onun Arthur’u bu kadar kızdırmasını engellemek istiyorken yapabileceği hiçbir şey yok, Arthur’a en büyük zararı onu en çok sevenlerden biri veriyorken devam eder

“Hiç düşünmedin.. Morgana? *Morgana*, Arthur, o kadar kolay zarar görebilirdi ki-”

“Morgana sandığından daha güçlü baba-”

“İsterse taştan bir kraliçe olsun Arthur, senin onu riske atmaman ilk görevindi.. Sana daha halkı emanet etmedim, sadece bir kadını emanet ettim, ve yaptığına bak..”

Merlin efendisinin tam şu anda yaralandığını biliyorken gözlerini kapatır, Arthur konuşur

“Haklısın.. Hatalıydım.. Anın gerektirdiklerinde teslim oldum-”

“Evet Arthur-”

“Ama bu Merlin’i benden alman için yeterli değil..”

Merlin şaşkınlıkla gözlerini açarken askerler bile dönüp ona bakar..

“Anlamadım?”

Arthur babasına bakıyor, inatçı, devam eder

“Bu Merlin’i benden alman için yeterli değil.. Orada yaptığım hataların onunla alakası yok, savaşa dair, yönetime dair hatalarda bulundum, bu konuda sorumlu sensin demektir, beni iyi eğitememişsin.. Yönetim veya strateji yapamamışım, Morgana’ya kadar düşmüşüm.. Bir *kadına*..”

Uther sessiz, onu dinliyorken Arthur konuşur

"Ama hizmetkarımla aramda olan, benim onunla aramda olandır baba.."

Babası ona bakar, Arthur açıklar

"Ben kral olacağım, haklısın.. Neredeyse her hafta birileri beni öldürmeye çalışıyor, sırf bu yüzden.. Bütün saray bana saygı duyuyor, sırf bu yüzden.. İlerde kral olduğumda onları atmayayım, barınmalarına izin vereyim diye-"

"Arthur-"

"İnkâr tacına yakışmaz baba.."

Uther susarken Arthur dik, kolları kavuşuk, ona bakarak devam eder

"Ve bunca kargaşanın ortasında, canımla güvenebildiğim birini buldum.."

Uther bunu duyunca bakışlarının değişmesine engel olamazken oğlu, *tek oğlu*, hafifçe gülümseyerek başını sallar, cevaplar

"Merlin'e canımla güveniyorum baba.. Bunun kıymetini biliyorsun.. Ne kadar zor olduğunu, o aşamaya gelmenin ne kadar güç olduğunu.. Bu kadar hainin ortasında güvenebileceğin tek bir kişi bile ne kadar önemli, sen biliyorsun.. Sen de yaşadın, Gaius da *senin* hizmetkarındı, ama ondan vazgeçmedin-"

"Gaius şifacı oldu Arthur-"

"Sen kral olduktan sonra.. O zaman bile, şimdi bile bir şey olduğunda Gaius benden önce öğreniyor, dertlerini o paylaşıyor, sana çözümü o öneriyor.."

Uther sessiz, ona bakıyorken Arthur kollarını açar, önündeki iskemlenin arkasını tutarken ona bakarak devam eder

"Ben de buldum.. Merlin benim için çok önemli, haklısın.. Bugün saraya dalsalar ve onu kaçırsalar, ülkeyi ateşe veririm, haklısın.. Bunlar benim statüm için kötü şeyler, zayıflıklar, endişeleniyorsun ve haklısın.. Ama baba, Merlin'i benden uzaklaştırırsan, çok daha tehlikeli olacağım, inan.."

Babası sormazken Arthur cevaplar

"Daha kötü bir adam olacağım.. Sinirli, kızgın, şımarık.. Gücümü sonuna kadar kullanacağım, hakkım olan her şeyi yapacağım.. Devamlı avlara çıkacak, saraya uğramayacağım.. Uğradığımda da yapacağım şeyler seni bile utandıracak-"

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır, sadece olacakları söylüyorum.. Merlin'in yokluğu hayatımı sahteleştircek.. Ve o sahte adam, öyle olacak.."

Kral onu izliyor, cevap vermezken Arthur devam eder

"Merlin beni gerçek kılıyor.. O çevremdeyken ben *Arthur* oluyorum baba.. Merlin beni düzeltiyor, bana diklenebiliyor, bana *önem* veriyor.. Bana hizmet etmesi için bunu kazanmam gerekiyor, o öyle bir adam-"

"Ve bu-"

"Çok iyi bir şey.."

Uther nefesini bırakır, Arthur konuşur

"Halkımın başına onlar beni istemedi, ben onları kazanmadan geçersen ne kadar şansım olur ki? Merlin bana gönülden bağlı, benim için ölebilecek bir adam.. Bunun verdiği güveni benden alamazsın.. İzin vermeyeceğim.."

Kral başını çevirir, odasının dekorasyonunu izlerken ateş çıtır çıtır yanıyor, yemekler soğumaya başlamış ama ikisi de umursamazken bir süre sonra Uther ona döner, konuşur

"Merlin iyi bir çocuk.. Hiç inkar etmedim.."

Arthur başını sallar, devamını beklerken Uther mırıldanır

"Ve dediğin gibi, sana gönülden bağlı.. Ne istesen yapacak durumda.. Ama Arthur, o ne isterse yapmandan korkuyorum-"

"Merlin senin korktuğun şeyleri benden isteyebilecek biri değil baba.. O yüzden onu seviyorum zaten, anlamıyor musun?"

Babası iç çeker, Arthur kaşlarını kaldırırken elini sallar, konuşur

"*Pekala*.. Ama başın belaya girdikçe, bundan sonra onu da cezalandıracağım-" Arthur gülümser, başını sallarken babası parmağını ona kaldırarak devam eder

“Bir arkadaşın olması, bir sırdaşın olması beni de mutlu eder, ama sınırı aşmayacaksın.. Kral olacak olan *sensin*, ve buna uygun davranacaksın Arthur-” oğlu gülümsüyor, yine başını sallarken geriliyor, konuşur

“Sağol baba.. Bunu unutmayacağım-”

“Unutmasan iyi olur..”

Arthur gülerek döner ve kapıları açar, askerler derhal iki yana kayarken Arthur ilk defa onların dinlemesine falan aldırılmaz ve onları geçerek yürürken odasına ilerler..

Arthur kapıyı açıp içeri girdiğinde yataktan kalkan Merlin’i görünce keyifle konuşarak içeri girer, kapıyı kapatırken konuşur

“Ne yaptım haberin bile yok,-” ona döner ve konuşacakken onun yüzünü görünce durur, bir anda nefesi giderken Merlin de ona bakıyordur, Arthur gerilmiş, başını odaya çevirir, masaya giderken konuşur

“Acıktım, yemeğimi getirdin mi?”

Masadaki kaselere bakar, bir şey bulamazken iç çekerek döner ve konuşur

“Yemek getir lütfen.. Çok açım, hala bir şey yemedim..”

Merlin sessiz, ona bakıyorken hala bir şey söylememiştir, Arthur onun mavi bakışlarının ağırlığını ölçemiyorken Merlin döner ve kapıya gider, Arthur onu izlerken genç büyücü kapıyı açmak yerine kilidi geçirir, Arthur gözleri büyüyerek dururken Merlin dönerek ona bakar, Arthur o anda masadaki kaselerin kaydığını falan duyarken dönerek yemeklerinin geldiğini görür, sessiz, ona dönerken cevaplar

“Kapıyı kapatmasan da olurdu..”

Merlin yine bir şey söylemez, yine yatağa giderken döner ve oturur, mavi bakışları okunmuyor, karşıdaki duvara bakmaya devam ederken Arthur iç çekerek ellerini indirir ve sorar

“Tamam, konuş, derdin nedir?”

Merlin başını onun tarafına döndürürken cevaplar

"Delirmiş olmalısın.. Sırf beni burada tutmak için babana o kadar karşı çıkmaya gerek yoktu Arthur-"

"Ona *ben* karar veririm-"

"Beni hizmetkarlığından atsa bile sarayda olurum, yine seni koruyabilirdim-"

"*Ben* seni hizmetkarlığımdan atmak istemiyorum salak-"

"En kötü hizmetkarın ben değil miydin?"

Arthur kaşlarını çatıyor, ona bakarken sorar

"Ne kadarını dinledin sen?"

Merlin sessiz, bir an yalan söylemek ister, ama cevaplar

"Hepsini-"

"Ve hala soruyor musun-"

"Babanı ikna ediyordun-"

"Evet gerçekten salaksın.. Çatal falan da yarat-" masaya dönerken çatallar ortaya çıkar, Arthur iskemlesini çekiyor, sonra ahşabı bırakır ve onun tarafına dönerken konuşur

"Düşüncelerim *onlar* Merlin.. Bunlara layık bir adam mısın peki?"

Merlin başını iki yana sallar, başka da bir şey söylemezken Arthur iç çeker, gözleri kapalı, o da başını iki yana sallar, sonra gözlerini açar ve yürüyüp onu yüzünden yakalar, Merlin uysal, ona bakıyorken Arthur oturan adamın karşısında, konuşur

"Öylesin-"

"Değilim.. Ben hep iyilik yapmadım Arthur-"

"Ben de öyle.. Daha bugün 5 adam öldürdüm.."

Merlin hafifçe gülümser, başını eğecek olurken Arthur izin vermez, mavi gözler tekrar açılarak ona bakarken Arthur bastırır

"Hepsi gerçektir.. Hakkında o lafları söylediğim biri *çok* şanslıdır Merlin-"

"Biliyorum.. Ama bunu hak ettiğimi sanmıyorum efendim-" Arthur eğilerek onun nefesini çalarken Merlin şaşkın bir ses çıkartır, kalbi düşmüş, bir yerlere kayarak yok olurken bir an sonra inleyerek vücudunu kırar, başını ona kaldırırken Arthur elini onun saçlarına sokar..

Merlin ne olduğunu anlamamış, ama öpülüyorken bir an sonra ona eğilen adam onu ittirmeye başlar, Merlin zaten düşünemiyor, arkasındaki yumuşaklığa uzanırken Arthur dizleriyle yatağa çıkararak onun üzerine geçer, Merlin bir anda kayarak üzerine geçen, onu kapatan vücudu hissederek titrerken Arthur'un bir eli hala siyah saçlarda, diğeri belini sıkarken Merlin nefesi kesilmiş, başını çevirir..

Dudaklar yanağına geçer, kendini bastırarak dururken nefes tenine vuruyordur, Merlin gözleri açık, masayı izliyorken Arthur kulağına mırıldanır

"Evet.."

Merlin gülerek gözlerini kapatır, sonra başını ona çevirirken konuşur

"Baban haklı.. Çok garip şeyler oluyor Arthur, ne yapıyoruz?"

Arthur bilmiyor, umursamıyorken cevaplar

"Kölemi öpüyorum.. Arada yaparım, ben vücudu iyi çalışan bir prensim.."

Merlin bunu duyunca kaşlarını çatarak onu omuzlarından iter, ona bakarken sorar

"Arada yapar mısın?"

Sarışın şımarık başını sallarken Merlin cevaplar

"Ben geldikten sonra da yaptın mı?"

Arthur yine başını sallar, Merlin '*kime?*' derken efendisi gözlerini devirir, Merlin o anda *pembeleşirken* sorar

"Bana.."

"Evet salak.. Sana.."

"Ama-"

"Ama ne?"

Merlin '*hiç*' diyerek başını tekrar diğeri yana çevirir, Arthur sırtıyor, sorar

"Anlamı var diye mi düşünüyordun?"

Hizmetkarı ne kıpırdar ne de cevap verirken Arthur iç çekerek onun şakağına dudaklarını bastırır, fısıldar

"Sen geldiğinden beri biriyle birlikte olmadım.. Sophia hariç-" Merlin ateş gibi ona dönerken Arthur sırıtır, Merlin onun göğsüne vururken Arthur etkilenmemiş, konuşur
"O cadı beni öptü gerçi.. Ben öpmedim, o kadar da güzel değildi-"
"Gözlerin görüyor en azından-"
"Teşekkür ederim.. Ama senden önceki hizmetkarım pek şekerdi.."

Merlin gözlerini açarak ona bakar, Arthur kaşlarını indirip indirip kaldırırken Merlin eliyle gözlerini kapatıyor, gülerek 'ah'lar..

"Bana bak.."

Arthur çenesiyle onun elini ittirirken Merlin elini çeker ve gözlerini açarak ona bakar, sorar

"Ne oldu?"

"Üzerine yatıyorum moron-"

"Farkındayım.. Ne istiyorsun?"

Arthur bir an cevap vermez, sonra yavaşça gerilerken cevaplar

"Bir şey istemiyorum.. Merlin, ben babama söylediklerimde ciddiydim.. Sana güveniyorum, ve seni bu yüzden de yanımda istiyorum.. Bu sadece köle efendi değil, değil."

Merlin de biliyor, derin bir nefes alırken onun yakalarını tutar, ona bakıyor, sesi net, her zamanki gibi berrak, mavi gözleri yuvarlak ve açık, konuşur

"Teşekkür ederim.. Hiç kimse, beni *gerçekten* tanıyan hiç kimse benim için öyle şeyler söylemedi.. Hem de *krala*.."

Arthur ona bakmaya devam ederken Merlin gülümser, biraz önce deli gibi öpülmüş dolgun dudakları hala güzel bir şişiklikte, Arthur bir an bakarken yine de kıpırdamaz ve bakışlarını onun gözlerine çıkartır, Merlin farkında değil, devam eder

"Baban haklı.. Ne olursa olsun, kral olacak olan sensin.. Ve belki de gerçekten daha efendi ve köle olmamız gerekiyordu-"

"Gerekmiyor.. Babam ve Gaius bizden betermiş, devamlı kafa kol ense falan-"

"Uther? Gaius? Kafa kol ense?"

Arthur başını sallar, Merlin hayretler içerisinde, 'peki' diye cevaplarırken Arthur gururla gülümser

"Ama öpüşüklerini sanmıyorum-"

"Çünkü sen rezil bir prensin-"

"Doğru.. Ama en yakışıklısıyım.."

Merlin gülerken inkar etmez, Arthur da gülümsüyor, ona bakarak konuşur

"Seni kazandım.."

"Teşekkür ederim.. Ben de seni kazandım.."

Arthur gülümser, sonra eğilir ve onu tekrar öperken Merlin onun dudaklarına nefesini bırakır, Arthur çekilerek kalkar ve yemeğine giderken Merlin sorar

"Neden beni öpüyorsun?"

Arthur oturuyor, ekmeğini alırken cevaplar

"Sen neden cevap veriyorsun?"

Merlin sessiz, kendini tekrar yatağa bırakır ve tavana bakmaya devam ederek onun seslerini dinlerken cevabı biliyor, daha fazla sormaz..

Öyle istiyorlardır çünkü, doğaldır çünkü, yapmazsa acı çekiyordur çünkü.

Arthur ayağa kalkmış, tabağını iter ve masayla ilişkisini keser, yürürken konuşur

"Bitti.."

Merlin başını ona çevirir, sonra yatağa bastırarak kalkarken sorar

"Başka bir şey istiyor musun?"

"Gitmek istiyor gibisin-"

"Evet.."

Arthur buna cevap veremezken Merlin açıklar

"Kaç gündür ayrılmıyoruz.. Biraz ayrı duralım, Uther sakinleşsin, diğerleri de bizim normal halimizi hatırlasın.. Askerler falan.. Bugün sarayı ayağa kaldırdın Arthur-"

"Senin için-"

"Ve minnettarım.. Ama bu kavganın bir daha yaşanmaması gerek.. Ben senin hizmetkarınım, *kölenim*-"

"Merlin-"

"Öyleyim! *İnkar tacına yakışmaz, Arthur..*"

Arthur onun manalı sesiyle susarken Merlin devam eder

"Yerimizi hatırlamamız lazım.. Sen prensisin, en son ne zaman arkadaşlarınla oturdu? Beraber?"

Arthur bakışlarını kaçırırken Merlin işaret eder, konuşur

"Ben sana atanmadan önce 1 dakika onlardan ayrılmıyordun, şimdi suratlarına bakmıyorsun.. Ben daha iyi bir eşlik edici de değilim, ama onlardan koptun, ve bu dikkat çekecek.. Arkadaşlarını şimdi edinmen gerekiyor, kral olunca değil.."

Sarışın prens derin bir nefes alır, Merlin devam eder

"Benim de senden biraz uzaklaşmam lazım-"

"Merlin, senin görevin benim kuyruğum olman-"

"Ama sen de beni *azad* ettin, ve ben başka yerlerde olmalıyım! Mutfak, koridor, terzinin odası, Gaius, şurası, burası, ayrılmamız lazım!"

Arthur onun bağırışına bakarken kaşları çatılı, sorar

"Neden bu kadar istiyorsun? Başka bir şey var-"

"Yok-"

"Bana yalan söyleme Merlin.."

Merlin onun ciddi sesiyle bir anda birkaç gün önceki gibi hissederken o ısırtıcı yakalar ve içinden atar, gerçeği söyler

"Benim hayatım buydu Arthur.. Göz önünde olmadıkça, hayatım daha da güvende.. Ve ben o zaman kendimi daha iyi hissediyorum.."

"Görünmez oldukça.."

"Evet.. Beni herkesin göreceği bir yere taşıma, lütfen.."

Arthur onu izliyor, bir an sonra başını çevirerek derin bir nefes alır, cevaplar

"Anlaşılabilir bir şey, *pekala*.."

Merlin bunu duyunca gülümserken efendisi yüzü aydınlanan adama döner, konuşur

"Günde 2 saat-"

"*Arthur!*"

Arthur kaşlarını kaldırır, Merlin sorar

"Niye beni bırakamıyorsun? Benimleyken de beni iteklemekten başka bir şey yaptığın yok ki, gören sabahlara kadar satranç oynadığımızı falan sanacak-"

"Seni iteklemek veziri ilerletmek gibi Merlin.."

Merlin mavi gözlerini devirirken Arthur devam eder

"Bana göz devirme, oğlan güzeli-" Merlin gülerek ona döner, Arthur da gülümserken Merlin gülünce gözleri kısıyor, bembeyaz dişleri görünüyorken cevaplar

"Çok hoşuna gitti, istersen gidip kendimi satayım-" Arthur ona ilerliyor, olabilir derken onun fularına uzanarak düzeltir, konuşur

"Sonra gidip saray kasasından harcamam gerekir-" Merlin kaşlarını çatarken sorar

"Ne için?"

Arthur hafifçe gülüyor, onun boynundaki kumaşa asılırken sorar

"Nasıl o kadar şey yapıp bu kadar şapşal olabiliyorsun?"

Merlin yine pembeleşirken bakışlarını indirir, cevaplar

"Kafamın senin kadar çalıştığını hiç iddia etmedim-"

"Evet, isteyince daha iyi çalışıyor-" Merlin başını kaldırır, Arthur'un gözleriyle karşılaşırken cevaplar

"Benim sadece *yeteneklerim* var-"

"Merak ettiğim yetenekler.."

Merlin dudağını ısırıyor, ona bakarken sesi alçak, fısıldar

"Neyi merak ediyorsun?"

"Her şeyi.. Hepsini.. Ama sormayacağım.."

Merlin kaşlarını çatır, başını ona daha da çevirirken sorar

"Neden? Bilmek seni suça dahil ediyor diye mi-"

"Suça çoktan dahil oldum, ama hayır, o yüzden değil.."

Merlin neden olduğunu bekler, Arthur iç çekerek bir süre sonra cevaplar

"Senin anlatmanı bekliyorum.."

Merlin bunu duyunca gülümser, yanakları acırken tekrar başını eğer, fularının ucuyla oynuyor, bir şey söylemezken efendisi konuşur

"Git hadi.."

Merlin başını kaldırır ve gülümseyerek ona bakar, sonra onu geçerek kapıya gidip dışarı çıkarken Arthur da iç çekerek yeleğine uzanır, o sırada yemeğin çoktan gittiğini, yatağın da yine toplandığını fark ederken hafifçe gülümser..

Merlin Gaius'un odalarına girerken yaşlı adam ona bir bakış atar, tekrar karışımına dönerken sorar

"Ne oldu da o kadar mutlusun? Arthur izin mi verdi?"

Merlin başını sallar, hala gülümsüyor, bir şey söylemeden uzun taburesine oturur ve ona hayat hocalığı yapan adamı izlemeye devam ederken Gaius bir ibrikten bir şey

damlatıyor, dikkatli, işini bitirince kenara geçirir, tekrar ona bakarken Merlin serbest kalan kollara gider ve ona sarılır, Gaius gülerken Merlin *mutlu*, onu sıkar..

Merlin ertesi sabah Arthur'un odasına girdiğinde onu uyanmış, hatta yıkanmış, ıslak saçlarını silkeliyorken bulunca içeri girerek konuşur

"Uyanmışsın?"

"Zekan beni yine şaşırtıyor, düşmeden yakala-" Merlin ona bir bakış atar, yere saçılmış kirlileri toplarken Arthur saçlarını kuruladığı kumaşı da onun kafasına atar, kıyafet sandığına giderken konuşur

"Bugün babamla kahvaltı edeceğim-" Merlin *tamam* derken kirlileri kenara koymuş, yatağa ilerler, uzanarak sağa sola saçılmış yastıklardan birini alır ve havada hoplatmaya başlarken ona bakar, Arthur kırmızı ceketini giymiş, omzundaki bir kuş tüyünü eliyle savuruyor, sonra elini saçlarından geçirirken Merlin mırıldanır

"Artık kendin giyinmeyi öğrendin, gözlerim doluyor.."

Arthur ona bir bakış atarken Merlin yastığı havada döndürür, önüne döner..

Merlin çarşafları çekiyorken eğilmiş, sorar

"Gece savaş mı yapıyorsun yatakta Arthur, niye çarşaflar *bu kadar* kırıyorsun?"

"Çünkü gecelerim *hareketli* Merlin.."

Merlin'in çarşaflardaki elleri donarken hizmetkar başını ona çevirir, ayakkabılarını bağlayan prene bakarken sorar

"Ciddi misin sen?"

Arthur başını ona çevirir, sonra tekrar başcıklara dönerken cevaplar

"Elbette ciddiyim, ne sanıyorsun? Dokunulmamış bakir olduğumu falan mı? Kim bakir kalacak aptal ki artık-" ve dikleşir, pantolonunun belini oturturken başını işine çevirmiş, çalışan hizmetkarına bakar, onun özverili çalışmasını görürken kaşlarını çatarak sorar

"Sen bakirsin.."

Merlin cevap vermez, yorgana uzanarak silkelemeye başlarken Arthur gülümsüyor, tekrarlar

"El değmemiş bir hizmetkarım var-"

"Sus lütfen-"

"Sırrını saklayacağım Merlin-"

"Bu sır falan değil, sadece karşıma biri çıkmadı-"

"O köyde çok güzel kızlar vardı Merlin-"

"Ve ben gecelerimi *hareketlendirmek* için onları yatağıma atmadım.."

Arthur gözlerini deviriyor, cevaplar

"Ben prensim Merlin-"

"Ama bu seni haklı kılmıyor-"

"Onlar yatağıma geliyor-"

"Çünkü gelmelerini emrediyorsun!"

Arthur kaşlarını çatarak ona bakar, Merlin ellerini açarak konuşur

"Bak, beni ilgilendirmiyor, değil mi-"

"Kesinlikle-"

"O zaman konuşmayalım! Ben her sabah yatağına yaparım, istediğin kadar kırıştır-"

"Herhalde yapacaksın, işin bu!"

"Ben de inkar etmedim zaten Arthur.."

Arthur kızmış, dönerek kapıya gider, Merlin ise sessiz, yorganın uçlarını yerleştirirken Arthur çıkıp gider..

Genç büyücü iç çekerek gözlerini kapatır ve sonra uzanarak yatağın üzerine taze karanfil bırakırken Arthur gülle gibi kapıyı iterek içeri girer..

Merlin yatağın ortasına uzanmış, eli karanfilde, ona bakar, sarışın konuşur

"Seni ne kadar ilgilendirmese de, ayağıma kramp girdi, ve onu ovmak için bükülüp durmak zorunda kaldım!"

Merlin ona bakıyor, bir şey söylemezken Arthur döner, tekrar kapıyı açıp çıkar ve giderken Merlin yavaşça dikleşir, kirlilere ilerler..

Merlin aşcının istediklerini almak için yan köydeki pazara çıkmış, elinde file, tezgahlara bakıyorken arkalarda biri prens geliyor diye fısıldar, Merlin o tarafa bakmadan alışverişine devam ederken çocuklar koşuyor, prensi görmek istiyorlardır, o sırada bir tanesi Merlin'in bacağına eliyle vurarak geçer, Merlin canı yanarken velede döner, o anda da tezgaha dayadığı file yere düşüp içindeki elmaları yola saçarken Merlin iç çekerek eğilir.

Yeşil elmalardan biri yuvarlanıyor, gidiyorken Merlin ondan ümidi kesmiş, yakındakileri toparlar, ama yeşil elma bir bota çarparak dururken Merlin o botu tanıyor, başını iki yana sallayarak kalkarken Arthur kollarını kavuşturmuş, arkasında *arkadaşları*, ona bakarak konuşur

"Merlin.. Etrafta ben yokken yerlere yapışman uygun değil.."

Merlin yanağının içini ısırarak dikleşiyor, cevaplar

"Sizin geldiğinizi duyunca yere yapıştım, efendim.."

Arthur `ah` diyerek kaşlarını kaldırırken bir arkadaşı mırıldanır

"Önünde eğilmeyi öğrenmiş en azından.. Dizleri üzerinde yürüttün mü?"

Arthur keyifli, gülümserken cevaplar

"Ne diyorsun Merlin, öğrendin mi? Yoksa bu pazarı da birbirine katalım mı?"

Merlin fileyle birlikte dikleşmiş, karşısında dururken konuşur

"İşlerim var efendim, sizin can sıkıntınızı gideremeyeceğim-"

"Benimle böyle konuşamazsın, ben ne istersem onu yapacaksın."

Merlin sarışının arkasındaki sırtan güruha bakar, sonra iç çekerken cevaplar

"Ne yapmamı istiyorsunuz efendim?"

Arthur bilmediğini söylüyor, diğerlerine dönerek sorar

“Ne yapalım? Canım sıkılıyor, eğlenceli bir şey bulun..”

Merlin iç çekerken fileyi kenara bırakır, bekler..

Merlin elinde bir oklava, ona bakarken Arthur kendi elindeki oklavayı çeviriyor, konuşur

“Evet Merlin.. Şövalyelerim karşılarna çıkacak köylülerin nasıl olacağını görsünler istiyorum-” ve oklavasını savurur, Merlin gerilerken sert tahta bacağına vurur, Merlin ona bir bakış atarken sarışın kaşını kaldırır, Merlin oklavayı kaldırırken ona savurur, elbette vuramazken prens geriler

“İşte, bu kadar kötü, bir daha-” köylüler etrafa toplaşiyor, kıkırdıyorlarken Merlin derin bir nefes alır..

“Daha güçlü Merlin! Kalk!”

Merlin iki eliyle yere bastırır, kalkarken şövalyeler kahkaha atma kısmına geçmişlerdir, Merlin bir tezgaha dayanırken konuşur

“Yeter-”

“Ben ne zaman yeter dersem, o zaman yeter.. Kaldır ve benim vurmamı bekle..”

Merlin derin bir nefes alır, oklavayı çevirerek o anda ona vururken Arthur kalçasında patlayan tahtayla dişlerini sıkar, şövalyeler de susmuşken Arthur tahtayı elinde çevirir ve acımadan onun koluna vururken Merlin bağırarak yere düşer, kolunu tutuyor, dişlerini sıkarak başını yere eğerken Arthur tepesinde konuşur

“Beni bekle demiştim.. Ayağa kalk.”

Merlin tüm gücüyle kolunu sıkıyor, yavaşça ayağa kalkarken Arthur onu ensesinden yakalamış, diğerlerine dönerek konuşur

“Beyler, izin verirseniz hizmetkarımı özelde de cezalandıracağım-” hepsi gülerken ellerini sallarken tezgahlara dönerler, Arthur onu çevirerek iter, Merlin yürürken kolunu sıkmaya devam eder..

Arthur onu bir sokağa sokar, sokağın iki yanındaki evlerin pencerelerine bağlanmış iplere geçirilen çamaşırları ittirerek geçer, onu daha derinlere götürürken sokak boş, ucu kapalıdır, Arthur dönerek onu öbür tarafına geçirirken Merlin konuşmaz, ona bakmaz, hiçbir şey söylemezken Arthur elleri onun saçlarına girmiş, fısıldar

“Özür dilerim, bana bak, Merlin-” Merlin mavi bakışlarını ona kaldırdığında Arthur can acısını görürken iç çekerek onun alnını öper, sonra dudaklarını çekerken konuşur
“Beni yenmene izin veremezdim, anlıyorsun değil mi? Herkesin önünde, yerimizi hatırlamamız lazım, sen söyledin-” Merlin başını sallar, ama yine bir şey söylemezken Arthur onun saçlarından elini indirir, boynunu tutuyor, onu biraz ittirerek duvara dayar, yine eğilen başa mırıldanır

“Yap, iyileştir,-” Merlin başını iki yana sallarken Arthur konuşur

“Yap Merlin, kolunu kırdım, biliyorum-” Merlin başını kaldırırken cevaplar

“Tehlikeli,-”

“Değil, ben buradayım-”

“Vurduğunu gördüler-”

“Ama kırdığımı fark etmediler.. Yap hadi, kolunun kırık olması seni bitirir..”

Merlin mavi gözleri can acısıyla dolmuş, parmakları kolunu öylesine sıkıyor ki hissetmesini engellemeye çalışırken Arthur da başını eğerek onun parmaklarını yavaş yavaş açmaya başlar, Merlin her dokunuşta acıyla bir nefes alırken Arthur fısıldar

“Özür dilerim, başka nerene vursam kurtaramazdık-”

“Sonra ceza vereceğim diyebilirdin-”

“Ama son vuruş senin olurdu, bu kural, olmaz-” Arthur başını kaldırarak ona bakar, Merlin sessiz, tekrar onaylarken Arthur iç çeker

“Kızma, lütfen-”

“Kızacak yerim yok-”

“Merlin.. Vakit geçiyor, soğutuyorsun, beni kandırma, yap..”

Merlin hayretle ona bakarken Arthur ciddidir, konuşur

“Ne kadar burada kalırsak, o kadar biri beni aramaya gelir.. Hadi..”

Merlin sessiz, başını eğerken burnunu çekiyor, fısıldar

“Çok acıyor-” Arthur bildiğini söylerken elleri yine onun saçlarını bulur, okşayarak geçirmeye çalışırken Merlin mırıldanır

"Bayılabilirim-"

"Dövdüğümü söylerim-" Merlin hafifçe gülerek nefesini bırakır, sonra derin bir nefesle ciğerlerini doldururken konuşur

"Kumaşı çek.."

Arthur ikiletmez, onun önünde, Merlin'in kolunu yavaşça sıyırırken neredeyse deriyi yırtacak kemik açısına bakar, derin bir nefes alırken Merlin diğer eli titriyor, dokunamaz, Arthur sorar

"Acıyacak, değil mi?"

Merlin başını sallar, Arthur üzüntüyle onun başını kaldırır, gözlerine bakarken gülümser, konuşur

"Ben buradayım, tutacağım, yap-" Merlin onun gözlerine bakıyorken Arthur onun elinin yükseldiğini hisseder, kırığa birazcık dokunmasıyla bile Merlin gözlerini kapatırken Arthur dayanamaz, diğer elini onun eline kapatır ve tüm gücüyle bastırırken Merlin acıyla bağırır, gözlerinden yaşlar akıyorken Arthur öbür eliyle onu saçlarından sıkıyor, bir şeyler tekrarlar..

Merlin gözlerini karartan acının arasında, bir süre sonra onun *yapmasını* söylediğini duyarken inleyerek bir nefes alır, kelimelerini fısıldıyor, titriyor, sesi kayıyorken gözlerini açarak gökyüzüne bakıyor, devam eder, söyler, söyler, gücü bitiyorken son kelimedeye gözlerini kapatır, başını onun eline bırakırken Arthur sorar

"Bitti mi-" Merlin başını sallar, tuzlu bir nefes alırken o anda dudakları örtülür, genç adam başını ona bırakırken yavaşça onu öper, Arthur çekilir ve sonra eğilerek onun kolunu kaldırırken yavaşça, nazikçe, sanki bir kristal tutuyormuş gibi inceler..

Merlin de artık tamamen iyileşmiş, birazcık serin ama başkaca bir farklılığı olmayan koluna bakıyorken Arthur başını kaldırarak *ona* bakar, sonra uzanarak onun yüzünü siler, konuşur

"Geçti.. Özür dilerim.. Sonunu düşünmeliydim.."

Merlin bir şey söylemezken Arthur sessiz, devam eder

"Eskiden nasıl olduğumu bana daha iyi gösteremezdin sanıyorum.. Orayı, oradaki Arthur'u ancak yavaş yavaş değiştirebilirim Merlin, bir anda yapamam, sihir gibi bir değişim olur-"

"Ve sihir yasak.."

Arthur başını sallar, sonra cevaplar

"Hangi Arthur daha iyi bilmiyorum.. Bana ne yaptın onu da bilmiyorum.. Ama ben seni devamlı kırmaktan başka bir şey yapmıyorum.."

Merlin sessiz, başını kaldırırken konuşur

"Arthur, beni sen iyileştiriyorsun.. Tek başıma olsam yapmazdım.."

"Salaksın çünkü.."

Merlin gülümser, yorgunken Arthur mırıldanır

"Bayılmadın.."

"Ama her an gidebilirim.. Bacaklarım titriyor.."

Arthur kendini biraz daha ona bastırır, kaymasını engellerken Merlin sessiz, konuşur

"Daha kolay bir şey seçemez miydin? Suratıma domates falan atsalar olmaz mıydı?"

"Olmazdı.. Babamla bağışmamı bütün saray duymuş, koridorda dedikodu dinledim-"

Merlin tek gözünü açarken ona bakarak mırıldanır

"Yüce prens temizlikçi kızların dedikodularını dinliyor-"

"Onlar benden çok şey biliyor.. Aramızda özel bir şeyler varmış diye dedikodu var-"

"Yok mu?"

Arthur gözlerini devirir, cevaplar

"Öyle bir şey dışarı çıkarsa, ve ben onaylayan bir davranış yaparsam-"

"Babana bas bas bağışmak gibi-"

"Gibi, birden kıymetlenirsin.. Ve başın belaya girer.. Benim için değersiz olduğunu, sadece sana işkence için seni yanımda tuttuğumu göstermem lazım.. Şımarık bir prensim, unuttun mu Merlin? Benim hakkımda öyle düşünüyordun, şu anda da öyle olmalıyım.."

Merlin sessiz, ona bakarken sorar

"Hala öyle düşünmediğimi kim söyledi?"

Ve kolunu kaldırarak gösterir, Arthur gülümserken cevap vermez, Merlin onu izliyorken konuşur

"Beni orada bırakacağını düşündüm.."

Arthur bununla şaşırırken Merlin cevaplar

"Rolünün hakkı oydu.."

"Oyuncu olacağımı söylemedim.. İyileştin ayrıca, laf atma başladı-"

"*Pardon* efendim.. Beynime kan gitmiyor da.."

Arthur sırtır, sonra geri çekilirken Merlin bir an sendeler, gözlerini daha da açarak dikleşir ve duvardan ayrılırken Arthur hazır, onu tutmak için bekliyordur, hizmetkarı iyi olduğunu işaret eder, ama bir adım attıktan sonra yere yığılırken Arthur onu yakalar..

"Hişt! Çocuk!"

Çocuk oraya döner, prens onu çağırırken minik velet oraya koşturur, içeri girerken Arthur bir altın çıkartmış, konuşur

"Bana bak.. Birazdan buradan gideceğim, ben gittikten sonra babanı bul, buraya getir, ve bu adamı *senin* bulduğunu söyle.. Baban bu adamı saraya getirdiğinde ona bundan bir tane daha vereceğim, tamam mı?"

Çocuk gözleri parlıyor, başını sallarken prens devam eder

"Bundan birine bahsedersen, bunu da senden geri alırım.. Neymiş?"

Çocuk tekrarlar, Arthur onun saçlarını karıştırır ve sonra dışarı çıkarken çocuk da öbür tarafa gidip onun gitmesini bekler, şımarık prens arkadaşlarına ilerler..

Merlin gözlerini açtığında kendi odasının tavanını görürken bir an algılayamaz, ama yüzüne uzatılan bir kase çorbayı tanırken Gaius konuşur

"İyi dayak yemişsin, ne yaptın?"

Merlin yavaşça dikleşiyorken kolu oldukça iyidir, kolunu açıp kapatıp denerken bir problem yok, cevaplar

"Arthur'un tutarakları tuttu.."

Gaius iç çeker, sonra kapıdan çıkıp aşağı inerken konuşur

"Asil kanla uğraşmak zordur Merlin, hatta sihirlerden daha zordur, inan bana.."

Merlin '*kafa-kol-ense*'yi hatırlarken cevap vermez, çorbasını içerken konuşmaz..

Arthur salona girdiğinde Morgana oraya dönüyor, sorar

"Doğru mu? Gerçekten dövdün mü?"

Arthur başını sallar, ilerlerken Morgana onu kınadığı belli, cevaplar

"Nasıl yaparsın? Sırf eğlence için-Merlin'in senin için hiç mi değeri yok Arthur? Onu bile bu hale getiriyorsan, bize ne yapacaksın?"

Arthur ona dönerken sesi sert, konuşur

"Merlin sadece bir *hizmetkar* Morgana-"

"Sana bağlı bir hizmetkar-"

"*Hepsi* bana bağlı-"

"Böyle gidersen hiçbiri kalben sana bağlanmayacak!"

"Bunu konuşmayacağım."

Ve iskemlesine gider, babasının gelmesini beklerken Uther tam da o anda yüzünde memnun bir ifadeyle salona giriyordur, Morgana gözlerini devirirken oturur..

"Çok acıdı mı?"

Merlin başını sallar, Gwen iç çekerken onun boynundaki morluğa parmağını uzatır ve kabuklu olup olmadığını kontrol eder, Merlin kaşlarını çatarken sorar

"Ne var-"

"Morluk.. Arthur mu yaptı?"

Merlin kaşlarını çatar, *herhalde* derken Gwen gözlerini devirerek fısıldar

"Bazen abartıyor, Arthur yani.. Bir günlüğüne onu köle yapmak lazım aslında.."

Merlin gülerken ileride içkilerini içerek sohbet eden asiller konseyi onu ne duyar ne de görür, köleyi umursamazlarken Merlin efendisinin sarı saçlarına bakıyor, cevaplar

"Güzel olurdu aslında.."

"Değil mi? Uther savaşlar bittiğinden beri Aptallar Festivali'ne de izin vermiyor.."¹

Merlin iç çekerek doğru derken en son gördüğü Aptallar Festivali'nde bir çocuk, hafifçe o günlerin anısına gülümserken prensi onun gözlerini yakalar, neden gülümsediğini sorarcasına kaşını kaldırırken Merlin başını eğer, Gwen'in anlattıklarını dinler..

Konsey dağılmış, gece herkese kalmışken Arthur oraya geliyor, konuşur

"Gwen, git bana su getir-" Gwen başını sallar ve uzaklaşırken Merlin ona bakarak sorar

"Yine ne oldu-"

"Ne konuşuyordunuz?"

Merlin kaşlarını çatar, hiçbir şey diye cevaplarırken Arthur sert bir maviyle cevaplar, Merlin daha da düşünerek ne konuştuklarını bulmaya çalışır, sonra cevaplar

"Aptallar Festivali.. Yapsak ne güzel olurdu diye.."

Arthur `ah`lar, hafifçe gülerken konuşur

¹ *Feast of Fools*, antik çağlardaki bir bayramdır.. Köydeki yönetimin aynısı halk tarafından oluşturulur, ve bir günlüğüne onlar tahta, başa geçer, bir sene boyunca yapmak istedikleri her şeyi yapar, mesaj verirler.. O dönemde asılıp kesilmeden yönetime sosyal mesaj vermenin yollarından biriydi bu..

"Prens kim olurdu? Öldürmem gerek.."

Merlin ona bir surat yaparken su gelir, Arthur yine ciddileşmiş, konuşur

"Gwen, Morgana 1 saat önce odasına çekildi, neden hala buradasın? Leydisinin yanında olmayan bir nedime hoş değil, ne düşünmeliyim? Benim hizmetkarımın yanından ayrılmıyorsun.."

Gwen bir anda kıpkırmızı olurken Merlin dişlerini sıkıyordu, Arthur suyunu içer, sonra boş kadehi kıza uzatırken Gwen alır ve dönerek uzaklaşır, kadehi ilerideki masalardan birine gömer ve salondan çıkarken Merlin dönerek efendisine bakar, Arthur konuşur

"Çok çevrende geziyor-"

"Çünkü arkadaşım!"

"Senden hoşlanıyor.."

Merlin derin bir iç çeker, ona bakarken sorar

"Ve? Öyle olsa bile? Benden hoşlanması yasak değil, aksine olsa çok nadir bir durum olurdu.."

Arthur gözlerini devirir, onu geçerek yürür ve diğer kapıdan koridora çıkarken Merlin de onu takip ediyor, konuşur

"Gwen benim kendi alanımda arkadaşım-"

"Morgana'yı yalnız bırakmış-"

"Morgana onu bırakmıştır! Morgana bizim arkadaş olmamıza bir şey demiyor-"

"Ben diyorum, istemiyorum o kızı devamlı çevrende.."

Merlin sabır diler, bir şey söylemezken Arthur odasına giriyordur, konuşur

"Bu ara ben ne istersem onu yapacaksın.. Aslında Merlin, hep ben ne istersem onu yapacaksın, belki senin de bunu hatırlaman gerek-"

"Arthur, inan çok dengesizsin-"

"Tahtlarda sıklıkla görülen bir şey.."

Merlin itiraz etmez, onun pelerinini açarken Arthur sorar

"Kolun nasıl oldu?"

"İyi, yeniden kırılmayı bekliyor.."

Ve pelerini katlayarak götürürken Arthur onun sert cevabıyla onu kızdırdığını anlamış, iç çekerek sorar

"Seviyor musun o kızı?"

"Elbette seviyorum, o benim arkadaşım-"

"Onu sormuyorum Merlin, senin her nefes alan şeye karşı sevgi gösterme eğilimin var-"

"Keşke sende de olsa-"

"Öbür türlü sevmeyi soruyorum.."

Merlin bir an ona bakar, sonra onun ince zırhına uzanırken deriden kayışı açıyor, cevaplar

"Seni ilgilendiriyor mu?"

"Her şeyin beni ilgilendiriyor, bir şeyini bilmediğim bir hizmetkarım olamaz.."

Merlin inanmış gibi yaparak gülümserken cevaplar

"Belki.."

Mavi gözler hızla ona dönerken Merlin omuzlarını kaldırıp indiriyor, diğer kayışı açarken konuşur

"Gwen güzel, kibar bir kız.. Çok eğitilmiş, iyi bir yerde çalışıyor.. Seni tanıyor, beni tanıyor.."

"Ama seni *bilmiyor*.."

Merlin kendi mavi gözlerini ona kaldırır, Arthur sorar

"Biliyor mu? Merlin bunu benden önce öğrenen biri varsa şurada boğazını keseceğim, var mı, çabuk söyle-"

"Yok, yok! Sakin ol-"

"Olmam, öyle bir şey ima etme bana bir daha-"

"Ben bir şey etmedim!"

Arthur yavaşça sakinleşir, sonra tekrar konuşur

"Seni bilmeyen biriyle bir şey yaşayabilir misin?"

Merlin bilmediğini mırıldanırken kayışları çıkartır, cevaplar

"Öyle bir kural koyarsam, şansım oldukça azalıyor, değil mi?"

"Benim için problem yok.."

Merlin bunu duyunca elinde kayışlarla ona döner, ilgili, kaşlarını kaldırırken sorar

"Ne demek o?"

Arthur sessiz, dudaklarını büzştürürken cevaplamaz, Merlin tamamen ona dönerken sorar

"Arthur Pendragon-"

"Sus-"

"Beni kıskanıyor musun?"

Arthur saçmalık diyerek dönerken Merlin en son bir gryffini öldürebildiğinde bu kadar hayrete düşmüşken gülerek ilerler

"Kıskanıyorsun!"

Arthur üzerindeki tek başına çıkartabileceğini ispat edencesine ince zırhından kurtulur, gömleğiyle ona dönerken cevaplar

"Gidebilirsin-"

"Arthur,-"

"Ne söylememi istiyorsun? Evet dememi bekliyorsan yanıyorsun-"

"Ama hayır da demiyorsun?"

Arthur derin bir nefes alırken konuşur

"Hayır *Merlin*, seni kıskanmıyorum. Şimdi lütfen susar mısın?"

Merlin gülümsüyor, bir şey söylemez, yere fırlatılan ince zırhı alır ve sandığa giderken Arthur devam eder

"Kıskanmıyorum dedim-"

"Bir şey söylemedim-"

"O bakışından hoşlanmadım-"

"Bir daha öyle bakmam o zaman-"

"İyi edersin.."

Merlin dönmüş, ona bakarken sorar

"Gidebilir miyim-"

"Lütfen.."

Merlin selam verir, cevaplar

"Teşekkür ederim efendim, Gwen'in çok beklemesini istemezdim-" ve döner, kapıya giderken daha kapıyı açmadan kapı arkasından itilir, Merlin sertçe çevrilirken ona bakar, Arthur karşısında, Merlin daha saatler önce onun kollarındayken yine de o alana bir anda tekrar girmek başını döndürür, onun gözlerine bakarken Arthur konuşur

"Hoşuna gidiyor, değil mi?"

Merlin kaşlarını çatar, Arthur açıklar

"Prens seni kıskanıyor, prens seni iyileştiriyor, sihrine bir şey söylemiyor, senin için gidip köyünü kurtarıyor, senin için *krala* karşı çıkıyor-" Merlin sessiz, nefesleri ağır, cevap vermezken Arthur sesi ciddi, belki de biraz kırılgan, hayatında ilk defa birine bu kadar açılıyor, bunu yapmayı *bilmiyor*, incinmekten ölesiye korkuyorken korkusu Merlin'in sırlarına benziyor, Arthur onu *şu anda* anlayabiliyorken sessizce geriler, ama kollar onu yakalar ve gitmesine izin vermezken belini tutuyor, ona bakar..

Merlin onun gözlerine bakıyor, nefesini burnundan bırakırken bir an daha sessizlik olur, sonra büyücü cevaplar

"Hoşuma gidiyor evet.."

Arthur cevap vermez, Merlin sonra ifadesi yumuşayarak devam eder

"Ama nasıl gitmesin Arthur? Senin gibi zırhı duvar olan birinde minicik bir çatlak, ve o benim.. Ben yapmışım-"

"Çatlaklar tehlikelidir-"

"Bilmiyor muyum sanıyorsun? Benim zırhımdaki çatlak da sensin.."

Arthur susarken Merlin bir elini kaldırarak onun yüzüne koyar, alev alev yanan teni bulurken onun eli serin, onu dengeleyerek baş parmağını hafifçe kıymetli tene sürterken fısıldar

"İki çatlak bir bütün yapmaz mı Arthur? Senin çatlağının önünde ben, benimkinde sen dursan? Daha kalın bir zırh olmaz mı?"

Arthur cevap vermez, sonra sorar

"Ne demek ki o Merlin? Bunun geleceği ne olabilir ki? Senin güzel bir köylü kızıyla evlenmen gerekiyor-"

"Kim demiş? Ayrıca evlenmekle ne alakası var-"

"Bilmiyorum.. Ama kaderin o.. Benimki de bir Leydi ile evlenip onu kraliçem yapmak.. Bu elbet olacak, olması gereken bir şey.. Sen beni paylaşacaksın-"

"Ben seni şu anda da paylaşıyorum.. Kocaman bir ülkeyle.."

Arthur iç çeker, Merlin hafifçe gülümseyerek devam eder

"Sen benim dostumsun.. Prens olsan da, kral olsan da.. Bunu kimse benden alamayacak, sen bile.. Ben seni hep böyle hatırlayacağım, beni ağaca bağlı bırakmayan sarışın şımarık olarak.."

Arthur hafifçe gülümser, başını eğerken Merlin gülümsüyor, konuşur

"Sen de *beni* böyle gör.. Dostun, sırdaşın.. İdeal hizmetkarın zaten öyle olması gerekmez mi? Sağ kolun?"

Arthur başını sallar, Merlin 'işte' derken devam eder

"Belki ben de o adam olabilirim.. Ve ben sana aidim Arthur.."

Sarışın baş bunu duyunca kalkar, Merlin ciddi, konuşur

"Öyleyim.. Her şeyimle.. Gwen'le konuşmamı istemiyorsan, *gerçekten* istemiyorsan, onu da yaparım.. Ama beni kıskanmana gerek yok, ne kadar güzel olsa da.. Her zaman

buraya geri döneceğim, ve bu görev yüzünden olmayacak.. Görev benim için sadece bir kolaylık..”

Arthur sessiz, ona bakıyorken Merlin bakışları okumuş, gülümser

“Doğru söylüyorum.. Her gün buraya görevim yüzünden geldiğimi mi sanıyorsun? Ben seni merak ediyorum, *seninle* vakit geçirmeyi seviyorum, beni bir odaya tıkıp bir sürü adamla devlet işi konuşsan ve ben hiçbir şey anlamasam bile orada durmaktan zevk alırım Arthur, çünkü *sen* oradasın..”

Arthur onu izliyor, cevap vermezken Merlin teni elinde tutuyor, fısıldar

“Aramızdaki sadece efendi köle değil, *değil*. Biz Merlin ve Arthur’uz, farklı bir şeyiz, buyuz.. Ve bunu biz yazacağız..”

Arthur sessiz, derin bir nefes alırken Merlin gülümser, sorar

“Barıştık mı?”

Mavi gözler devrilirken Merlin normalliğe gülümser, elini indirirken konuşur

“Gideyim.. Gwen-” Merlin tekrar kapıya dayandırılırken gülerken cevaplar

“Arthur-”

“Hayır-”

“Ama kız bekliyor-”

“Akli varsa gelmeyeceğini anlamıştır zaten..”

Merlin iç çeker, ona bakarken sorar

“Gitmeyip ne yapacağım peki? Burada durup bakışacak mıyız?”

“Kendi odana gidebilirsin..”

“Tamam, çekil..”

Arthur çekilmez, Merlin kaşlarını kaldırırken sarışın konuşur

“Ben uyuduktan sonra.. Ondan sonra ne halin varsa gör..”

Merlin gülerken gözlerini kapatır, başı tahtada, mırıldanır

"İnanılmaz bir adamsın.. Neden seni durdurdum ki.."

"Ne zaman?"

"Karşılaştığımızda.. O hizmetkarı delmene izin vermeliydim.."

Arthur *'tabii'* derken konuşur

"Aslında rol yapıyorduk.. Matthew'la aram çok iyiydi,-" Merlin gözlerini açar, Arthur sırtırken hizmetkarı hırlayarak onu ittirir, prens gülerken sorar

"Kıskandın mı?"

Merlin ona yürüyor, kaşlarını kaldırırken cevaplar

"Seni mi? Ulaşamayacağım şeyleri kıskanmam- yat hadi-"

"Yatak odamdasın, daha nereye ulaşman gerekiyor ki-"

"Hala yatakta yatma iznim yok mesela-" Merlin onu yatağa iter, sonra botları açmak için eğilirken Arthur dikleşiyordur, Merlin hızlıca botları çözer, sonra tekrar onu başından geri iterken konuşur

"Sabah çok işim var- uyu hadi lütfen-" ve uzanarak yorganı çeker, ama o anda eller onu omzundaki kumaşlardan çekerek üzerine alırken Merlin dengesini zor bularak onun üzerine geçer, gözleri büyümüş, ona bakarken Arthur düşünmesine fırsat vermez, onu dudaklarına kapatır..

Merlin nefesini ona bırakırken Arthur eli onun saçlarında, diğer eliyle onun belini bulur ve kendine bastırır, Merlin alçalarak onun vücuduna kendini yerleştirirken ikisinin nefesleri hızlanıyor, hareketleri birbirine geçmeye başlar..

Arthur kalbini duyuyor, ya da onunki, bilmiyorken yutkunur, sonra kalçasını kaldırır ve onu çevirerek üzerine geçerken Merlin onun üzerindeki kumaşları yakalamış, sıkarak onu kendine çeker, Arthur gülümseyerek onu öperken bir an sonra başını kurtarıp dudaklarını onun boynuna bastırır, Merlin o anda anlarken onu iterek konuşur

"Boynumu sen morarttın!"

Arthur kaşlarını çatar, Merlin diğer tarafı açarken sarışın *'ilginç'* diyerek inceler, sonra eğilerek onu oradan öperken Merlin gözlerini kapatır, konuşur

"Gideyim Arthur-"

"Kal-"

"Bu konu apayrı yerlere gidiyor-"

"Kal-"

"Yerde yatamam-"

"Kal."

Merlin iç çekerek gözlerini açar, ona bakarken Arthur onu tekrar öper, sonra yanına yatarken Merlin sessiz, yan dönerek uzanır ve mumu söndürür..

Merlin camdan dışarı bakıyor, arada sırada geçen kuşları görüyorken uyku yakınında değil, ama onu kovan arkasında sessiz nefesler alıyorken genç büyücü sessiz, gökyüzünü izlemeye devam eder..

Niye devamlı öpüşüyorlardır? Arthur neden onu öpüp duruyordur?

Merlin saf bir adam olsa da, prensin hizmetkarlarını veya istediği herhangi bir kişiyi yatağına aldığı, alabileceğini biliyordur, ama *Arthur'un* bunu gerçekten yapıp yapmadığını bilmiyorken şimdi onun yatağında yatıyor olması bir zafer mi, yoksa yenilgi mi, anlayamıyordur..

Arthur tavana bakıyor, kıpırdamıyorken Merlin muhtemelen yanında yorgunluktan uyuyakalmıştır, sarışın prens tavandaki gölgelere bakarken *ne* halt ettiğini düşünür..

Daha önce hizmetkarlarıyla oynamış bir adamdır evet, nedimleri baştan çıkarttığı da olmuştur, ama hepsi bir oyun, '*yapabileceğinin*' göstergesi olmuşken bu adamı yatağında sadece yatmaya ikna etmek için bile neredeyse yalvarmak zorunda kalmıştır..

Ve *bu*, Arthur'un düşünmesine sebep oluyordur.

Merlin kolu acımış, yavaşça kolunu açar ve sırtını yatağa bastırarak derin bir nefes alır, sonra da yavaşça bırakırken başını onun tarafına çevirdiğinde ay ışığının vurduğu yüzü izler..

Arthur bir heykel, Arthur bir sihir, Şu anda sanki *zaman* ona dokunmuŐu ve durdurmuŐu, bu güzelliği sonsuza kadar kendisine saklayacakmıŐ gibi duruyorken Merlin yavaŐa uzanmaktan kendini alıkoyamaz, sihir onu çağırırken genç adam ürkek, titriyor, onun yanağına parmaklarını dokundururken her zaman saldırıya hazır olan Arthur kıpırdamaz, zamanın büyüsüne karşı koymaz..

Merlin sessiz, parmakları onun alnına çıkar, pürüzsüz heykeli çizerken Arthur nefes alıp veriyordur, genç büyücü belki onu dondurmuŐ, belki de gerçekten bir Şeyler olmuşken parmakları biçimli burnu geçer, yavaŐa dudaklarında dururken onu kaç kere öpen, çeken, ona hem en kötü sözleri söyleyen, ama aynı anda en büyük iltifatları etmiş gibi hissettiren dudaklara parmak uçlarını değdirirken tenine çarpan ılık nefesi duyuyor, içi titrerken elini çekmeye korkar, sanki büyü orada bitecekmiŐ gibi gelirken o anda Arthur canlanır, dudakları hafifçe aralanırken onun tenini öptüğünde Merlin bunca Şeyin ortasında, ona aşık olur..

Arthur yanağına dokunan parmakları hissettiğinde fırlayıp o eli yakalamamak için tüm iradesini kullanmıŐken hayatında yaptığı en zor refleks testinden başarıyla geçmiş olacak, Merlin elini ekmezken Arthur nefesini bırakır, onu dinler..

Onu uyandırmaya korkan aptal parmaklar iyi niyetin ve cesaretin simgesini gösteren alnı iziyorken Arthur göğsünü dolduran nefesi bırakır, hafif dokunuŐ burnunu çizerek alçalır ve zıplayarak dudaklarına konarken Arthur kalbi durmuŐ, onun ne yaptığını düşünür, bekler, anlamaya çalışır..

Merlin kıpırdamıyor, sanki zaman durmuŐ gibi geliyorken Arthur bu adamın onu ardı ardına soktuğu testlerin bir diğerinde, her saniye derisini daha da kanatıyorken Arthur en sonunda boğulacağını düşünür, onun tenine nefes alarak havayı yararken onun parmaklarını öper, içindeki g ona başka bir Şey yaptırtamazken Merlin'in nefesinin gittiğini duyar, yavaŐa başını çevirerek ona bakarken Şimdiye kadar onu hiç böyle görmemiş, bu mavinin bir tanımı yok, bir Şeyler oluyor, bir Şeyler parlıyorken Arthur geriler..

"Arthur-" Arthur yatakta dikleşiyor, geriliyorken Merlin de dikleşiyor, konuşur
"zr dilerim, dokunmamalıydım-" Arthur Şu anda dokunulmayı umursuyor gibi durmuyorken ona bakarak sorar
"Ne yapıyorsun-" Merlin kaşları çatılı, cevaplar

"Bir şey yapmıyorum-"

"Bir şey yapıyorsun! Gözlerin-" Merlin elini gözlerine götürürken Arthur daha da geriler, Merlin elini indirirken konuşur

"Bir şey yapmıyorum! Ne var-" dönerek yataktan çıkarken Arthur bağırır

"Hayır! Önümde kal-" Merlin yavaşça tekrar otururken ona dönüyordur, konuşur

"Arthur, benim-"

"Olsun.. Işık saçıyorsun-"

"Işık!" Merlin başını eğdiğinde gerçekten teninin parladığını görürken panikle başını kaldırır, Arthur da yutkunurken bakışlarını ona kaldırır..

"Geceleri böyle mi oluyorsun-"

"Hayır! Yaratık mıyım ben-"

"Ne olduğunu bilmiyorum ki!"

Merlin ona da hak verirken Arthur'un getirdiği aynaya bakıyordu, başını sağa sola çevirerek gerçekten parıldayan tenine bakarken yatağın ortasındadır, Arthur ayakta, ileriden onu izliyorken Merlin aynayı yatağa bırakır, konuşur

"Bilmiyorum-"

"Bilmiyorsun.."

"Bilmiyorum.. Duygularım karman çorman olunca gözlerim renk değiştiriyor evet-"

"Ben hiç değiştiğini görmedim-"

"Dikkatli bakmamışsındır.. Ama ilk defa *tamamen* renk değiştiriyorum.."

Arthur biraz önce laf yemiş, onun etkisini atamazken sorar

"Duyguların büyük ölçüde değişmiş o zaman.. Ne yaptın uyurken bir anda?"

"Bir şey yapmadım!"

Arthur onun *daha da* parlamasını izlerken mırıldanır

"Daha da parlıyorsun, korkmalı mıyım-"

"Hayır-"

"Merlin, şu anda bir elmas gibisin.. Biri içeri girse-"

"Biri bu saatte niye odana gelsin? Sabaha kadar geçer-"

"Umarım.. Beni korkutuyorsun.."

Merlin bunu duyunca başını kaldırarak ona bakarken Arthur onu kırdığını fark eder, açıklamaya çalışır

"Ne olacağını bilmiyoruz, ve bu korkutucu-*Merlin*-yapma.. Öyle demek istemedim-"

"Sana bir şey yapmayacağımı söyledim-"

"Sönmeye başladın-"

"Çözümü bulduk o zaman, beni kızdırman beni söndürüyor.."

Ve kalkar, aynayı alarak banyoya giderken Arthur o çıktığında sorar

"Seni sevdiğimde parlıyorsun o zaman?"

Merlin bunu duyunca bir anda güneş gibi olurken Arthur hayretle ona bakar..

Arthur ona bakıyor, ifadesini toplar ve bir şey söylemezken Merlin parladığının farkında değil, yürüyerek yatağa gider ve yorganı açar, sonra içine girip tüm yorganı üzerine çeker, kendini kapatıp tortop olurken Arthur gülümsemeden edemez, konuşur

"Hadi Merlin.. Parlayan sensin, bana kıyamazsın.."

Büyük kabartı öne arkaya sallanarak ona cevap verirken Arthur hafifçe gülerek yatağa çıkar, onun üstüne kendini atarken onu öne arkaya sallıyor, şarkı söylercesine devam eder

"Merlin parlıyor, kendini yorgana saklıyor-" aşağıdan boğuk bir gülüş gelirken Arthur sırtarak devam eder

"Seni aydınlatma olarak kullanayım, tasarruf-" uzanarak yorganı çeker, onun yüzünü açarken Merlin gözleri kapalı, gülümsüyordur, cevaplar

"Korkunç bir adamsın Arthur Pendragon-"

"Parlayan sensin, kandil-" Merlin gözlerini açarak ona bakar, Arthur gülümserken uzanarak onun yüzünün üzerine gelir, Merlin mavi bakışlarını onun gözlerine kaldırırken Arthur ıslıl ıslıl parlayan tene elini bastırır, Merlin gözlerini kapatırken Arthur elinin altında daha da aydınlanan teni izler..

Merlin gözleri kapalı, nefesini bırakırken Arthur üzerinde, elini onun yüzünde tutuyordur, fısıldar

“Artık böyle mi olacaksın? Geceleri?”

Merlin gözlerini açarak ona bakarken Arthur mırıldanır

“Geçiyor gerçi.. Sakinleşiyorsun herhalde..”

Merlin başını sallar, Arthur onun saçlarını okşarken konuşur

“Bugün çok şey yaşadın.. Kolun falan.. Belki ondandır, dengen sarsılmıştır..”

Mavi gözler de öyle umuyorken Arthur eğilerek onun alınına dudaklarını bastırır, Merlin bunun kaçınıcı olduğunu bilmiyor, ama duyguyu hatırlıyorken gözlerini tekrar kapatır, Prens onun saçlarını bir daha okşar ve sonra çekilirken ona bakarak konuşur

“Uyu hadi.. Ben buradayım.. Uyanana kadar..”

Merlin yavaşça gözlerini açıp ona bakarken söylemeye korkar, ama prensi anlamış, alçalarak fısıldar

“Sonra da.. Sonuna kadar..”

Ve onu öperken Merlin gözlerini kapatır, Arthur altındaki altını tutarken yavaşça çekilir, onun yanına kayarak yorganı onun üzerine örter, ve arkasında, onu sıkıca kavramış, uyumasını söylerken sarı sarı parlayan kandili gözlerini kapatır..

Arthur gece boyunca uyumamış, çenesi onun siyah saçlarında, yorganın üzerinde onun beline sarılmış tutuşunu kopartmamışken Merlin bir süre sonra yine gözlerinin mavisinde bir renge bürünmüş, sonra da yavaş yavaş sönmüşken teni şimdi her zamanki renginde, nefesleri derin, uykusu düzgünken Arthur güneşin doğmasını izler..

Merlin ciyaklayan bir kuşa irkilerek uyanırken kollar onu sıkar ve bir şey olmadığını söyler, genç adam nefesi boğazında, gevşeyerek tekrar uzanırken doğan güneşe bakar, dudaklarını ıslatır..

Merlin yattığı yeri idrak ediyorken yorganın altında sıcacık olmuş, başını eğerek tenini görmeye çalışırken Arthur cevaplar

"Söndün, iyisin.."

Merlin bunu duyunca gevşerken derin bir nefesle ciğerlerini doldurur, sonra başını geri, ona çevirirken sesi çatlak, sorar

"Sen-"

"Hala parlamıyorum.. Aslında utanç verici-" Merlin gözlerini devirerek tekrar önüne dönerken yine derin bir nefes alır, sonra bir tane daha, bir tane daha, gözleri yanarak başını öne eğerken Arthur geçtiğini söyler, sabahı bulamayacağını düşünen büyücü sarsılırken ona göstermemeye çalışır, ama başaramaz..

"Dön-dön dedim-" Merlin yavaşça onun çekişine uyarken Arthur onu adam gibi kolları arasına almış, saçlarını çekiştirerek düzeltir, konuşur

"Niye ağlıyorsun şimdi, iyileştin işte-"

"İyileşemeyebilirdim-"

"O zaman seni bütün gün burada tutardık-"

"Ne diyerek?"

Arthur gülerek ona bakarken sorar

"Sebep gerekiyor mu? Benim söylemem yetmez mi?"

Merlin ona bir bakış atar, 'doğru' derken prens başını sallar, konuşur

"Ama söndün işte.. Geçti.."

"Ya yine olursa?"

Arthur derin bir nefes alıyor, cevap vermezken Merlin ona bakarak bekliyordur, prens bir süre sonra ona dönerken cevaplar

"Olmaması için çabalayacağız.. Çabalayacaksın.. Burada istersen bütün gece sarı gez, ama dışarısı olmaz-"

"Biliyorum-"

"Ben mi yaptım gerçekten Merlin?"

Merlin nefessiz, ona bakarken Arthur cevabı arıyordur, onun gözlerini inceler..

Merlin sessiz, başını sallarken Arthur onun yalan söylememesiyle hafifçe gülümser, sorar

“Neden?”

Merlin hafifçe omuzlarını kaldırır, sonra tekrar indirirken Arthur konuşur

“Belki de biraz uzaklaşmamız gerçekten iyi olacaktır..”

Bunu duyan mavi gözler hızla ona kalkarken ifade donmuştur, Arthur onun saçını çekerken cevaplar

“Gerizekalı.. O yüzden değil, iyiyim ben.. Git kendi dengeni bul diye-”

“Dengem sensin ama-” Arthur sarsılsa da güçlü bir savaşçı, yere düşmezken cevaplar

“Ben de bozuğum ama.. Kalkmazsan seni yatağa yapıştırıp parlayıp parlamadığını test edebilirim mesela, nasıl?”

Merlin ona bakıyor, kıpırdamazken Arthur yavaşça ona uzanır, gözleri onun teninde, izlerken fısıldar

“Sadece birazcık.. *Bir* öpücük Merlin-” Merlin gözlerini kapatırken yutkunur, Arthur onun nefesinin geçtiği yolu görürken yavaşça dudaklarını tene bastırır, gözleri açık, en ufak değişimi arıyorken hiçbir şey olmuyordur, Arthur onun teninden ayrılıyor, konuşur

“Bana bak..”

Gözler açılırken Arthur ona bakıyor, deniz mavisini bulurken konuşur

“İyisin.. Hala betin benzin soluk-” Merlin gülümser, cevaplar

“Rol yapıyorsun çünkü-”

“Öyle mi dersin-”

“Öyle derim-” Arthur onu çevirir ve üzerine geçerken güçlü kolları bedenini kaldırmasına izin veriyor, aralarındaki yorganı çeker ve iter, Merlin hızlı hareketle yatağa sinmişken Arthur avına eğilerek onun dudaklarını örter, diğer eli onun yatak sıcaklığı belinden içeri girerken Merlin inleyerek kalçasını ona kaldırır, Arthur o an kimin kime saldırdığını düşünürken tırnakları tene geçer..

Merlin saldırıya uğruyor, ama umrunda değilken kim ne, hangisi sınav, neyi deniyorlar çoktan unutmuş, belindeki tırnakları hissederken boğazından bir ses kopar, Merlin elinde olmadan uzanarak elini onun sırtına geçirirken biraz sert indirmiş olacak, elinin altındaki kaslar kasılır, Merlin kumaşı sıkarken nefesleri ortak, yutkunarak başını kopartır ve cesareti boğazındaki nefes, ondan almış, onu sırtından yakaladığı gibi çevirir ve bir an sonra üzerine geçerken Arthur mavi gözleri sürprizin etkisiyle parlıyor, ona bakar..

Mavi bakışlara bakan Merlin de üzerinde hafifçe gülümser, tekrar ona eğilirken Arthur kontrolü kaybettiğini hisseder, sanki biri kulağına fısıldarken prens eli onun üzerindeki ince üstte, elleri kumaşın ucunu bulup çeker, içine girerken Merlin titrer, dudakları bir an ona asılı kalırken Arthur onu sırtından, gerçek teninden kendine çeker, öpüşe devam ederken Merlin ona düşer..

Genç büyücü vücudunda neler olduğunu anlamıyor, dudaklarını ondan kopartır, başını onun boynuna gömerken itilmez, dudaklarının altındaki ten hızlı nefesler alıyor, el sırtını sıkıyorken diğeri kalçasından iniyordur, Merlin kalbini sıkıştıran şeyle dudaklarını onun boynuna bastırırken hafifçe emer..

Merlin onu kendine çekiyor, dili onun tuzlu teninde gezerken Arthur'un inlemesi boğazından tenine, oradan da Merlin'in kalbine vururken genç büyücü titreyerek başını kaldırır, ona dönen prene bakarken Arthur yüzüne kan basmış, göğsü inip kalkarak ona bakıyordur, Merlin sorar

"Şu an parlamıyorsam iyiyiz-" Arthur gülerken başını sallar, Merlin de 'güzel' diyerek tekrar ona eğilirken onun dudaklarını kapatır, Arthur hırıltılı bir onayla onu tekrar kendine çeker..

Merlin çenesini ısırın adama gülerken kapı vurulur, ikisi bir anda donarken Merlin başını kurtarır, onu geçip atlar ve dönerek elini savurur, yatağın cibinlikleri düşerken Arthur bir anda bordo karanlıkların içinde kalır, gacırcı gacırcı sesleri duyarken o anda kapı açılır, Merlin fısıldar

"Teşekkür ederim, prens biraz halsiz, sessiz-"

"Nesi var, iyi mi-"

"İyi, kaç gündür Camelot dışında, uykusuzluk çarpmış olacak.."

Hizmetçi kız endişeli bir sesle sorar

"Gaius'u çağırayım mı efendim-"

"Gerek yok, ben konuştum, iksiri yanımda.."

"Tamam, bir şey olursa bana haber verin, hemen bir şeyler getiririm-"

"Sağol Martha.. Askerlere söyle, koridora kimseyi sokmasınlar, *kimseyi*. Hiç ses çıkarmalı, askerler de kapı önünde değil, koridorun iki tarafında beklesinler.. Sağol.."

Ve kapı kapanır, başka sesler de duyulurken bir an sonra cibinlikler açılır, Arthur kaşını kaldırırken sorar

"O ne buyuruculuktuk?"

Merlin onun karşısına gelmiş, gülümserken cevaplar

"En iyisinden öğrendim.. Aç mısın-"

"Evet-"

"Tepsi orada-"

"Ona değil-" ve onun dudaklarını örterken Merlin gülümser, uzanarak tekrar yatağa çıkarken Arthur onu başından tutuyor, kendine çeker..

Merlin gülerek başını çekerken konuşur

"Bütün gün bunu yapamayız-" Arthur onun yakalarını açıyor, eğilecekken Merlin elini onun dudaklarına koyar, Arthur kaşlarını çatarken Merlin devam eder

"Yemek.. Sonra banyo.. Sonra da aşağısı-"

"Hani yorgundum-"

"Canavar gibisin, ne yorgunu-" Arthur sırtır, yüzünü onun elinden kurtarmak için başını çevirir ve sonra tekrar ona atılırken Merlin gülerek düşer, Arthur onun üzerinde, kakhaha atmış adama eğilirken konuşur

"Benimleyken gülmeni seviyorum.."

Merlin gülümsüyor, başı yastıklarda, ona bakarken cevaplar

"Ben benimle ilgilenmeni seviyorum.. Hizmetkar gibi değil, Merlin gibi.."

Arthur onun siyah saçlarını düzeltiyorken mırıldanır

"Bütün günümü *Merlin'e* ayırmış durumdayım-" ve sahte sahte esnerken Merlin gülümser, onu başından tutup kendine çekerken öper, sonra iter ve yataktan çıkarken düşünmeyi akşama bırakmaya karar vermiş, masaya ilerler..

Arthur yataktan çıkmayı başarmış, sütuna dayanarak sarkar ve masadan bir elma alırken Merlin banyodan odaya giriyor, eliyle başının arkasını sıvazlıyorken konuşur

"Her yanım sızlıyor-"

"Neden acaba?"

Merlin ona bir bakış atar, masaya yürürken cevaplar

"Sen buna nasıl dayanıyorsun, kaç gecedir uyumuyorsun-"

"Savaşçılık öyle bir şey-"

"Ben değilim o zaman-"

"Kesinlikle.. Savaşı bana bırak.."

Merlin gülümser, yavaşça iskemleye otururken Arthur hala sütuna dayalı, elmasını ısırarak onu izliyordur, Merlin kulaklarının kızardığını hissederken tabağa döner, uzanırken sorar

"Ben de yesem mahsuru var mı-"

"Yok, iyice güçlen, daha bana lazımsın.."

Merlin *iyice* kızarıırken Arthur gülerek çöpü camdan fırlatır, sonra banyoya ilerlerken Merlin kafasından itilir, gülerek ekmeğe uzanır..

Merlin yatağı topluyor, yorganı silkelerken banyo tarafından adının çağırıldığını duyar, bir an inlememek için kendini zor tutarken sonra yürüyüp kapıyı açar, daha önce Arthur'un nedense onu hiç o varken içeri sokmadığı banyoya girerken Arthur büyük mermer küvetin içinde, elinde bir süngerle ona bakarken Merlin cevaplar

"Şaka yapıyorsun.."

Arthur cevap olarak süngeri onun suratına atar, Merlin hayret verici bir şekilde bu sefer yakalamayı başarırken Arthur öne eğiliyor, cevaplar

"Kaç gündür at üzerindeydim, her yanımda kir dolu-" Merlin elinde olmadan ona hak verirken ilerliyor, sorar

"Bunu yapacak kızların yok mu-"

"Kız gücü istemiyorum-"

"Ben onlardan daha güçlü değilim-" Arthur güler ve itiraz etmezken Merlin dizlerinin üzerine çöker, bir eliyle küvete tutunurken diğeri süngeri suya batırır, sonra çıkartırken konuşur

"Amacın beni kızartmak.."

Arthur başını ona çevirir, ıslak ve şirin, ayrıca şımarık, gülümserken Merlin süngeri onun suratına yapıştırır..

Merlin süngeri onun suratından çekip tekrar suya batırırken konuşur

"Su buz gibi Arthur,-"

"Bir şey olmaz-"

"Biraz ısıtayım, üşüteceksin-"

"Merlin ben hep soğukla yıkanıyorum-"

"Niye bana su ısıttırıyorsun *devamlı* o zaman?"

Arthur cevap vermez, Merlin gözlerini devirirken süngeri suya bırakır, kalkıp kovalara giderken eğilir ve elini suya sokar, Arthur onu izliyorken konuşur

"Isınması yarım saat sürer-" o anda sudan buharlar çıkmaya başlarken sarışın mırıldanır

"Belki de sürmez.."

Merlin kovayı kaldırıp döner, oraya gelir ve yavaşça küvete boşaltırken köpükler dağılmaya başlar ama genç büyücü şu anda sadece prensi haşlamamakla ilgileniyorken Arthur sıcaklaşmaya başlayan suyla nefesini bırakarak gevşer, mermere dayanırken Merlin başını kaldırıp ona bir bakış atar, Arthur çenesini kapatmasını söylerken büyücüsü gülerek tekrar döktüğü suya döner..

Su dökülmüş, Arthur mayışmışken Merlin süngeri aranır, Arthur sudan çıkartıp ona verirken Merlin teşekkür ederek onun kolunu alır ve yavaşça ovmaya başlarken Arthur başı mermerde, gözleri kapalı, konuşur

“Daha sert, kırılmam..”

Merlin sessiz, biraz daha sertçe ovarken Arthur memnun bir ses çıkartır.. Merlin ne kadar ‘sert’ olsa da onu incitmek istemiyor, uzanarak omzuna geçer, Arthur başını diğer tarafa yatırırken ona alan açar, Merlin yerde, sarışın bir maden önünde açık, zayıf, saldırılabilir bir halde, Merlin kendini kontrol ederek küvetin arkasına geçer, onun başının arkasında, omzundan göğsüne geçerken Arthur başını biraz daha geri bırakır..

Merlin onun saçlarının üzerinde, minik oyuna bir şey söylemezken suyun aşağısına bakmıyor, hatta teni bile incelememeye çalışırken Arthur ilk defa önünde bu kadar çıplak, genç hizmetkar onun sert göğsünü ovalıyor, mırıldanır

“Diğer tarafa-” baş diğer tarafa dönerken Merlin yüzünün önünde açılan boyunla sessiz, süngeri diğer eline alarak onun omzuna, boynuna geçer, Arthur yavaşça iç çekerken Merlin usulca sorar

“Su iyi mi-” olumlu bir ses alırken Merlin süngeri onun omzundan göğsüne doğru bırakır, sarı şey yuvarlanarak gider ve suya girerken Merlin elini onun saçlarına sokar, hafifçe ‘şışt’lerken sarı saçları ayırır, parmakları onun başına masaj yapmaya başlarken Arthur başını onun ellerine bırakır..

Arthur başını ovan parmaklarla nefesleri ağırlaşmış, her an gerçekten uzun süredir alamadığı uykusuna dalabileceken Merlin konuşur

“Ben buğday sevmem..”

Arthur kaşlarını çatar, ama onun böyle bir anda böyle bir bilgiyi paylaşmasının bir amacı olduğunu hissetmiş, susarken parmaklar saçlarını karıştırıyor, tenini ovuyordur, devam eder

“Bebekliğimde de sevmezmişim.. İlk büyümü annem bir gün bana buğday yedirmek isteyince yapmışım.. Kase havada takla atıp annemin suratına yapışmış..”

Arthur hafifçe gülümserken sonrasında Merlin'in *neyi* anlattığını anlayarak gözlerini açar, karşı duvara bakarken Merlin onun boynuna geçmiş, parmakları sıkı kasları ovuyorken konuşur

"Will benim her şeyimdi.. Sırdaşım, dostum, kardeşim.. Bir erkeğin olabileceği çoğu şeyi olmuştu benim için.."

Arthur omuzlarının gerilmesine engel olamazken Merlin hissetmiş, eğilerek dudaklarını onun omzuna bastırır, Arthur başını ona çevirirken ikisi bir an öylece durur, zamanın tablolarından birini çizerlerken Merlin başını onun boynuna çevirir, dudakları Arthur'un kulağının yanında, fısıldar

"Hala bakırım, unuttun mu?"

Arthur cevabını almış, önüne dönerken Merlin gülümseyerek onun kulağını örten saçlarını öper, parmakları tekrar prensin boynuna geçerken devam eder

"Ve Will çocukken beni çok kapattı, çok korudu.. Merlin bir sürü garip şey yapardı, bir gün bir ağacın tepesinde, bir gün kuyunun dibinde bulunurdu, ki çoğu zaman da bunları çıplak yaşardı-" Arthur gülerken Merlin de gülümser, konuşur

"En azından artık giyinik yapabiliyorum-"

"Evet, daha iyi bir seçim olmuş.."

Merlin gülümser, sonra onun başını diğer tarafa çevirirken mırıldanır

"Will buraya gelecek olmamdan hiç hoşlanmadı.. Ölümüne gittiğimi söyledi, ki öyle düşünmekte de haklıydı, ben de senin baban gibi düşündüğünü düşünüyordum-"

"Hala babam gibi düşünüyorum Merlin, sihir kötü bir şey-"

"Ben kötü müyüm-"

"Sen değilsin.. Ama olabilirdin de.. Hala olabilirsiniz de.."

Merlin sessiz, bir şey söylemezken Arthur mırıldanır

"Will haklıymış, ölümüne gelmiş olabilirsiniz.. Ama böyle olduğun sürece, seni koruyacağımı söyledim.."

"Efendim.."

Arthur gülümser, Merlin dikleşerek onun üzerinden eğilir ve elini suya sokar, süngeri almak için uzanırken Arthur eliyle süngeri daha ileri iter, Merlin gülerken başını eğerek yukarıdan ona bakar, Arthur başını geri eğerken Merlin ters açıda olsalar da onun dudaklarını kapatır, sonra başını kaldırıp süngeri eline çağırırken eline yapışan sarı şeyi çevirip onun diğer koluna geçer..

“Bacaklarım da-”

“Yok artık-”

“Pardon?”

Merlin bir şey söylemez, kalkarak o tarafa yürürken Arthur bir bacağını kaldırarak sudan çıkartır, Merlin sessiz, derin bir nefesle onun bileğine gidecekken Arthur cevaplar

“Yukarısı, oradaki kaslarımda bir şey yok.. Ata buradan biniyorum.. Kasıklarım özellikle..”

Merlin ayakta, ona bir *bakış* atarken Arthur masumdur, Merlin konuşur

“Kızarmam hoşuna mı gidiyor-”

“Hem de nasıl.. *Kasıklarım*, Merlin-” Merlin iç çekerek oraya gelir ve eğilirken konuşur

“Özel parçalarınla neden tanışmak zorundayım-” Arthur bir şey söylemezken Merlin uzanarak elini onun dizinden indirir, bacağının üzerine doğru giderken banyo sessizleşir..

Arthur onun süngerle bacağına dokunmasıyla susmuşken sarı ve ıslak sünger onun elinin altında ona doğru geliyor, Arthur o banyoya girdiğinden beri karman çorman olan vücudunun *şimdi* düzene girmeye başlamasıyla nefesini bırakır, gözleri kapalı, başını tekrar mermere dayarken onun zeki olmasını umar..

Merlin’in eli ne arsız ne de çekingen, sadece işini yapıyorken Arthur onun ‘*her şeyi*’ olan Will’i düşünüyor, Merlin hala bakir olsa da Will’in onu o kadar kolay bırakmadığını bir şekilde sezmiş, ve bu sinirine dokunuyorken sorar

“Hiç Will’e dokundun mu?”

El bir anda donarken Arthur gözlerini açarak ona bakar, cevaplar

“Doğru söyle-”

"İlgilend-"

"Söyle.. Lütfen.. Dokundun mu?"

Merlin yutkunurken bu cevap olur, ve genç adam onun yüzünün birden sertleştiğini görürken korkuyla süngeri çekiyor, cevaplar

"Öyle bir şey yapmayacaktım Arthur, sen ovمامı istedin-"

"Çık dışarı-"

"Sen istedin-"

"Çık Merlin."

Merlin sessiz, süngeri bırakır ve kalkarak çıkar, kapıyı arkasından çekerken Arthur ona adaletsiz davrandığını biliyor, ama adalet onu açığa çıkartacak bir şeyken buna izin vermeyen gururu onu suyun içine iter, Arthur bir şekilde hala sıcak olan suya kendini bırakarak aşağıda gözlerini kapatır..

Merlin odaya girdiği gibi yapmayı yarım bıraktığı yatağa gider ve bir iki silkeleyiştikten sonra yorganı serip karanfili bırakır, sonra yürüyüp kahvaltı tepsisini alarak odadan çıkıp giderken birkaç saniye sonra açılan kapıyı ve onun adını söyleyerek içeri giren prensi görmez..

Merlin yüzü yanıyor, içi titriyor, Arthur'un öyle düşünmesine sebep olduğu için kendine kızıyorken meydana çiçekçiden çiçek alan Gwen'i görünce onun yanına koşturur

"Gwen-Gwen!"

Gwen ona döner, gülümserken elindeki yaseminleri gösteriyor, işaret eder

"Nasıl, çok güzeller değil mi-" Merlin başını sallar, çiçeklerle ilgilenmeden onu kolundan tutarak kenara çekerken konuşur

"Gwen, ben ölmek üzere olup geri döndüğümde beni öpmüştün, hatırladın mı?"

Genç nedime bir anda başını eğerek bir şeyler gevelerken Merlin onu hafifçe sarsar, konuşur

"Yine yapar mısın?"

Gwen şaşkın, başını kaldırırken Merlin gülümser..

Arthur eline ne geçirdiyse giymiş, merdivenleri inerek meydana çıkarken mavi bakışları onu arıyor, birine Merlin'i görüp görmediğini soracakken o herkesten önce gördüğünde adımları durarak onları izler..

Merlin ve Gwen konuşuyorlar, ikisi de gülerken bir şeyler söylerken sonrasında Merlin atılır ve onun dudaklarını yakalar, genç kadını belinden de kendine çekerken Gwen'in elindeki çiçekler dağılır, uçarcasına yere süzülürken çevredekiler gülümseyerek onlara bakıp geçiyor, ama Arthur sadece Merlin'i izliyordur..

Onun hizmetkarı, onun hizmetkarı, onun Merlin'i başka birini öpüyorken o biri bundan zevk alıyordur, elbette zevk alıyordur, Merlin gibi biri-

Arthur derin bir nefes alırken başını çevirir, ama bir süre sonra bakışlarının tekrar aynı noktaya dönmesine engel olamazken Merlin baş parmağı genç kadının boynuna masaj yapıyor, yavaşça elini indirir ve onun omzunu tutar, ayası köprücük kemiğine nazikçe bastırarak genç kadını dengede tutarken ikisi ayrılır, birbirlerine bakarlar..

Gwen haklı bir şaşkınlıkta, tatlı bir gülümseyişle kaşlarını kaldırırken Merlin yüzüne al basmış, nefesleri hızlı, Arthur onun nefeslerinin sadece onun için hızlanmasını istiyorken hizmetkarı bir şeyler söyler, sonra gülümserken Gwen de başını sallar, Merlin çiçeklerin dağıldığını görürken çiçekçiye giderek yeni çiçekleri kendisi alır, ve ona verirken güzel nedime teşekkür eder, sonra uzaklaşırken Merlin derin bir nefes alır, sonra kendi etrafında dönerek yukarı, Arthur'un odasına bakarken Arthur onun ne düşündüğünü merak eder, bu dileği bir saniye sonra kabul olurken Merlin onu görür, irkilerek geriler ve dönerek sokaklara saparken avcısı peşinden fırlar..

Merlin o gün kurulan meydan pazarında ilerliyor, tezgahların arasında oradan oraya gidiyorken yakalanmak istemiyor, kumaşçıların arasından, rengarenk alanlardan geçer, arkasına dönüp baktığında onu göremezken ayakları pazarları çok görmüş, hızlı adımlarla ilerleyerek diğer kısma geçmek için aradaki yüklerin istif edildiği bir sokağa dalar, kasaları geçerken bir an sonra duvara atılır, nefesi kesilirken Arthur üzerinde, onun dudaklarını örterken Merlin bu sihre karşı güçsüz, inleyerek kendini ona bırakır..

Arthur başarıyla ondan neredeyse kaçacak genç adamın eforuyla sırtıyor, ona görünmeden onu takip etmişken Merlin büyük bir hatayla istif sokaklarından birine girer, Arthur hızlanırken bir an sonra onu yakalayıp duvara attığında amacı hesap sormak, ama büyü lü ceylanın yakalanmış bakışları aklını ondan yine alırken Arthur onu duvara iterek kendini bastırır ve dudaklarını örterken Merlin inler, Arthur onun saçlarını yakalar..

Her an birisi içeri girebilir, her an birileri yeni bir kasa çekebilirken ikisi de aldırıyor, Merlin bir an sonra ilk defa bir öpüşe bu kadar istekli, bu kadar arzu dolu, kollarını onun boynuna dolarken bedeni ona dayanır, Arthur onu o kızın uyarmasından nefret ediyor, elleri saçlarını sıkarken bir an sonra başını çekerek hırıldar

"Yasaklamıştım, ona gitme demiştim-" Merlin bir şey demez, nefes almaya çalışırken Arthur onun başını biraz sertçe duvara iter, tok ses Merlin'in gözlerini açtırırken Arthur onun gözlerine bakıyordur, Merlin konuşur

"Sana dokunmak için yapmıyordum-"

"Ama gidip onu öpmek için miydi-"

"Görmek istedim, farkı-"

"Gördün mü peki? Hangisi daha iyi?"

Arthur bunu kendinden delicesine emin bir sesle sormuş olsa da kalbi ağzında, duyacağı cevap ödünü patlatırken Merlin ona bakıyor, yutkunur, bir şey söylemezken Arthur o anda karnındaki elin inerek pantolonunun üzerinde durduğunu hissederken tepki vermemek en büyük başarılarından biri olur..

Arthur ona bakmaya devam ederken Merlin mavi gözleri büyük ve korku dolu, ama bir şeyler ona cesaret vermişken cevaplar

"Arthur.."

Arthur `efendim?' derken Merlin hafifçe gülümser, açıklar

"Arthur.. Hangisi daha iyi, Arthur-" Arthur tekrar ona eğilirken Merlin'in eli yine yukarı çıkmış, bir avuç kumaşı çekerek onu alırken iki kalp istiflenmiş, sokakta durur..

"Delirmiş olmalısın, sokakta arkamdan koşmak-"

"Kimse fark etmedi, hızlı yürüyordum sadece-"

"Arkamdan fırlamış olmalısın Arthur, 10 saniye geçmemiştii daha, orada ne işin vardı?"

Arthur cevap vermezken Merlin ona bakıyordu, sessiz, gülümser

"Arkamdan fırlamışsın.."

"Belki.."

"Niye?"

Arthur omuzlarını silker, Merlin cevaplar

"Kimin kime kızgın olması gerekiyor? Sen bana kızdın diye ben dışarı kaçtım, ama sen arkamdan fırladığına göre bir şey var, benim sana kızmam gerekiyor.. Anlamadığım bir şey yaptın, değil mi?"

Arthur onun açıklığına gülümsemeden edemezken Merlin bulmaya çalışıyordu, Arthur ona yardım eder

"En son neden bahsediyorduk, onu hatırla-"

"Will'den bahsediyorduk, sen onunla bir şey yapıp yapmadığımı sordun-"

"Ve şu anda neden buradayız, onu da sorgula-"

"Çünkü ben Gwen'le- oh, yine kıskandın evet."

Arthur tebrik edercesine başını sallarken Merlin gülümser, cevaplar

"Kıskanma derecen nereye kadar çıkıyor Arthur? Geçmişleri karşılaştırsak seninki benimkini katlar, zarfa koyar ve ülkenin öbür ucuna yollar da-"

"Önemli olan geçmişin miktarı değil, önemli olan sana olması-"

"Bana bir şey olmadı ki.. Ben sana ne dedim, beni kıskanma dedim-"

"Merlin, kızı öpüyordun,-"

"Çünkü bir şey denemek istediğimi söyledim, ve o da izin verdi.."

Arthur o açıdan düşünmemişken Merlin ona bakarak açıklar

"Ayrıca eğer gerçekten bir şeyi kıskanmak istiyorsan, beni Camelot'ta ilk öpen sen değildin Arthur Pendragon.."

Arthur Pendragon bunu duyunca başını kaldırırken mavi bakışları kısılmıştı, Merlin gülümseyerek ona bakar, Arthur sorar

"Kimmiş?"

"Söylemem, canı tehlikede şu an-"

"Söyle-"

"Hayatta olmaz.. Bilmen yeter-"

"İsim yoksa, yaşanmış saymam-"

"Sana yalan söylemeyeceğimi biliyorsun.."

Arthur hırıldamamak için kendini zor tutuyor, prens gücünü şimdi kullanmamak için de irade harcaması gerekiyorken sorar

"Ne zaman oldu peki?"

Merlin onunla duvarın arasından çıkar, sokağın girişine yürürken cevaplar

"Zehirli kadehi içtiğim zaman-"

"Ben senin canını kurtarmaya çalışırken sen öpüşüyor muydun!?"

"Ben bir şey yapmadım, o beni öptü, lütfen.."

Ve pazara girer, kadınları geçerken birkaç adım sonra Arthur yine ardına düşmüş, tıslar

"Sebep? Ölüyorsun diye mi-"

"Hayır, hayata geri döndüm diye.. Beni görür görmez dudaklarıma yapıştı, tam anlamıyla-

"

"Merlin-"

"Abartmıyorum.. Ne olduğumu şaşırdım, ama güzeldi.. Hayat öpücüğü gibi bir şey-"

"Hayatını sana ben getirdim!"

Merlin gülümseyerek gerideki kızgın prene bakar, sonra önüne dönerek yürümeye devam ederken keyifle cevaplar

"Kıskanacaksan adam gibi bir şey kıskan diye anlattım, mızırdan diye değil-"

"Ben mızırdanmıyorum-"

"Mızırdanıyorsun, çiçeği senin getirdiğini elbette biliyorum, sen olmasan ölmüştüm-"

"Ama seni öpen hafızanda kazılı-"

"Çünkü ilk onu yaşadım-"

"Ben o sırada zindanda olmasaydım görürdün Merlin-" Merlin dönerek ona bakar, 'ne zindanı' derken Arthur küfrederek geriler..

"Arthur, ne zindanı-"

"Söyleyemem-"

"Ben zindan falan görmedim!"

Arthur onu ittirir, yürümesini işaret ederken Merlin geriliyor, tekrarlar

"Hep bir adım önüneydim, zindan falan yoktu Arthur-"

"Biliyorum, zindan buradaydı.."

Merlin hiçbir şey anlamamış, kaşları çatılı, açıklamasını beklerken Arthur iç çekerek konuşur

"Çiçeği almaya gittiğim için cezalandırıldım-"

"Niye-"

"Babam gitmemi istemiyordu, ama dinlemedim.. Kaçtım, çiçeği bulmaya gittim.."

Merlin sessiz, ona bakarken çevrelerindeki renkli pazarın renkleri sanki artık renk değil, gürültüler susmuşken Arthur devam eder

"Geri döndüğümde çiçeği sana ben ulaştırmadım.. Gaius'a ben veremedim.. Ne halde olduğunu bile bilmiyordum, belki de ölmüştün, geç kalmıştım-" Merlin konuşacakken Arthur ona izin vermez, anlatır

"Babam zindana geldi, çiçeği ona verdim, Gaius'a götürmesi ya da göndermesi için.. Ama çiçeği buruşturup yere attı-" Merlin boğulurken Arthur uzanıp onun yüzünü tutmak ister ama yapamaz, konuşur

"Zindanda kaldım.. Sonra *Gwen* geldiğimi öğrenmiş, yemek getirme bahanesiyle çiçeği alıp kaçtı, Gaius'a götürdü.. Öyle işe yaradı, ki öğrendiğime göre biraz da geç kalmış, ölmüşsün.."

Merlin başını sallar, başka diyecek bir şey bulamazken Arthur iç çeker, sonra gülümseyerek cevaplar

"İşte.. Zindanda olmasaydım, uyandığında belki seni ben karşılardım.."

Merlin sessiz, hüznle gülümserken konuşur

"O zaman bir mazaret bulamazdın-"

"Sevindiğim için yaptım derdim-"

"Arthur sevinmez-"

"O sırada sevinirdi belki.."

Merlin gülümser, '*belki*' derken konuşur

"Sonra odama geldin ve '*hala yaşıyorsun demek, yarın sabah işe yine erken gel*' diyip gittin, o da ayrı duygusaldı tabii-"

"Ne yapacaktım, Gaius oradaydı, '*yaşıyorsun Merlin!*' diyip orada seni yere mi yıksaydım-"

"İçinden geçti mi?"

Arthur gülerek onu geçer, yürürken Merlin peşinde kuyruk, *iyi ki* artık ayrı vakit geçiriyorlar, sorar

"Geçti mi? Sırtım dönüktü, yüzünü görmedim-"

"İyi olmuş.."

Ve meyve tezgahlarına gelmiş, acıktığını söylerken prenze en sıkı elmalar, portakallar uzatılır, Arthur sonra diyerek onları geçerken Merlin arkasında yürüyor, sorar

"Banyon yarım kaldı-"

"Bebek değilim, saatlerce o suda kalamam-" sonra dönerek ona bakar, konuşur

"Merlin, adam gibi konuşabileceğimiz, bölünüp durmayacağımız bir yer istiyorum.."

Merlin afallamış, '*peki*' derken Arthur düşünüyor, sorar

"Ne yapsak? Nereye gitsem arkamdan adamlar da gelecek, adamların gelmeyeceği bir şey bulmalıyım-"

"Avlanmaya gidebilirsin-"

"Diğerleri de gelmek isteyecektir-"

"Yalnız gitmek istediğini söylersin-"

"*Seni* neden yanıma aldığıma açıklamaz, korkunç bir avcı yamağısın.."

Merlin gülümser, inkar etmezken bir an sonra parmağını kaldırarak cevaplar

"Ealdor'a gidelim-"

"Daha yeni oradan geldik-"

"Ama orada kimse seninle ilgilenmez, hem de gitmen mantıklı, köyü kurtardığımız için şenlikler olacak, onlara davet edildiğini ve söz verdiğini söylersin.. Adamlarınla gidersen anlaşmayı yıkmış olursunuz ve savaş çıkar, ama Arthur olarak gidebilirsin, ve zaten orası *benim* evim, kimse karışamaz.. *Ben* seni götürüyorum.."

Arthur ona bakıyor, dudağını ısırılmışken Merlin sorar

"Olmadı mı?"

Arthur bir şey söylemez, dönerek yoluna devam ederken Merlin kaşlarını çatarak onu takip eder, sorar

"Arthur? Olmadı mı?"

"Oldu salak, yürü.. Konuşma ayrıca.."

Merlin şaşkın, susarken bir şey söylemez, ama nedense kulakları kızarıırken prensin *neden* kendi dudaklarını ısırıp durduğunu anlar gibi olur, gülümser..

Uther ona bakıyor, yüzü pek de memnun görünmüyorken sorar

"Katılacağını söylediydin-"

"Söyledim baba.. Hepsi çok mutlulardı, ve ben de mutluyum, hepsi iyi insanlar.."

Uther iç çeker, şüphe etmediğini mırıldanırken konuşur

"Senin beyinsizin nerede-" Merlin öne çıkarken burada olduğunu söyler, Uther ona dönerek sorar

"Sen de gideceksin herhalde?"

"Elbette Majesteleri.."

"İyi.. Arthur'un yalnız gitmesini istemem-"

"Baba, kendime iyi bakabiliyorum-"

"Evet, ama ben yine de bir babayım.."

Arthur sessiz, bir şey söyleyemezken babası beyinsize dönerek devam eder

"Arthur'un canından sen sorumlusun, koruyamazsan öleceksin-"

"Korurken öleceğimden emin olabilirsiniz efendim, başım buraya gelmez.."

Uther bir an ona bakar, Merlin söylediğinin arkasında duruyorken kral konuşur

"Ne acı ki, öyle olacağını biliyorum Merlin.. Oğluma iyi bak, biraz eğlenin.."

Merlin gülümser ve selam verir, Uther oğluna dönerken konuşur

"Orada tacın olmasa da uygun olmanı istiyorum Arthur-"

"Emredersiniz baba-"

"O insanları aşağılama, orası senin insanların değil, senin toprakların hiç değil.."

Arthur tekrar başını sallar, sert olsa da adaletli kral onaylarken onları serbest bırakır, ikisi de dönüp çıkarlarken Merlin mutludur, ikisi koridorda yürürken Arthur konuşur

"Başı buraya dönmezmiş-"

"Ama dönmez.. Senin başın neredeyse, benimki de orada.."

Arthur cevap vermez, köşeyi dönerken beyinsiz kuyruğu da onu takip eder..

"Biz neden gelmiyoruz?"

Arthur Merlin'in bohçalarını hazırlamasını izliyorken cevaplar

"Çünkü babam yasakladı.. Camelot'tan çıkmayı bir süre unut Morgana-"

"Ama ben de onlara yardım ettim-"

"Ve o yüzden onlar da gelmeni istemezler.. Yollar onları koruyan Leydi'leri için zararlı olabilir, ve hepsi senin burada, güvende kalmanı isterler.. Yanılıyor muyum Merlin?"

Merlin kıyafet seçiyor, '*her zamanki gibi haklısınız efendim*' derken seçtiği kumaşı bohçaya tıkar, Morgana bu karara itiraz etmek istediği belli, ama bir şekilde Arthur'un haklı olduğunu da biliyor, iç çekerken konuşur

"Benim için de eğlenin Merlin.."

Merlin gülümseyerek Leydi'sine döner ve cevaplar

"Emredersiniz Leydim-"

"Morgana-"

"Morgana.. En güzel çiçekleri sana getireceğim.."

Morgana gülümser, sonra Arthur'a da bir '*dikkatli olun*' bakışı atar, dönerek çıkarken kapı kapandığında Arthur mırıldanır

"Ben dikkatli olun oluyorum, sen iyi eğlen.. Bir de *çiçek* getiriyorsun üstelik-"

"İnsan olan benim çünkü-" kafası ittirilirken sırttır, sonra ona dönüp hangi pantolonunu istediğini sorarken Arthur seçer..

Merlin elinde bohçalarla saray meydanına çıkarken uşaklar ona atların hazır olduğunu söylüyorlardır, seviyece onlardan üstün olan genç adam bohçaları yüklemelerini rica eder, sonra efendisinin nerelerde olduğunu görmeye giderken onu Gwen'in karşısında bulunca rengi atarak oraya koşturur..

"-ve sen de buna uyacaksın-"

"Arthur!"

İkisi o tarafa dönerler, Gwen gülümserken konuşur

"Merlin, Arthur sana diktiğim kıyafetleri çok iyi bulduğunu söylüyordu, kolay kolay yırtılmıyormuş-" Merlin dönerek Arthur'a bakar, prens başını sallarken cevaplar

"Merlin'in sakarlığı kıyafet testi aslında-" Merlin genç kadına döner, Gwen gülümserken Merlin şaşkın, diğer tarafa dönerek konuşur

"Atlar hazır.."

Arthur nedimeye bir baş selamı verir, ve sonra dönerek atlara giderken birkaç saniye sonra kuyruğu peşine takılmış, onunla yürürken fısıldar

"Benim için-"

"Senin için-"

"Hala nefret ediyor musun-"

"Hem de nasıl-" Merlin gülümserken Arthur atına biner, Merlin *hala* gülümserken kendi atına gider..

İkisi dört nala açık arazide ilerliyorken Merlin uzun süredir kesintisiz bir şekilde bu kadar ata binmemiş, diğer yandan hiç bu kadar *iyi* bir ata da binmemişken nefessiz, sırtı ağrıyor, seslenir

"Arthur-" önde giden adamın onu duyması biraz zorken yine de prens başını ona çevirir, Merlin sorar

"Biraz dursak olmaz mı-" Arthur başını sallar, Merlin onun dört nala giderken yavaşlamaktan nefret ettiğini bilse de kabul etmesine memnun olurken atını yavaşlatır, derin nefesler alarak sırtını gererken Arthur atından inmiş, ona yürüyor, sorar "Ne oldu?"

Merlin kahverengi atının üzerinde, ona bakıyorken cevaplar

"Sırtım çok ağrıdı.. Ben senin gibi atın üzerine doğmadım-" Arthur gülerken '*doğru*' diyerek elini ona uzatır, gelmesini işaret ederken büyücüsü onun eline tutunur ve dönüp atından iner, ayağı düz zemine basınca zevkle inerken geriler ve çimlere çöker, elini gözlerine kapatarak beynini oturturken Arthur atları biraz uzaklaştırır..

"Merlin?"

Merlin '*hım*'larken sese döner, yanına oturmuş Arthur onun elini çekiyor, yüzüne bakarken sorar

"İyi misin?"

"Şu anda evet.. Daha önce giderken dolu dizgin gitmemiştik, niye şimdi koşturuyoruz-"
"Daha önce gittiğimizde kızlar da vardı, ve bir grupta bayanlar varsa dolu dizgin gidemezsin, kuraldır.."

Merlin '*oh*'layarak gökyüzüne döner, konuşur

"Ben de kadını-" Arthur gülerken '*şüphelendiğini* mırıldanır, Merlin ateş saçarak ona dönerken Arthur sırttır..

Merlin gökyüzünü izliyor, güneş parlıyorken orman bugün de her gün olduğu gibi canlıdır, Merlin yanında uzanan adamın konuşmasıyla başını ona çevirirken Arthur mırıldanır

“Böyle yatmalı o kadar uzun zaman oldu ki..”

Merlin gülümser, tekrar gökyüzüne dönerken cevaplar

“Ealdor sana iyi gelecek Arthur..”

Arthur sessiz, konuşmazken bir süre sonra dikleşir, Merlin ona bakarken prensi kalkıyor, ayakta, rüzgar saçlarını karıştırırken muhteşem görünüyor, konuşur

“Önce oraya *varmamız* gerek..”

Merlin başını sallar, sonra dönerek kalkarken Arthur atları getirmeye gider, Merlin sessiz, yola çıktıklarından beri ondan bir şey istememiş adamın arkasından gülümser..

Arthur deli fişek gibi gitmeyi bırakmış, daha mantıklı bir hızda ilerlemişken Ealdor’un minik çatıları görünmeye başladığında Arthur atını durdurur, yamacın tepesinden aşağıyı izlerlerken Merlin evini görünce gülümsemeye başlamıştır, Arthur dönerek onun profilini izlerken aklından geçenleri söyler

“Merlin, burada prens olmak istemiyorum..”

Merlin bunu duyunca ona dönerken mavi bakışları yumuşar, Arthur onu izliyor, devam eder

“Geçen sefer.. Sanki eşittik, bir şekilde.. Ve bu hoşuma gitti.. Camelot’ta bu olmaz.. Ama burası benim değil..”

Merlin dönerek evine bakarken Arthur mırıldanır

“Burası senin..”

Merlin gülümser, ona cevap vermezken bir an sonra atını şahlar, dört nala yokuş aşağı vururken Arthur arkasından gülümser, cevabını almış, onun ardından çıkarken iki at köye yarışır..

İki güçlü at, ve farklı yönlerde oldukça güçlü iki adam Ealdor'un sokakların girdiklerinde meydana giden kızlardan biri elindeki kumaşları göğsüne bastırarak feryat eder

"Merlin! Döndün!"

Merlin gülümsüyor, atından inerken Arthur onun uzattığı dizginleri tutar, büyücüsü yürüyerek genç kıza sarılırken Arthur da atından iniyordur, Merlin'e ve bıcırdayan kıza bakmadan atları geçen sefer götürdükleri yere götürmeye başlarken Merlin ona bakmaz, nerede olduğunu da sormaz, ama Arthur garip bir şekilde buna kızmazken cıvıltıları dinler..

"Arthur-" Arthur orada olduğunu söylerken Merlin ahıra girmiş, konuşur

"Gel hadi, anneme gidelim-" Arthur son ilmeği de çözerek bohçayı ayırır, eğilip öbürünü de alır ve ona dönerken tekrarlar

"Merlin, döndün!"

Merlin gülümser, bohçalardan birini ondan alırken cevaplar

"Döndüm-" ve ona da sarılır, Arthur gözlerini devirirken çenesinden ısırıldığını hisseder gibi olur, ama Merlin o sırada çoktan dönmüş ve kapıya gidiyor, buradan gideceklerini söyler, prens onu takip eder..

Merlin bohçayı bahçeye koyar, sonra yürüyerek kapıyı açarken konuşur

"Ekmek var mı-" içerden bir feryat duyulurken Arthur gülümser ama içeri girmez, ikisini özel anlarına bırakırken dönerek köyün akşama kavuşmasını izlemeye başlar, ama birkaç saniye sonra Merlin duyulur

"Gel bak, kim geldi-"

"Kim, Merlin başını belaya sokmadın değil mi-Arthur-"

Arthur gülümseyerek ona dönerken Hunith her zamanki sevecenliğinde, ellerini birleştirmişken konuşur

"Hoş geldiniz efendim-"

"Hunith, *lütfe*-" Hunith gülümser ve başıyla onaylar, sonra yürüyüp uzun boylu çocuğa sarılır, Arthur da memnuniyetle onu tutarken sadece oğlunu alnından öpen kadın onu yanağından öperek tekrar hoş geldiğini söyler, geri çekilirken sorar

"Bir şey olmadı değil mi? Adamlar yine mi geliyor-"

"Hayır Hunith.. Merlin seni çok özledi, ben de başımı dinlemek istedim.."

Hunith gülümsüyor, kabul ederken cevaplar

"Aç mısınız? Açsınızdır, ama önce gidip yıkanın, Merlin-" Merlin 'anne' diye cevaplar ve tekrar göze görünür olurken Hunith ona dönerek birilerinin bugün bir şeyler yapacağını söyler, Merlin başını sallayarak dinler, gülümserken Arthur bir an onu izler, sonra eve ilerlerken davet edilmediğini hatırlayınca geri basar..

Burada her ev onun evi sayılmıyor, Arthur istese her kapının ona açılacağını bilse de bunu yapacak bir adam olmayı istemiyor, dönerek tekrar onlara bakar ve konuşmalarının bitmelerini beklerken hem konuşan hem de onu izleyen mavi gözleri görünce bir anda tüm sistemi durur..

Merlin annesiyle tam bir sohbet içerisindeyken yine de ona bakıyor haldedir, Arthur da ona bakıyorken mavi bakışlar tekrar Hunith'e döner, Arthur bu salak köyün yanaklarına sıcak kan pompalamasından nefret etse de, Merlin'in daha da parlayan gülümsemesinden doğru bir şeyler yaptığını anlar..

Merlin annesiyle birlikte kapıya gelirken Hunith onun dikildiğini görmüş, şaşkınlıkla sorar

"Niye girmedin, geç Arthur, ben yerleşiyorsun sandım-" Arthur ona yol verirken güzel kadın gülümseyerek içeri girer, yürüyorken konuşur

"Ev biraz dağınık gerçi-" Arthur onu takip ediyorken cevaplar

"Önemi yok Hunith,-" dilini ısırırken '*ben zaten dağınıklığa alışkınım*' cümlesini yutar..

Merlin fark etmemiş, bohçaları öbür tarafa götürüyorken Hunith de etrafı topluyordur, Arthur konuşur

"Önden haberci yollasaydık, iş yapıyorsunuz-" Hunith bir şey yapmadığını söylerken dolapları açar ve büyük havlular çıkartır, onları uzatırken konuşur

"Al Arthur, bunlar temiz-" Arthur tertemiz, karanfil kokan havlulara uzanırken koku beyninde bir şeyleri simgeler ama daha ne olduğunu anlamazken bir kalıp sabun da havluların üzerine konulur, Hunith ona bakıyor, konuşur

"Siz şimdi gidin, siz gelene kadar ben yemeği hazırlarım, yatakları yaparım-"

"Merlin yapar Hunith-" Hunith gülümserken cevaplar

"Burda yapmaz.. Hadi gidin-" dönüp öbür tarafa gider, oğlunun sırtını sıvazlayıp başından öperken Merlin bir çekmecedan bir şey alıyordur, ona gülümser, sonra dönüp Arthur'un tarafına gelirken Arthur burasının Camelot *olmadığını* Hunith'in bir cümlesiyle tamamen anlamış, sessizce dönerek ilerler..

Herkes evlerine gidiyor, çiftçiler dönmüş, hayvanlar ağıllara kapatılıyorken yoldan geçenler Merlin'e selam veriyor, arada sırada konuşmalar yaşanırken kimi Arthur'u tanıyor, sanki onun savaş dostuymuş gibi onunla da sarılıp nasıl olduğunu soruyorken Arthur gülümseyerek kibarca cevap veriyordur, kimi ise o sırada köyde değil, şimdi gelmişken onu tanımıyor, bir selam verip Merlin'le konuşmasına devam ediyorken ikisi o şekilde nehre varırlar..

Arthur onun havluları yere koymasını izlerken konuşur

"Açıkta mı yıkaniyorsunuz-"

"Burası bizim tarafımız, hem bu saatte kimse de gelmez zaten.."

Arthur başını sallar, bir şey söylemezken Merlin soyunmaya başlamıştır, Arthur onun daha önce soyunduğunu hatırlamıyor, kendi kıyafetlerine dönerken konuşur

"Annen mutlu oldu.."

Merlin gülümser, pantolonunu indirerek kurtulurken yerden sabunu alır ve nehre gider, Arthur ona bakmamaya devam ederek diğer tarafa gider ve üstünü ağacın dallarına bırakırken öbürünün suda oynaşmasını dinler..

"Gelecek misin?"

Arthur onu duyunca daldığı araziden irkilerek döner ve ona bakar, Merlin sadece kafası dışarda, siyah saçları oraya buraya bakıyor, kaşlarını kaldırır, Arthur cevaplar

"Çok kirli değilim aslında-"

"Hadi Arthur-"

"Nehir soğuktur-"

"Ben ısıtıyorum.. Gel.."

Arthur bir an ona bakar, Merlin gülümserken sarışın yürüyor, sorar

"Tüm nehri mi?"

Merlin gülerek biraz suda gerilerken cevaplar

"Hepsini değil.. Birazını.. Burayı.."

Arthur 'hımm' diyerek nehrin kenarında durmaya devam ederken Merlin elindeki sabunu tekrar yukarı çıkartır, elinin içinde çevirirken Arthur da onun gibi artan köpükleri izler, sonra sorar

"Niye bu kadar rahatsız?"

Merlin bunu duyunca başını kaldırırken problemi anlar, gülümsemesi artarken cevaplar

"Burası benim evim Arthur-"

"Ama ben senin için yabancıyım.. Bir anda-" Merlin iç çekerek o tarafa gelmeye başlarken Arthur geriler, dönerek tekrar ağaca giderken arkasındaki adam bir kahkaha atınca Arthur yine kızardığını hisseder, ağaçtan üstünü kopartırken bir el bileğini yakalar..

Arthur ona dönmeyi reddederken Merlin onun şakağına ıslak yüzünü yapıştırmış, konuşur

"Burası kalabalık bir köy Arthur.. Yalnız yıkanmak her gün olan bir şey değildi.. Camelot benim için lüks.."

Arthur sessiz, kıpırdamazken Merlin onun parmaklarını açar, kumaşı yere düşürürken devam eder

"Seni sadece istediklerin görür evet, ama burada öyle değil.. Ben bu köydeki her erkeği gördüm, onlar da beni gördü.. Hem, herkes birbirini görmezse sorun var mı yok mu nasıl anlaşılır-" Arthur gözlerini devirirken Merlin işe yarayacağını biliyor, tene fısıldar

"Will de utangaçtı-" Arthur dönerek ona bakar, Merlin mavi gözlerin öfkeyle parladığını görünce sırtarak ona yol verir..

Arthur kenara yürümüş, eğilerek botlarını çözer, fırlatarak kurtulur ve sonra pantolonuna geçerken ona dönerek konuşur

"Suyu ısıtmazsan kafanı kırarım Merlin-" Merlin onun önünde, onun ellerini iterek düğmeyi açarken cevaplar

"Tamam.. Ne kadar ısıtayım?"

Arthur bir anda kimin ne olduğunu unutmuşken Merlin pantolonu itiyordur, Arthur karşısındaki adamın tenindeki ıslaklığı kendinde hissederken Merlin mavi gözlerini ona kaldırır, Arthur konuşur

"Bunu da yapıyor muydunuz?"

Merlin hafifçe gülümser, bir şey söylemezken Arthur ona bir şey diyecek olur, ama o sırada büyücüsü onu çevirir ve nehre yürütürken Arthur mırıldanır

"Tacımın geçmediği bir köyde, hizmetkarımla birlikte bir nehre giriyorum, ve çıplak olup rahat olan o-" Arthur sırtındaki dişleri hissederken gözlerini kapatır, sorar

"Kimsenin gelmeyeceğinden emin misin?"

"Beni kullandığını düşünürler.. Hadi, üşüdüm.."

Arthur gözlerini açar ve yürüyerek suya girerken Merlin onu takip eder..

Arthur hızlı nefeslerle suya alçalıyor, vücudunu alıştırılmaya çalışırken Merlin sağından balık gibi dalar ve suyun altında uzaklaşır, Arthur ondan nefret ederken işin ucunda bir savaş ya da zafer yoksa soğuğu sevmiyor, elleri buz gibi olmuş, yavaşça çökerken Merlin çıkarak ona döner, elini saçlarından geçirirken konuşur

"Arthur, dal-"

"İstemiyorum-"

"Üşüteceksin-" Arthur başını iki yana sallarken Merlin oraya gelmiş, onu saçlarından yakalarken Arthur eğiliyor, konuşur

"Canını yakarım-"

"Dene-" Arthur ona dönerken kolu çevirecek olur, ama Merlin hızlı ve bastığı yeri biliyor, onu belinden iterken Arthur şap diye suya düşer, her yanı buz gibi olurken Merlin zaferle gülümser..

Arthur çıkıp saçlarını savururken homurdanır, Merlin konuşur

"Daha iyi olmadı mı-"

"Olmadı! Dondum! Hani ısıtacaktın-"

"Bağırma Arthur.."

Arthur bir anda susarken ona bakar, Merlin hafifçe gülümser ve sonra ona yüzerken konuşur

"Gel.."

Arthur hala biraz önce nazikçe susturulmanın şokunu yaşıyor, ona bakarken ikisi yaklaşırlar, Merlin onun yüzünün önünde, Arthur akşam loşluğunda bile parlayan gözlere bakarken Merlin'in mavi gözleri suların yansımasıyla daha da güzelleşmiş, soğuk su onu canlı tutuyor, ama ondan ziyade Merlin burada *canlı* görünüyorken Arthur onu buraya getirdiği için memnun olur, kendini sorarken duyar

"Ne düşünüyorsun?"

Merlin gülümser, başını eğerken bu tanıdıktır, bu onun Merlin'idir, cevaplar

"Seni buraya getirmekle iyi yaptığımı.. Özgürleştin.."

Ve başını kaldırıp ona bakar, Arthur o anda ona eğilirken Merlin başını ona kaldırır, dudakları birleşir..

Merlin onun bu ani öpüşlerine her an alışabilme tehlikesiyle karşı karşıya, ikisi ıslak, su soğuk, akşamın gölgeleri onları gizlemeye başlamışken Merlin bir an sonra ani bir güçle suya batırılır, gözleri büyüyerek aşağı girerken eller boynunu sıkıyor, onu yere yapıştırıyordur, Merlin bir an şaka olduğunu düşünse de sonra paniklemeye başlar, tırnakları onun koluna asılır, ona seslenmek isterken aklından bir sürü düşünce geçiyor, gözlerini yumar..

Tam o anda kollar onu tekrar yukarı çekerken Merlin can dolu bir nefes alır ve neredeyse bağıırken eller boğazını bırakır, biri saçına girerken onu kendine çeker, diğeri onu belinden tutuyor, kendine yapıştırırken Merlin önce boğulmuş, şimdi öpülüyor, başı dönerek ona tutunurken Arthur ona daha fazla işkence etmez, onu ciğelerine bırakırken cevaplar

“Bir daha beni soğuk suya atma..”

Merlin gözlerini açarak ona bakarken Arthur bir an sonra görünmez bir güçle suya sokulur, Merlin derin nefesler almaya çalışırken birkaç saniye sonra onu bırakır, Arthur suyu delerek onun adını kükrerken Merlin ona pis bir bakış atar, Arthur konuşur

“Buna hile denir-”

“Sende de güç var! Boğuyorsun sandım-”

“Neden seni boğayım-”

“Bilmiyorum! Her şeyi yaparsın-”

“Seni öldürmek de mi?”

Merlin omuzlarını silker, ona bakarken Arthur ciddi, konuşur

“Merlin, ben cani bir adam değilim-”

“Biliyorum-”

“Değilim. Köle de olsa, zevkine adam öldürmem, hele seni-” susar ve dönerek sabunun nerede olduğunu söylerken Merlin gülümsüyor, konuşur

“Seni sihirle suya soktum-” Arthur yerlere bakıyorken bildiğini söyler, Merlin ince ipin üzerinde, dengesini tekrar dener

“Orada tutabilirdim..”

Arthur başını ona çevirirken Merlin ona bakıyordur, sarışın sonra tekrar sabunu aramaya dönerken cevaplar

“Kadehi benim içmeme izin verebilirdin.. Sabun nerede!?”

Merlin içi ısınmış, dönerek elini uzatır, kıyıya bıraktığı sabun oraya uçarken Arthur elini kaldırarak yakalar, Merlin gülümser..

Merlin elini sırtına atmış, bir yeri kaşıyorken ulaşamaz, Arthur parmaklarını kıştırdatıyorken görmüş, onun arkasına geçer, Merlin elini indirirken gülerek cevaplar

"Gerek yok, seni bitirmedik-" ama başı itilerek çevrilirken Arthur konuşur
"Benim hizmetkarım değilsin.."

Merlin 'öyle mi' diyerek karşı kıyıya bakarken sorar

"Neyim? Öylesine bir köylü mü?"

Arthur onun sırtını keseyle siliyorken cevaplar

"Öyle.. Yoldan geçerken seni nehre attım-"
"Bula bula beni mi buldun? Daha yakışıklılarımız var-"
"Benden yakışıklısıyla işim olmaz.."

Merlin gülerken Arthur onun boynuna yükselir, Merlin'in sesi kesilirken güçlü adam onun boynunu ovuyor, siliyor, keseyi atarak elini onun saçlarına sokarken Merlin hafifçe inler, gözleri kapalı, başını önüne eğmişken Arthur arkasındadır, Merlin onun göğsünü sırtında hissederken ses sorar

"Nasılmış?"

Merlin hafifçe gülümserken başını diğer tarafa çevirir, ona alan açarken dudaklar boynuna bastırır, genç adam nefesini bırakırken elini onun sarı saçlarına yükseltir, sonra yavaşça ona dönerken Arthur ona dönen tabloya bakıyordu, Merlin de onun gözlerine bakarken fısıldar

"Annem bizi bekliyor.."

Arthur bir an daha ona bakabilir, sonra gülerken Merlin de gülümser, uzanarak onun dudaklarını örterken Arthur onu saçlarından tutarak kendine çeker, Merlin yükselirken ikisi öpüşürler, siyah saçlı bir süre sonra ayrılırken konuşur

"Akşam.."

Ve dönerek kıyıya giderken Arthur bu sefer onu izlemeye karar vermiş, onun sudan çıkan biçimsiz, cılız formunu izlerken sorar

“Ne olacak akşam?”

Merlin eğilmiş, havluyu kaldırırken cevaplar

“Ayağını izlemeden yatacağım..”

Ve ona gülümser, Arthur başını diğer yana çevirirken kendini suya bırakıyor, gökyüzünü izler, tembel, onun gezinip durmasını dinliyorken suyun yavaş yavaş ısındığını, Merlin’in yerini doldurduğunu hissederken gülümser, gözlerini kapatır..

İkisi eve girerken Hunith o tarafa dönüyor, gülümseyerek sorar

“Nehri kuruttunuz herhalde?”

Merlin gülüyor, annesine kirli havluları uzatırken cevaplar

“Arthur kendini sarayda sandı-”

“Sen kendine bak.. Balık gibi gitti geldi Hunith, sanki Camelot’ta su yokmuş gibi-” Hunith ateşteki yemeği karıştırıyor, gülümseyerek onların didişmelerini dinlerken Arthur en sonunda sarı saçları karmakarışık, iskemleye oturur, Hunith de ateşin başından kalkıyorken ona gülümser ve masaya gelir, içeri konuşur

“Merlin, yemek-” Merlin geldiğini söylerken bir an sonra iskemlesine gelir, oturuyorken Arthur’a bakarak konuşur

“Saçların ıslak Arthur-” Arthur iskemlesinde öne eğiliyor, bir şey olmaz derken Merlin elini uzatır, gelmesini söylerken Arthur iç çekerek cevaplar

“İlk defa ıslak saçla oturmuyorum-” Merlin elini onun saçlarından geçirir, sonra indirirken Arthur çatalına uzanıyordur, saçları kurumuş, tabağının dolmasını beklerken Hunith’i elinde kaşık, şaşkınlıkla onlara bakarken bulunca ohlar, öbürüne bir bakış atarken Merlin de durmuştur, prens konuşur

“Ben ekmek getireyim-” ve kalkar, dönerek *dışarı* çıkarken Hunith oğluna döner..

Arthur dışarıda taşlardan birine oturmuş, bıkbıklayarak gezen tavuğu izliyorken kapı açılır ve Merlin sarkar, başıyla içeriyi gösterirken Arthur kalkıyor, sorar

“Ne dedi?”

Merlin kapıyı daha da açar, Arthur içeri girerken her şeyi bekliyor ama iskemlede oturmuş, ağlayan bir kadın bulmayı bekleliyorken Hunith o içeri girince ayağa kalkar, ona ilerlerken konuşur

"Arthur.. Merlin anlattı-" Arthur tam olarak *nasıl* anlatıldığını bilmiyorken gergin, hafifçe gülümser, ama güzel kadın onu yüzünden tutar, iki eliyle kavramış, onun gözlerine bakarken konuşur

"Sağol.. O benim *hayatım* Arthur,-" Arthur iyice gerginleşirken Hunith devam eder
"Ve sen onu öldürtmedin.. Bana geri verdin.. Sağol oğlum.."

Ve nazikçe onu kendine eğer, sevgiyle alnından öperken Arthur nefesini bırakır, gözleri kapalı, elinde olmadan gülümserken sonra başını kaldırır, Hunith gülümsüyor, uzanarak ona sarılırken Arthur da onu tutar, söyleyemediği bir sürü şey var, ama onu hafifçe sıkarken Hunith anlar, Arthur bakışlarını odada gezdirerek onun nerede olduğuna bakarken Merlin diğer köşede, eliyle ağzını kapatmış, onu izliyorken Arthur ona bakarak kıpırdamamaya devam eder..

Üçü oturmuşlarken Arthur onun tarafına bakmıyordur, Hunith konuşur

"Merlin'in nasıl anlattığını hala merak ediyorum gerçi.."

Arthur tabağını alırken gülümseyerek cevaplar

"Pek anlattı diyemem Hunith.. Ağzından sökerek çıkarttım.."

Hunith hafifçe gülümserken oğlunun tabağını dolduruyor, konuşur

"Makul karşıladın sanıyorum.."

"Pek karşılamadım.. Bana söylemesini isterdim.."

Hunith bir an ona bakar, sonra gülümseyerek kendi tabağını doldururken Arthur diğerine bakar, Merlin tabağıyla ilgileniyor, konuşmazken Hunith de oturur, işaret eder

"Efendim.."

Arthur '*hayır*' derken cevaplar

“Merlin evin erkeği, ben değilim..”

Ve ona döner, Merlin başını kaldırırken konuşur

“Ben-“ Arthur kaşlarını kaldırırken cevaplar

“Açım Merlin-“ Merlin başını yemeğine eğer ve bir lokma ekmek kopartıp ağzına atar, sonra tekrar ona bakarken Arthur önüne dönmüş, devam eder

“Merlin ilk büyüsünü buğday kasesiyle yapmış?”

Hunith o günü hatırlayınca gülmeye başlarken Merlin hayretlerden hayret beğeniyor, ekmeğini kemirerek onları izlemeye devam eder..

Yemek bittiğinde, ki Arthur ve Hunith hiç susmamış, keyifle sohbet etmişlerken Hunith kalkıyor, konuşur

“Merlin, oğlum?”

Merlin başını sallar, uzanarak tabakları toplarken Arthur sorar

“Ben-“

“Gerek yok ben hallediyorum-“

“Ama-“

“Öyle değil, ben yapıyorum..”

Arthur anlar, ellerini çekerken Merlin gülümseyerek ona bakar, sonra diğer tabakları alırken Arthur sessiz, çok şey söyleyen gülümsemenin arkasından ona bakar..

Hunith araya perdeyi geriyorken Merlin de diğer taraftan kumaşı çeker, ikisi ince ipin üzerine astıkları çarşafı özel alanı sağlarken Hunith ateşin başında, dalgınca alevleri izleyen prense ilerler ve elini onun omzuna koyarken Arthur başını ona kaldırır, Hunith konuşur

“Ben yatıyorum, ama siz bana aldırmayın, istediğiniz kadar oturun.. Hemen uykuya dalarım, yorgunum.. İyi geceler Arthur-“ eğilip onu başından öper, sonra dönerek oğluna giderken Arthur bir süre ikisini izler, sessiz bir nefesle tekrar alevlere dönerken Hunith

kendi tarafına gider ve yerleşirken Merlin geride bir şeyler yapıyordur, Arthur dişlerini birbirine vurarak beyinsiz kuyruğunun aslında ondan daha şanslı olduğunu düşünür..

Merlin birkaç dakika sonra gerideki mumu söndürür ve onun yanına otururken ne düşündüğünü sorar, Arthur bu eve yalan sokmak istemiyor, mırıldanır

“Benden daha şanslı olduğunu..”

Merlin bunu duyunca kaşlarını çatarken Arthur ona dönerek devam eder

“Güzel bir köydesin, seni çok seven bir annen var.. Hunith sana bir şey olsa benden çok daha tehlikeli olabilecek bir kadın, belli oluyor.. Ben sana bir şey yapsam beni öldürür..”

Merlin hafifçe gülümseyerek önüne dönerken inkar etmez, Arthur onun profilini izliyorken mırıldanır

“Ve bu o kadar büyük bir şey ki..”

Merlin bunu duyunca ona dönerken cevaplar

“Arthur, Uther senin için her şeyi yapar-”

“Ama krallığını korur-”

“Seni de koruyor-”

“Ama *krallığını da* koruyor.. Korumuyor diyemeyiz.. Ne kadar beni sevse de, her zaman tahtın gölgesi üzerimde.. Her zaman.. Ben onu ne kadar sevsem de, her zaman tacının ağırlığı üstümüzde..”

Merlin susar, iç çekerken Arthur tekrar ona döner, konuşur

“Ama Hunith seni seviyor.. *Seni* seviyor.. Büyü yapabildiğini öğrendiğinde korkudan öldüğüne eminim, ama seni sevmeye devam etmiş Merlin.. Bundan daha büyük bir sevgi ilanı olabilir mi? En büyük *yasağa*, en büyük *ucubeliğe* rağmen seni seviyor..”

Merlin cevap vermezken Arthur başını eğer, yeleşinin kenarından çıkan iplerle oynarken mırıldanır

"Annem yaşasaydı, beni benim için severdi diye düşünüyorum.. Tacım onu etkilemezdi.. Daha sahip bile olmadığım tacım, ki onu almam için babamın ölmesi gerekiyor.. O taç hiçbir zaman saf mutlulukla gelmiyor.."

İkisi konuşmazken ateş çtırdıyordu, Hunith'in sesi çıkmıyorken yattığı bellidir, bir süre sonra Merlin konuşur

"Ben seni senin için seviyorum.."

Arthur bunu duyunca ona döner, Merlin de başını ona çevirirken devam eder

"Seninle ilk konuşmamda bile tacının önemi yoktu benim için, hatırlamıyor musun?"

Arthur hafifçe gülümser, önüne dönerken Merlin de gülümseyerek konuşur

"Tacının benim için hala bir anlamı yok.. Bugün bir şeyler olsa ve Camelot olmasa, ya da başında başka bir aile olsa, sen yan evdeki köylü olsan, ben yine senin yanında olurum.. O zaman daha kolay olurdu gerçi, ama yine de orada olurum.."

Arthur biliyor, başını sallarken Merlin onun duygularının karman çorman olduğunu anlamış, onun böyle şeyleri sık hissetmediğini de biliyor, geçmesini beklerken bir süre sonra gülümser

"Büyü yaptığımı öğrendiğinde sen de korkudan öldün.."

Arthur başını kaldırır, Merlin onun profilini izliyor, gülümserken devam eder

"Ama beni yanında tutmaya devam ettin.."

Arthur ona döner, Merlin onun ateş vuran gözlerine bakıyorken sorar

"Bundan daha büyük bir sevgi ilanı olabilir mi?"

Prens ona bakıyor, kıpırdamazken Merlin de onu izliyordur, ikisi de bir diğerinin onu bu kadar mutlu edebileceğine ihtimal veremezken Merlin evin erkeği, önüne dönerek konuşur

"Yatalım hadi.. Yarın çok iş var.."

Ve kalkıp perdenin onlara ait tarafına gider, Arthur da sessiz, kalkar..

Arthur oraya yürüyor, diğer tüm mumları söndürmüşken fısıldar

"Merlin, o senin yatağın değil mi?"

Merlin yerde, serdiği kalın battaniyelerin uçlarını düzeltiyorken onun bahsettiği gerçek şilteye bakarken cevaplar

"Evet?"

Ve tekrar işine dönerken Arthur onu ayağıyla dürter, konuşur

"Oraya geç-"

"Saçmalama Arthur, sen yerde yatamazsın-" Bir daha ittirilirken iç çekerek yere bastırır ve kalkar, ona dönerken fısıldar

"Sen yere alışkın değilsin-"

"Avlanmaya gittiğimde pamuk döşekte yatmıyorum Merlin-"

"Burada ne gerek var? Yatak var, ve ben sen yerde yatarken orada uyuyamam-" Arthur saçmalığa gözlerini devirirken fısıldar

"Yatak. Şimdi. Yürü."

Merlin ona bakarak kaşlarını kaldırır, Arthur gülerek diğer tarafa dönerken onu ittirir, Merlin gülümseyerek gerilerken fısıldar

"Bu evin erkeği ben değil miyim-"

"Değilsin, ben ele aldım-"

"Ne olarak? Hani prens değildin-"

"Sus Merlin, yat hadi-"

"Yatmayacağım, geç!"

Arthur derin bir nefes alır, ona dönerken konuşur

"Anlamıyor musun? İstemiyorum.. Devamlı bana imtiyaz verilmesinden yoruldum Merlin.. Geç.."

Merlin ona bakıyor, gülümserken cevaplar

"Sana imtiyaz vermiyorum ki.. Ev sahibi olarak konuğumu daha iyi yerde yatırmak istiyorum.. Sen konuklarını sokakta mı yatırıyorsun? En iyi odalar onlara gidiyor-"

"Benim odamdan sonra-"

"Aynı şey değil-"

"Merlin.."

Merlin onun sesindeki yorgunlukla bir anda tüm sebeplerini unutturken başını sallar, Arthur memnun olurken onu geçerek yürür ve eğilerek botlarını çıkartır, Merlin de sessiz, aylardır yatmadığı yatağına girerken tanıdıklık bir anda tüm kemiklerine dokunur, Merlin tatlı bir iç çekişle gevşerken Arthur ona bakar, sonra gülümseyerek önüne dönerken diğer botunu çıkartır..

Arthur tavana bakıyor, Merlin uzun süredir sessiz, çoktan uyumuş olmalıyken nefesindeki yorgunluk Arthur'u gülümsetir, sarışın o tarafa dönerek ona bakarken Merlin tahmin ettiği gibi kendini kaybetmiş bir şekilde uyuyor, ağzı yastığında, bir eli yataktan düşmüş, parmaklarının tersi yere dokunuyorken Arthur yan dönerek onun elini izler..

Devasa bir gücü taşıyan, Arthur'un aklının almayacağı şeyleri yapabilecek parmaklar onunkilerden farklı durmuyor, hatta ondan daha fazla şey bile yapmış, ama hala Merlin'e özgü, masum ve hiçbir şey bilmeyen bir halde duruyorken Arthur düşünmeden uzanarak onun parmaklarına dokunur..

Merlin ağzı açık, arada sırada gözlerini açarak ona bakıyorken Arthur hala uyumamış, tavanı izliyordur, Merlin yine gözlerini kapatarak uyumaya çalışırken vücudu gevşiyordur, o sırada parmaklarına dokunan parmakları hissedince nefesi gider..

Arthur çekingen, onun avucunun içine parmaklarını koymuşken uçları sanki bir şey anlamaya çalışıyor, onun eli boyunca iniyordur, Merlin içinden bir şeylerin kaydığını hissederken sihri çatırdar, Arthur'un dokunduğı tende içi parlarken Arthur'un hafifçe gülümsediğini duyar..

Arthur parmaklarının değdiği yerde onun parlamaya başladığını görünce gülümser, bir an bakışları yukarı çıkarken Merlin hala uyuyordur, Arthur o uyurken bile onu etkilemesiyle

içinde aptal bir gurur var, biraz daha yana kayarak ona yaklaşır, sessiz, çekingen avını korkutmak istemezken uzanarak onun bileğine parmağını sürter, tende çizgi ışı ışı olurken Arthur büyülenmiş, onun bileğini tutar, Merlin parlarken Arthur onun ilk geceki korkusunu hatırlıyor, iç çeker..

Sarışın adam onun tenini izliyor, yavaşça elini tekrar indirir, kendine çekerken karanlıkta parlayan Merlin, yaydığı ışık bir şekilde Arthur, prens sessiz, bakışlarını tekrar ona çıkartırken onun açık gözlerini görünce gözleri büyür, kalbi korkuyla çarparken ona bakar..

Merlin onu izliyor, kıpırdamıyorken Arthur onun ne kadar süredir uyanık olduğunu bilmiyor, ona dikkat etmeyecek kadar güven içinde olduğunu fark edince kendine kızır, ona diğer tarafa dönmesini emretmek için ağzını açacakken Merlin elini kaldırarak onun saçlarına sokar..

Arthur'un tüm kelimeleri giderken siyah saçlı adam çenesi yastıkta, baş parmağıyla onun alnını sıvazlar, eli inerek onun yüzünü tutar, kayarak sıcak boynuna girerken Arthur onu izliyordur, Merlin bir an sonra kararını vermiş, üzerindeki battaniyeyi iterek yataktan sıyrılır, elini ondan çekmeden onun yanına kayarken Arthur bu dansı biliyor, battaniyesini kaldırarak onu kendine alır, Merlin onun sıcaklığına girerken onun dudaklarına uzanır..

Arthur sonunda kollarına gelen sıcaklığa bakarken Merlin uzanarak onun dudaklarını örter, Arthur kolunu indiriyor, onun sırtını kapatırken onu çevirir ve yarı yarıya üzerine geçerek onu öperken Merlin aşağıda, Merlin sıcak, Merlin parlıyor, eli onun yüzünde, bundan açık bir sevgi ilanı yokken Arthur nefessiz kalarak ondan ayrılır, alnı onun çenesinde, sakinleşirken Merlin onun saçlarını okşuyor, fısıldar

"İkimiz de yerdeyiz-" Arthur gülümser, başını kaldırarak ona bakarken konuşur

"Annen bir perdenin arkasında-"

"Ahıra gidelim istersen-" Arthur hafifçe gülerek ona bakarken fısıldar

"Ben senin bildiğin prenslerden değilim Merlin-" Merlin başı yerde, onun elinin üzerindeyken keyifle gülümsüyor, mavi gözleri parlayarak sorar

"Öyle mi?"

"Öyle.. Ben daha kötüyüm.."

Merlin şüphesi olmadığını söylerken Arthur tekrar ona eğilir, Merlin zayıf bir nefesle başını ona kaldırırken üzerindeki adamı belinden kendine çeker, aralarında zırh olmayan iki

beden birbirine bastırırken Merlin onun yarı sertliğini hissedince güneş gibi parlar, Arthur bir an kör olarak ondan koparken Merlin kaşlarını çatar, sarışın gülümserken yine onun dudaklarını kapattığında önlem olarak gözlerini de kapatır..

Merlin ne yaptıklarını bilmiyor, elleri itilirken Arthur onları yukarı atar, sonra eğilerek onun üzerini iterken Merlin başını eğerek ne yaptığını soracak olur, ama karnına bastıran dudaklarla susar ve başı geri yatarken mavi bakışları dönerek geriye bakar, annesinin diğer tarafta olduğu perdeyi görürken fısıldar

"Arthur,-" Arthur ona aldırılmazken onun pantolonunu çözüyordur, Merlin panikle uzanır ve onun ellerini yakalarken Arthur sinirle başını kaldırır, Merlin fısıldar

"Annem-" Arthur dönerek perdeye bakar, Merlin başını iki yana sallarken sarışın iç çekerek başını eğerek ve onun karnına dayar, Merlin gülümserken onun saçlarını karıştırır..

Büyücü öyle duracaklarını sanıyorken birden sarışın prens ayaklanır, battaniyeyi de atarken eğilerek onu bileklerinden tutar ve fırsat vermeden çeker, Merlin ayağa kalkmış, onunla yüz yüze gelirken gözleri büyümüş, ne olduğunu soracak olur, Arthur onu ittirirken Merlin kapıya gider..

İkisi dışarı çıktıklarında Merlin serin havayla bir an afallar, sonra ona dönerken Arthur çoktan onu geçmiş ve yürüyor, uzaklaşıyordur, Merlin koşarak onu takip ederken bütün köy uyuyor, köpekler tembel tembel sokaklardan geçer..

Arthur kapıyı açarak giriyorken Merlin arkasından giriyor, gülerek konuşur

"Bildiğim prenslerden değilsin evet-" bir anda nefesi kesilerek itilirken kendini taş duvarda bulur, bildiği prens karşısında, cevaplar

"Yeter."

Ve onun üstünü çeker, Merlin kollarını kaldırarak değersiz kumaşı bir tarafa atarken samanlar hışırda, Merlin aldırılmıyor, bir an sonra efendisi onu kendine alırken ona uzanır..

Arthur onu duvara bastırıyor, çıkacak izler umrunda değil, her noktasını kendine dayıyorken Merlin nefesleri hızlı, ama ona eşlik edebiliyor, titreyen parmakları onun

üstüne asılırken Merlin başını çekerek hem nefes alır, hem de eğilip onun üstünü çekerken Arthur kollarını kaldırır..

Merlin kumaşla birlikte başını da kaldırırken kahverengi üst gittiğinde ikisi göz göze gelirler, Merlin yutkunurken Arthur ona eğilir, genç büyücü titriyor, nefesi ona çarpıyorken Arthur mırıldanır

"Merlin.."

Merlin sessiz, göğsü yükselirken yutkunur, Arthur devam eder

"Bu emir değil.. Hayır deme şansın var.."

Merlin onun gözlerine bakıyor, kıpırdamazken Arthur fısıldar

"Bir şey söyle-"

"Hayır demedim-"

"Ama *bir şey* söyle.. Söylemen gerekiyor.."

Merlin hafifçe gülümsüyor, dudağını ıslatırken Arthur inleyecek gibi duruyordur, siyah saçlı adam onun dudaklarının önüne uzanır, cevaplar

"Evet.."

Ve onu öperken o anda eller saçlarına girer, onu çevirerek açık alanda yürütürken Merlin ona tutunarak geriler, bir yerde her zaman sakar olan ayakları bir şeye takılır, yere yapışırken Arthur hazır, onun başını tutarak düşmüş, onun üzerini kapatırken Merlin onu kendine çeker..

Merlin her yerde onu kaplayan teni hissediyorken ne zaman pantolonları çıkarttıklarını düşünür, onu öpen adam gülümsüyor, boynuna geçerken görünen o ki yüksek sesle de söylenen düşünceyi cevaplar

"Çıkartmadık.. Sen hallettin-" Merlin kaşlarını çatıyor, '*öyle mi yaptım*' derken Arthur onaylayan bir ses çıkartır, onun omzuna geçiyor, gülümser

"O kadar sabırsızsın Merlin-" Merlin dudağını ısırırken bir şey söyleyemez, kızarmış, cevap vermezken Arthur onun yüzünün üzerine gelir, keyifle sorar

“Çıplaksın, sevişiyorsun, ve kızarıyor musun?”

Merlin başını sallar, Arthur gülerek ona eğilirken dudaklarından öper, Merlin gevşerken Arthur’un elleri onun belinde, kayarak alçalırken Merlin kasılır, ama üzerindeki prens onu sakinleştirirken dudakları onun boynuna, göğsüne iner, Merlin derin bir nefes alırken elini dudaklarına bastırır..

Arthur onun teninin tadının *böyle* olacağını hiç düşünmemiş, her öpüşte daha da bağlanıyorken babası haklıdır, sihir kötüdür, sihir bağımlılıktır, Arthur şu anda Merlin’e bağımlı hale geldiğini biliyorken altındaki genç adam zayıf sesler çıkartıyor, onun adını fısıldıyor, elleri ulaşabildiği her yeri tutuyorken Arthur onun üzerinde, nefes nefese, sorar

“Evet?”

Merlin delirmek üzere, başını sallarken ‘*evet*’ diye fısıldar, onu başından tutarak kendine çekerken dudakları tekrar birleşir, dakikalardır süren işkence biter ve Arthur yavaşça kendini *ona* iterken Merlin bir anda başını ondan kopartıp geri bırakırken Arthur onu izler..

İkisi hızlanmış, nefesler birbirine tutunuyor, Merlin boynunun üzerinde alçalıp yükselen boynu hissediyor, Arthur’un kasları ona sürtüyorken nefes alması zorlaşmış, kollarını geri uzatarak tutunacağı bir yer ararken sütunlardan birini yakalar, tırnaklarını ona geçirecek kadar sıkarken vücudu gergin, Arthur eğilerek onun kasılmış kollarından dudaklarını indirirken Merlin bir ses çıkartarak bir kolunu bırakır ve onun sırtına gömer..

Merlin’in eli hızla yükselerek onun saçlarına girer, sökercesine çekerek onu ağzına yapıştırırken Arthur karşı koymaz, ikisi arsız, güçlü, yırtarcasına öpüşürken Merlin bir anda ölmüşçesine hareketsizleşir, titreyerek kasılırken ağzı açık, başı yavaşça geri inerken Arthur onun boynuna başını indiriyor, kendini tekrar iter, saçını sıkın parmaklar yavaşça onu bırakırken Arthur akla geri dönen nezaketle titreyerek inler, Merlin prensini içinde ona karışıyor hissederken gözleri kapalı, yıldızları görüyor, fısıldar

“Yıldızlar..”

Arthur hala titriyor, sırtı yavaş yavaş çözülüyorken 'hım'lar, yavaşça kendini ondan çekerken Merlin ayrıldıklarını hissedince üzüntüyle dolar, prens ise hissetmiş gibi yana devrildiğinde onu kendine çekerken konuşur

"Çatıyı patlatmışsın.."

Merlin başını tekrar yukarı çevirir ve çatının olmadığını, bu yüzden yıldızları gördüğünü anlarken 'oh'lar, ve artık onun olan göğse dönerken uykuya dalar..

Merlin seslere uyandığında bir anda nerede olduğunu anlayamaz, başını çevirirken üzerindeki battaniyesi suratına değer, genç adam onu ittirirken geride birileri fısırdışıyordur, Merlin annesinin keyifli sesini duyarken gözlerini açarak oraya bakar..

Arthur ayakta, her zamanki gibi Merlin'den önce kalkmışken Hunith ile birlikte içeri bir şeyler taşıyor, çömleği yere koyar, sonra anlatmaya devam ederken eliyle oku çeker, ama o sırada hayali bir Merlin onu omzundan iterken Hunith gülerek onu dinlemeye devam eder, Arthur da gülümsüyor, ceylanın kaçıışından duyduğu üzüntüyü anlatırken Hunith onun kolunu sıvazlar..

Merlin gecenin bir yerinde buraya taşındığını anlamış, Arthur'un bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yokken sarışın adam dün gece ahır yıkılmış gibi değil, oldukça güçlü ve hala yakışıklıyken onun annesiyle arkadaşlık ediyor, mutlulukla *gülümsüyordur*..

Merlin de hafifçe gülümseyerek onu izlerken Hunith sepetteki elmaları ayırıyordur, bir tanesini ona uzatır, Arthur teşekkür ederek alır ve koluna sürüp parlatır, sonra ısırırken ona bir şey sorar, Hunith başını sallayarak cevaplarken Arthur onu izleyerek bir ısırık daha alır, gülerek lafı böler ve cevaplarken Hunith başını iki yana sallar, sonra sepeti kucaklarken Arthur dikleşip sepeti ondan alır, ikisi tekrar dışarı giderlerken Merlin gözlerini kapatır..

"Merlin akşam oldu-kalk-" Merlin *arkasına* yediği bir dürtüşle kayarken Arthur yanına oturur, eğilerek onun diğer tarafında, yüzüne bakarken sorar "İyi misin?"

Merlin onun sesinde gizlenmiş endişeyi duyarken gülümser, gözleri hala kapalıyken cevaplar

"Annem nerede?"

"Yatağına çöküp seni özel yerlerinden dürttüğüme göre burada değil-" Merlin o zaman başını çevirir ve onun beline dayarken Arthur onu başından tutarak daha rahat bir yere çeker, Merlin sorar

"Buraya nasıl geldim-"

"Sihir yaptım.."

Merlin 'hmmm' derken dün sütuna asılan kolları yüzünden omzu ağrıyor, hafifçe gererken Arthur anlamış, onun omzunu hafifçe sıkmaya başlarken konuşur

"Tüy gibi bir hizmetkarım olması iyi aslında-"

"Sen mi taşıdın?"

"Hayır, eşeğe yükledim.. Elbette ben taşıdım, ilk değil nasılsa.."

Merlin gevşiyor, ne zaman diye sorarken Arthur o günü hatırlıyor, cevaplar

"Zehirli kadehi içtiğinde.. Gerizekalı.."

Merlin 'efendim?' diye cevaplarırken Arthur onu saçlarından çekerek geri yatırır, eğilerek dudaklarını kapatırken Merlin gülümser, sarışın çekilir ama çok ayrılmazken ona bakarak sorar

"İyi misin? Canın yanıyor mu-"

"İyiyim.. İyiyim Arthur-" onun alınına düşen saçlarını düzeltirken Arthur konuşur

"Benimle sevişirken çatı patlatacak kadar kendini kaybedecek bir eşim olmamıştı.."

Merlin gülerek ona bakar, Arthur cevaplar

"Ama sonra çatıyı yine yerleştirdin, nasıl yaptın bilmiyorum-"

"Dengeyi istemiş olmalıyım.. Çatıyı yok edemedim, bir yerlere fırlamıştır.."

Arthur gülümser, onu izlerken sonra konuşur

"Kalk hadi, sıkıldım.."

Merlin gülerek yavaşça tekrar yatağa yatarırken cevaplar

"Ealdor'un zengin kaynakları-"

"Beni 3 saat oyalayabiliyor evet.. Kalk.."

"Ben daha ilgincim yani-"

"Öyle görünüyor.. Kalk.."

Merlin hafifçe gülerken yastığına iyice yerleşir, konuşur

"Bana emredemezsin.. Öyle anlaştık.. Canım yatmak istiyor.."

Arthur iç çeker, 'pekala' derken kalkarak cevaplar

"İki sokak yukarıda iki kız kardeş var,-" Merlin bunu duyunca ona dönerken Arthur kapıya gidiyor, devam eder

"Beni akşam gezmesine çıkartmayı teklif ettiler, büyük olan etti daha doğrusu.. Yukarıda bir bağ varmış, şarap falan-"

"Arthur-" Arthur ona aldırıyor, kapıyı açarken konuşur

"Akşam ne zaman dönerim belli olmaz, sen dinlen.. Annen beklemesin.."

Ve çıkıp gider, Merlin 'argh'larken dönerek yataktan çıkar, Arthur daha o kızın oraya gidemeyecekken kendisi o bağa gidecek kadar köyü tanıyor, hızla üzerindeki fırlatır ve temiz bir pantolon giyer, ceketini de kapıp koşar ve kapıyı açıp çıkarken o anda içeri sokulur, Arthur onu öperek geri yürütürken sırtarak cevaplar

"Aferin-" Merlin onun sırtına vurur, ama sonra onu tekrar kendine çekerken ikisi öpüşerek günaydınlaşırlar..

"Bu benim ağacım-" Arthur gülerken neresi senin derken Merlin eli gövdede, pat pat vurarak cevaplar

"Hepsi.. Kendimi başka bir yerde ilk buluşum bu ağaçta oldu.. Will buna Merlin Ağacı derdi, çok tırmandım-" dönerek alışkın olduğu şekilde fırlar ve bir an sonra üst dallardan ona bakarken Arthur şaşkın, gülerken konuşur

"Merlin, beni hala şaşırtabiliyorsun.."

Merlin yukarıda, gülümserken eliyle gelmesini işaret eder, Arthur 'hayır' derken Merlin gülümser, sorar

"Korktun mu-"

"Korkmadım, ama Camelot'un gelecek kralı yere çakılarak ölsün istemiyorum-"

"Ölmene izin vermem.. Gel hadi, buradan manzara çok güzel-"

"Beni çekecek midir-"

"Daha geçen hafta bizi çekti.."

Arthur bunu duyunca iç çekerek başını eğerek, ağacın gövdesine bakarken bir şeylerle kazınmış *M* ve *W* harflerini görürken konuşur

"Onu geçmem imkansız.."

Merlin duymamış, '*ne dedin?*' derken Arthur uzanarak *M*'nin üzerinde parmağını gezdirirken tekrarlar

"Onu geçmem imkansız.."

"Kimi-" Merlin aşağı iniyor, kaşları çatılı, anlamaya çalışırken sığır ve onun yanına iner, dönerken görünce iç çekerek konuşur

"Arthur, aramızda bir şey yoktu-"

"Öyle değil.."

Arthur elini çeker, ona dönerken açıklar

"Will hep oradaymış.. Ve senin aklındaki görüntüsü hiç bozulmayacak-" Merlin şaşkın, bir adım atarak onu kollarından tutarken konuşur

"Arthur, sen kral olacaksın-"

"Ama Will senin her şeyinmiş.. '*Bir erkeğin olabileceği her şey*'-"

"Çok şey.. Çok şey dedim, her şey demedim.."

Arthur ona bakarken Merlin umutla gülümser, elleri onun kollarından boynuna geçer, iki yandan tutarken ona bakarak tekrarlar

"Arthur, benim her şeyimsin, çoktan.. Ve hep de öyle olacaksın-"

"Tüm anılarında o var-"

"Yenileri de senin.. İkimiz ölene kadar.."

Arthur iç çekerek başını eğerek, iki yana sallarken cevaplar

"Anlamıyorsun.. *İlk* kendini bir yerde buluşun, *ilk* büyü yapışın, *ilk* yıldızları görüşün, *ilk* tırmanışlar *ilk* yüzmeler, her şeyinin ilki onda, sihrin onda, seni olduğun gibi kabul eden ilk o, ve ben bunları en iyi kral da olsam alamayacağım-"

"Will benden korkuyordu.."

Arthur kesilerek ona bakarken Merlin sessiz, bir sırrı satıyorken konuşur

"Her şey olabilirdik belki.. En yakın arkadaşlardık evet, ve beni kabul etmişti evet.. Ama benden korkuyordu.. Bana dokunmak, öpmek.. Sadece etrafta başkaları varsa bana sarılabilirdi, o da çok mutluydu.."

Arthur kaşlarını çatarken Merlin bakışlarını kaçırıyordu, Arthur fısıldar

"Üzmüş.."

Merlin başını sallar, sonra hafifçe gülümserken başını kaldırarak cevaplar

"Ama haklıydı, bilmiyordu, korkuyordu-" Arthur atılarak onun boynunu, yüzünü, şakaklarını, saçlarını okşarken elleri her yerde, gezerek tende sürterken Merlin geriliyordu, Arthur da onunla birlikte yürürken Merlin ağacına dayanmış, gözleri parlıyor, cevaplar

"Sen her şeysin, görmüyor musun? İlklerim senin, *her şeyim* senin.. Bana dokunduğunda parlıyorum Arthur.."

Arthur nefesini bırakır, ona bakarken Merlin gülümseyerek devam eder

"Sen benden korkmuyorsun.."

Mavi gözler tekrar ona dönerken Merlin cevaplar

"Elbette korkuyorsun.. Ama o korkunun dışında, benden *korkmuyorsun*.. Hala gücü olan sensin, hala yöneten sensin, hala sen öndesin, ben arkadayım-"

"Aptalsın çünkü.. İsteseydin çoktan Camelot senindi-"

"Biliyorum.. Ama istemiyorum.. Ben seni-" Merlin susarken Arthur ona bakar, genç adam gülümseyerek, değiştirdiği *belli*, cevaplar

"Seni Camelot'un başında istiyorum.."

Arthur ona bakıyor, sessiz, bir adım daha atarken ona dayanır, Merlin gözlerini kapatırken Arthur onun yüzüne eğilerek fısıldar

“Sana hep dokunacağım.. Sarı da olsan, yeşil de olsan, kırıksıklarla dolsan da.. Top gibi patlarsan senden korkarım evet, ama senden korkmayacağım..”

Merlin gözlerini açarak ona bakarken mavi gözleri ışıltılarla dolu, Arthur’un varlığını bile bilmediği dünyalardan ışıkları çalarak ona bakıyorken prens fısıldar

“Ben seni istiyorum..”

Merlin gülümser, gülüşü teninin ışıltısını geçerken cevaplar

“Çoktan aldın Arthur Pendragon..”

Arthur Pendragon gülümser, eğilerek onun dudaklarını örterken Merlin de ona cevap verir, Arthur ona asılan eli hissediyor, ama diğerinin onun belinden kıvrılarak arkasına uzandığını, belindeki hançerini söktüğünü hissederken onun amacını bilmiyor ama duruşunu değiştirmez, onun başını daha da ağaca dayarken onun almasına izin verir..

Merlin hançeri ondan sökerken dudakları ona cevap veriyor, yavaşça başını çevirerek ondan kurtulur, ve dönerek ağacına bakarken Arthur onun ensesine dudaklarını bastırır..

Merlin hançeri kınından çıkartmış, dikkatle gövdeyi kazımaya, kaderini teslim ettiği adamı ağaca geçirmeye başlarken Arthur arkasındadır, mavi gözlü büyücü kalbini ağaca kazırken arkasındaki adamın gözlerinin dolduğunu görmez, onun ettiği yeminleri duymaz, boynuna bastıran öpücükteki sözleri hissetmezken dikkatli, kazımaya devam eder..

THE END

Ah :X

Umduğumdan çok *çok* daha fazlası oldu bu senaryo, büyük bir sevgiyle, enerjiyle yazdım, ilk uzun senaryoları oldu bu çiftin, ve inanılmaz derecede memnun kaldım..

Bunun gibi şeyleri neden yazdığımı bana tekrar hatırlatan bir senaryo oldu, umarım okuyana da neden okuduğunu hatırlatacak kadar güzel olmuştur, teşekkürler..

Sacrifice-moi au Dieu

Sacrifice me to God

23.11.08

30.11.08

Merhaba,

Okuduğunuz Őeyden memnun kaldıysanız bir yorum bırakmanız beni oldukça memnun eder.

.pdf'lerin arkadaşlar arası dolaşacağını ve o süre içerisinde sitenin iç adreslerinin değişebileceğini hesaba katarak yorum için size iki yol vereceğim;

a. Mail.

Bana her zaman awakencordy@merkez-masa.com yoluyla ulaşabilirsiniz.

b. Site.

Bu hikaye Verankton'a bağlı, mutlaka orada bir yorum formu vardır, oraya gidebilirsiniz:
<http://verankton.merkez-masa.com>

Fazla zahmetli, farkındayım, ancak çalışmayan bir servis sunmaktan iyidir diye düşünüyorum.

Yorum gönderseniz de, göndermeseniz de, umarım okuduğunuzdan hoşnut kalmışsınızdır ve umarım ben Şu anda daha güzellerini yazıyorumdur.

Teşekkürler,

Awakencordy

Site: <http://merkez-masa.com>

Bu hikayenin geldiği alt site: <http://verankton.merkez-masa.com>

Her hakkı saklıdır.